Şa'ban 1433

tevhid

"Tağut'a kulluk etmekten kaçınıp, Allah'a yönelenlere müjde vardır..." (39/Zümer, 17)

Aylık Eğitim ve Siyasi Bakış Dergisi | TEMMUZ 2012 | YIL: 1 | SAYI: 6 | FİYATI: 5₺

SİYASİ GÜNDEM '10

Gündemin Tefsir Ettiği Ayetler:

"Yoksa kalplerinde hastalık bulunanlar, Allah'ın kinlerini hiç (ortaya) çıkarmayacağını mı sandılar? Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. ***Sen onları dil sürçmelerinden/konuşmada yaptıkları hatalardan tanırsın.*** *Allah yaptıklarınızı bilir."* (47/Muhammed, 29-30)

Usame Bin Ladin, Dünyada En Nefret Ettiğim İnsandır!

İsrailde Ölen Çocuklar İçin Sabaha Kadar Ağladım!

Her Kürtaj Bir Uluderedir.(?)

Usame Bin Ladin'in Öldürülmesinden Memnuniyet Duyduk! (A. Gül)

Bir İnsanın Öldürülmesinden Asla Memnuniyet Duymayız! (Papa)

Laikliğin Teminatıyız!

GAZZE Gemisindekiler, Otoriteden İzin Almalıydılar!

TEVHİDDERSLERİ.COM

www.tevhiddersleri.com

"And olsun ki biz her ümmete: 'Allah'a ibadet edin ve tağuta kulluktan kaçının' diye bir elçi gönderdik."

GENEL DERSLER

Ey İman Edenler Allah'a Ensar Olun - 1

SIRALI DERSLER

İLİM TALEBELERİ DERSLERİ ETİKETLERİ

İLİM TALEBELERİNE YÖNELİK DERSLER

GENEL DERSLER ETİKETLERİ

Gündemin Tefsir Ettiği Ayetler: **Muhammed 29-30**

ŞA'BAN 1433
TEMMUZ '12 SAYI: 6

بسم الله الرحمن الرحيم

Allah'a hamd, Rasûlü'ne salat ve selam olsun.

Herhangi bir şeye ayrılan vakit, onun önemini göstermektedir. Kişi bir şeye vaktini ne kadar sarf ediyorsa, onun semeresini ayırdığı vakit oranınca, gösterdiği itinası oranınca olacaktır. İşte Rabbimiz… Gençliğimizi, enerjik zamanlarımızı, geniş olan vakitlerimizi onun dinine ne kadar harcıyoruz?

O'nu *subhanehu ve teâlâ* tanımak, salt bilgiden veya tozlanan raflara kaldırılan ilimlerden ibaret mi olmalıdır? Asla! O'nu en güzel isimleriyle tanıyıp bilmek, onu hayatımızda yaşatmak gerekir. Kuran'ın indiği topluluğu örnek alıyorsak, onlar gibi Allah'ı tanımalı, onlar gibi bu dini izzetlendirmeliyiz.

Ezcümle, Allah'a, Alemlerin Rabbi'ne adanmış yiğitler olma yolunda önemli bir adım atmalıyız.

Yeniden imanlarımızı gözden geçirmeli, sürekli otokontrolünü yapmalı, muhtaç olduğumuz imanlarımızı en azından eşyalarımız gibi eskidiğinde yenilemeyi bilmeliyiz.

Ramazan ayına, Kur'an ayına yaklaşırken, yenilenmek ve böylece taptaze bir iman ile yola devam etmek duası ile…

EDİTÖR

İÇİNDEKİLER

tevhid
Aylık Dergi
Şa'ban 1433
Temmuz 2012
Sayı: 6
Fiyatı: 5 ₺

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:
Emre UYAR
Reklam ve Abonelik:
info@tevhiddergisi.com
www.tevhiddergisi.com
Dergi İçerisinde Yer Alan Yazılardan İlgili Yazar Mesûldür.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Yayın Türü: Yaygın Süreli
Basım: Kültür Sanat Basımevi
Litros Yolu 2. Mat. Sit. No:ZB7
Topkapı / İstanbul.
Tel : (212) 674 00 21
Adres:
Barbaros Mh. 9/2 Sk. No:12A-B
Bağcılar/İSTANBUL
Abonelik İçin: 0 534 086 95 76

EBU HANZALA

-2- Allah'a Adanmış Gençlikler

Senin ihya olman, ümmetin ihya olması; senin gençliğinin altında ezilmen, bütün bir ümmetin ezilmesidir. Sen nerede olmak istiyorsun? Tüm mesele budur!

Allah'a hamd, Rasûlüne, aline ve ashabına salat ve selam olsun.

Genç Kardeşim!

Seninle bir yola koyulduk. Allah *subhanehu ve teâlâ* nasip ederse 'Gençlik nasıl Allah'a adanır?' sorusuna cevap arıyoruz. Israrla belirtmek isterim ki; geçen bölümde örnek verdiğimiz tüm gençler, senin gibi birer insandı. Gençliğin tüm ihtiyaçları onlarda olduğu gibi, onları örnek yapan tüm yetenek ve kabiliyetler de sende mevcuttur. Sen nasıl bazı zamanlar zorlanıyorsan, onlar da zorlanıyordu. Senin şehvetler ve şüphelerle mücadele ettiğin gibi, onlar da mücadele ediyordu. Allah *subhanehu ve teâlâ* adaleti gereği onlara lutfettiği irade, muhabbet, azim ve yetenekleri sana da lutfetmiştir. Ümmet de onlar gibi olmanı senden bekliyor. Çünkü senin ihya olman, ümmetin ihya olması; senin gençliğinin altında ezilmen, bütün bir ümmetin ezilmesidir. Sen nerede olmak istiyorsun? Tüm mesele budur! İsmi sorun kelimesiyle anılan, ümmete yük gibi görülenler arasında mı? Tarihe iz bırakmış ve sorunların çözümünde pay sahibi yiğitlerin arasında mı? Geçen bölümde zikredilen örnekleri bir daha oku! Bir daha! Şayet onlar gibi olmak istiyorsak, onları birer örnek yapan değerleri bilmek zorundayız. Aynı neticeyi elde etmek için, aynı yoldan yürümemiz gerektiği ise izahtan vareste olsa gerek.

1. Rabbini Tanımalı ve O'nun İsimleriyle O'na Kulluk Etmelisin

Örneğimiz olan gençlerin en belirgin özelliği buydu. Onlar Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hakkıyla tanıyorlardı, O'nun isimlerini ve sıfatlarını hayatın her anında müşahade ediyor, kalplerini bunlarla süslüyorlardı. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluğun en etkili yolu da budur zaten. Her insan Rabbini tanıdığı oranda kulluk yapabilir. O'nu hakkıyla tanımadan, O'nunla nasıl muamele edeceğini nereden bilebilirsin ki? Neye kızar, neden hoşlanır, hangi şekilde istenilmesinden memnun olur, hangi hallerde kulunu geri çevirmez? Bunlar hep O'nu hakkıyla tanımanla alakalıdır.

Asırlar boyu tevhidi mücadeleye örnek gösterilen, adlarına sure inen şu şerefli gençlere bak. Onları örnek kılan şey, Rabblerine olan marifetleriydi. O'nu hakkıyla tanıyınca yerlerinde duramamışlardı. İnsanların böylesine yüce bir ilahı terk edip, batıl, işitmeyen, görmeyen, ona tapanların elinin eseri olan taşlara, ağaçlara ibadetini içlerine sindirememişlerdi. Onlara dair inen ayetlere bakarsan, onları harekete geçiren

gerçeğin bu olduğunu göreceksin.

"...Gerçekten bunlar Rabb'lerine iman eden genç yiğitlerdi. Bizde hidayetlerini arttırmıştık. Hani onlar ayağa dikilip "Bizim Rabb'imiz göklerin ve yerin Rabb'idir. Biz O'ndan başkasını ilah diye çağırmayız..." [1]

İkinci bir örnek yine adına sure inen, Allah Rasûlü'nün tüm detaylarıyla bize aktardığı '**Genç** ve onun ashabı... O tek şifa verenin Allah *subhanehu ve teâlâ* olduğunu, O'nun dışında ibadet edilenlerin Rab olamayacağını anlatınca, kral tarafından tutuklanmıştı. Öldürülmesi için dağ başına çıkarılmış, paramparça olsun diye aşağı atılmak istenmişti. O şöyle diyordu *'Allah'ım bunlara karşı dilediğin şekilde bana yet (kafi ol)'*. O bu güveni Rabb'inin **el-Kafi** yani *'kullarına yeten'* olduğunu bildiğinden hissetmişti. Ve Allah gerçekten zalimlere karşı ona yetmişti. Dağ sallanmış muhafızlar düşüp ölmüştü; gemi alabora olmuş, onu boğmak isteyenler boğulmuştu.

Muaz b. Cebel'e *radıyallahu anh* bakar mısın? Hani şu on sekizinde Müslüman olan ve Allah Rasûlü'nün *"Kıyamet günü alimlerin önünde olacaktır"* dediği; ona dua öğretirken *"Ben seni seviyorum ey Muaz"* diyerek gönlünü aldığı genç... O arkadaşlarıyla karşılaştığında *'Gel otur bir saat iman edelim'* [2] diyordu. İmandan kastını ise İmam Ahmed'in rivayetinden anlıyoruz ki; *'Oturur Allah'ı zikreder, O'nu hamd ve tesbih ederdi.'* Rabbini anmayı iman olarak gören bir genç.

Sen *'Gençliğini Rabbine adamış'* olanların örneklerine bakarsan Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımanın onların üzerindeki eserlerini çok açık bir şekilde göreceksin. Allah'ı tanımış olmanın en büyük etkisi olan sevgi ve korkunu tüm davranışlarına yansıdığına şahit olacaksın.

Abdullah İbni Ömer'e *radıyallahu anh* bakar mısın? Şöyle dua ediyordu; *'Allah'ım beni meleklerini, Rasûllerini, salih kullarını sevenlerden kıl!'*

Abdullah İbni Mesud *radıyallahu anh* ise; *'Şayet Allah'ın benim bir günahımı affettiğini bilsem, insanların beni 'pisliğin oğlu Abdullah' diye çağırmasını umursamam.'*

Abdullah İbni Abbas *radıyallahu anh*; *'Korkudan öyle ağlıyordu ki; onu anlatanlar gözlerinin altı torba gibi olmuştu. Ve sonunda gözleri görmez olmuştu.'* diyorlardı.

Mus'ab b. Umeyr *radıyallahu anh*: *'O, Allah Rasûlü'ne selam verip yanına girmişti, Allah Rasûlü orada bulunanlara: "Ben Mekke'de Mus'ab gibi zarif, yakışıklı ve rahat içerisinde olan başka bir genç bilmiyorum. Onun bunlardan uzak olmasının tek sebebi Allah ve Rasûl'ünün sevgisidir" '* demişti. Ne mubarek bir şahitlik!

Gençlik dönemi duyguların keskin ve kontrolsüz olduğu bir dönemdir. Önemli olan bu duyguları terbiye etmek ve kontrol altına almak, onları hayra yönlendirmektir. İşte bunun en tesirli yolu Allah'ı tanımak...

Genç Kardeşim!

Bilmelisin ki Allah'ı sevmek, O'ndan hakkıyla korkmak O'nu tanımanın semeresidir. Tanımadığı bir varlıktan insanın korkması, ona saygı duyması, onu sevmesi ve tercih etmesi nasıl beklenebilir ki? Örneklerimizin gençliğin menfi tüm yönlerinden arınıp, onu Rablerine adamalarının hikmeti bu saygıydı işte... Daha önce de zikrettik. Sakın onların bunu yaparken zorlanmadığını düşünme. Sakın! Şeytan seni bu konuda kandırmasın. Sana zor gelen her şey, insan olmaları hasebiyle onlara da zordu. Ama kalpleri öyle birinin sevgisi ve korkusuyla doluydu ki tercihlerini hep O'ndan yana kullandılar.

Gençlik dönemi duyguların keskin ve kontrolsüz olduğu bir dönemdir. Önemli olan bu duyguları terbiye etmek ve kontrol altına almak, onları hayra yönlendirmektir. İşte bunun en tesirli yolu Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımak, kalbin O'nun isim ve sıfatlarıyla donanması, hayattaki her şey de O'nun isimlerinin tecellisini müşahede etmektir. Çünkü Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* bizde yarattığı her türlü fıtri duygu, çift yönlüdür. Ve kimin kontrolüne girerse onun tabiatına uygun bir hayat yaşanır. İnsi ve cinni şeytanların sana

1. 18/Kehf, 13-14
2. Buhari iman kitabı giriş

yönelik en büyük hedefleri, fıtri duygularını, gençlik hevesini kontrol altına almaktır. Senin en büyük hedefin de, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hakkıyla tanıyıp, bu duyguları O'nun isim ve sıfatlarının altında şekillenmesini sağlamak olmalıdır. Bu noktayı biraz daha açalım:

İnat

Fıtri bir duygudur. Allah *subhanehu ve teâlâ* her insanın fıtratına yerleştirmiştir ve bu duygu ile insan mücadele eder, baskılara karşı inadıyla direnir. Bir genç, Rabbini ve O'nun kullarını, vaad ettiği güzellikleri tanır ve sürekli kendine hatırlatırsa, nefsine, şeytana ve dünyaya karşı inatçı olur. Nefis, şeytan ve dünya üçlüsü genci, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* razı olmadığı şeye davet ettiğinde, o Rabbini ve vaad ettiklerini hatırlar, inadıyla mücadele eder. Allah'ın fıtratta yerleştirmiş olduğu inat duygusu, kulluğun bir parçası olur. Rabbinden ve O'nun kullarına vaad ettiklerinden gafil olan biri ise, hayırlı uyarılara karşı inatçı olur. İnsanlar ona Rabbini, O'nun hayrını hatırlattıkça daha fazla inat eder. Kardeşlerinin onun selameti için söylediklerini, o özgürlüğüne müdahale, hayatına karışılması olarak algılar. Ve inat ettikçe şeytanın ve nefsinin esiri olur.

Cesaret ve Atılganlık

Her insanda mevcuttur. En korkak olanımızda dahi günlük işlerini idame ettirecek kadar vardır. Aksi halde insanın yaşaması mümkün olmazdı. Gençlik bu duygunun zirve olduğu dönemdir. İnsanın gözü pektir. Her işin hakkından geleceğini düşünür. Tek başına da kalsa, hayatını devam ettirebileceğini, buna cesareti olduğuna inanır.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* isim ve sıfatlarıyla, O'na kulluk eden bir gencin bu duyguları, onu *'en şerefli insan'* konumuna yüceltir. O Allah *subhanehu ve teâlâ* yolunda cihad eden ve ümmetin izzetinin savunucusu yiğitlerden olur. Abdurrahman İbni Avf'ı *radıyallahu anh* çevreleyip Ebu Cehil'i arayan gençler misali, ölüm pahasına Allah Rasûlü'nün yatağına yatan Ali *radıyallahu anh* misali... Herkesin imrendiği bir hayatı, kimsenin rağbet etmeyeceği bir yokluğa terk eden Mus'ab *radıyallahu anh* misali... İşte Rabbini tanıyanların cesaret ve atılganlığı bu misalleri meydana getirdi.

Onlar biliyorlardı ki; onların Rabbi her şeyi, ölüm ve hastalıklarla '*kahrı*' altına alan **el-Kahhar'**dır. Her şeyden daha yüce ve herkesin onun altında olduğu **el-Kebirul Muteali'**dir. O tüm zorbaların korkusu **el-Cabbar'**dır. Hiçbir kuvvetin O'nun iradesine galebe edemeyeceği **el-Aziz** olandır. Öyleyse ne kahramanlık, ne atılganlık ne de cesaret O'nun rızası için olmazsa insana fayda vermez. İnsanların hepsini korkutacak cesarete sahip olsa bir genç, her istediğini cesaretiyle elde etse faydasızdır. O **el-Kahhar** olanın kahrı altındadır.

Bu ma'nalardan hali olan bir kalp ise; kavgacılığa, çeteciliğe, vurmaya-kırmaya özenir. Cesareti ile insanlara zulmeder. Kendinden güçsüz olan insanlara zulüm etmeye başlar. Gece eve geç gelmeyi, sokaklarda sabahlamayı, anne babasına edepsiz davranmayı cesaret sanar. Kendisini uyaran Müslümanlara karşı çıkmayı, insanların kalbini kırmayı cesaret zanneder... Bugün televizyon kanallarında *'mafyavari dizileri'* takip eden ve o rezil hayata özenen gençlerin olması ne ilginçtir! Özenilen insanlar Allah ve Rasûlü'nün düşmanı, özenilen hayatlar sahte (senaryo ürünü), özenilen yaşam Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* haram kıldığı ve buğz ettiği bir yaşam. *İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.*

İşte genç kardeşim, Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* gafil olan bir gencin cesaret ve atılganlık duygusunun kendini nasıl alçalttığına bakar mısın? Allah *subhanehu ve teâlâ* seni de, bizleri de korusun.

Merak Duygusu

Allah *subhanehu ve teâlâ* her insanın fıtratına merak duygusunu yerleştirmiştir. Bu duyguyla öğ-

reniriz. Merak olmazsa insan hiçbir şey öğrenemezdi.

Rabbini tanıyan bir genç, onun her şeyi gören, **el-Basir** olduğunu, O'nun konuştuklarını duyan **es-Semi** olduğunu, insanları yaptıklarından hesaba çekmek için onları gözetleyen **er-Rakıb,** hesaba çekecek **el-Hasip** olduğunu bilir. İşte bu sıfatlar onu hayra yönlendirir. Bu bilgi onun merakını ilme yönlendirir. Henüz yirmisine ulaşmadan ümmete fetva veren, ictihad eden gençler böyle yetişir. Onların boşa harcayacakları zamanları yoktur. Çünkü her anlarının hesabını Rabblerine vereceklerini bilirler.

Allah'ın sende yaratmış olduğu her duygu seni adına Kur'an inecek, tarihin faziletine şahitlik edeceği bir genç mertebesine de ulaştırabilir

Rabbini tanımayanın bu duygusu onun helakı olur. En sufli meseleleri merak eder. Hayatı dedikoduyla geçer. Bu öyle beter bir haldir ki; *'Rabbinin düşmanlarının'* hayatlarını dahi merak eder. Bugün Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendisini İslam'la şereflendirdiği bir gencin magazin haberlerine merak duyması başka nasıl açıklanabilir? Rabbine düşman insanların hayatlarını ilgiyle takip etmesini nasıl izah edebiliriz? Kalp, Rabbinin isim ve sıfatlarından hali olunca, tüm fıtri duygular şeytanın kontrolü altına girer. Ve bu tip sonuçların ortaya çıkması normal olur. Veya Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kendisine bahşettiği zekayı, keskin merak duygusunu grupların ihtilafı, meclislerde ne konuşulduğu, kimin kiminle nasıl tartıştığını gözlemlemeye harcayan bir genci nasıl anlayabiliriz? Arada çok ince bir çizgi vardır. Örneğin forum adı altında veya İslami sohbet veya chat adı altında şer ve dedikodu batağında vakit öldürmek de, aynı anda bir kitapla, bir ilim meclisinde bulunarak vaktini ihya etmek de insanın elinde olan şeylerdir. İşte aynı zaman diliminde, aynı enerjiyle yapılabilecek bu iki zıt şeyin belirleyicisi Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımak, O'nun isim ve sıfatlarıyla O'na kulluk etmek ya da O'ndan cahil ve gafil olmaktır.

Yine bunun gibi bir duygu utanma duygusudur. Fıtri olan duygulardandır. Ve insanı toplum nezdinde çirkin kabul edilen davranışlardan alıkoyan önemli bir kontrol aracıdır.

Rabbinin isim ve sıfatlarıyla O'na kulluk eden gençte bu duygu, ***'haya'***ya evrilir. İmanın bir şubesi olan ve sahibine hayırdan başka birşey getirmeyen mubarek azık '*haya*'... Rabbinin her yerde ilmiyle kuşatıcılığı, haberdar oluşuyla (**el-Alim, el-Muhsi, el-Habir**) bulunduğunu bilen insan O'ndan utanır. O'nun beraberliğinde O'na isyan edemez. Ve bu anda edep duygusunu geliştirir. O Rabbine karşı kulluk edebiyle muamele etmeye başlar. O'nun kendisiyle olduğu, yaptığı her şeyden haberdar olması onu nefsin ve şeytanın çirkin isteklerinden alıkoyar. Çünkü Rabbinden haya eder, utanır. Evet Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımak, fıtri bir duyguyu uhrevi bir azığa dönüştürür.

Bu marifetten yoksun olan ise kendinden utanır, ailesinden, çevresinden utanır. Daha fazla imkana sahip olmadığı için kaderinden utanır. Şer ve masiyet ehlinden utanır. Onlar gibi olmak ister, imkanlar müsade etmeyince onlara karşı eziklik hisseder. En güzelini giyemediği için utanır. Telefonu arkadaşlarının telefon modelinden düşük olduğu, ev eşyaları falancanın ki gibi güzel olmadığı için utanır. Bu utancı, onu olmadığı gibi görünmeye sevk eder. Olmayan malla, olmayan sevgi ve imkanla, hatta olmayan günahla övünmeye başlar. Ve utancı onu Allah *subhanehu ve teâlâ* düşmanı bir yalancı haline getirir. Allah muhafaza.

Allah'a sığınalım, O'ndan yardım isteyelim genç kardeşim. Aynı duygu bir insanı en şerefli mertebeye, bir diğerini en alçak olana götürüyor. Aynı duygudan bu keskin ve derin farkın çıkmasının nedeni nedir? Allah'ı tanımak ve tanımamak. O'na onun isim ve sıfatlarıyla kulluk etmek veya etmemek.

Genç Kardeşim!

Her duygu bir örnek vesilesidir. Bilmelisin ki Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sende yaratmış olduğu her duygu seni adına ayetler inen ve tarihin faziletine şahitlik ettiği bir genç mertebesine de ulaştırabilir; her anı pişmanlık ve hüsran olan, kötülük ve şerre örnek gösterilen insanların derekesine de alçaltabilir. Mesele bu duyguların

kalpte nasıl şekillendiği ve nasıl dışa yansıdığıdır. Bil ki Allah *subhanehu ve teâlâ* yerin ve göğün nurudur. O isim ve sıfatlarıyla bir kalpte yer etti mi her şey aydınlanır. Her duygu, insana yol gösteren bir nur olur. Her şey insana ve kulluğuna hizmet etmeye başlar. Adeta insanın nefsinde ve kainatta olan her şey onun daha iyi bir kul olup, gençliğini Allah'a *subhanehu ve teâlâ* adaması için **hizmetkar** kılınmış gibi olur .

İçinde Allah *subhanehu ve teâlâ* olmayan kalp ise zifiri karanlıktır. Ondaki hayırlar dahi kısa zamanda şerre dönüşür. Allah'ın onda yarattığı en masum duygular dahi onu şeytanın ve nefsinin esiri yapar. Her şey adeta onun günah işlemesi içindir. Konuşması yalan, dedikodu, boş söz, duyduğu gördüğü ne varsa şehvetini kamçılayan, Allah'ın ona haram kıldığı şeylerdir. Hiçbir şeyin olmadığı yerde hayalleri devreye girer. Yalanı, ikiyüzlülüğü, zinayı hayal etmeye başlar. Kalbinde Allah *subhanehu ve teâlâ* olmayan insan böyledir işte. Onun Rabbine isyan etmesi için fazladan birşey olmasına gerek yoktur. İsyan edecek bir alan mutlaka bulur.

Şehvetlere ve şüphelere esir olmuş bir gencin kimseye faydası olmaz. İslam davası için birşey yapmak bir yana, insan olarak kendi nefsine yapabileceği tek bir fayda dahi yoktur.

Şüpheler insanın beynini esir alır. Kafası net olmayanın, İslam davasına takdim edeceği bir hizmeti olamaz. İster itikadi ister menheci anlamda insanda şüphe olması, onu amele geçmekten alıkoyar. Amel yapsa dahi istenilen verimi elde edemez.

Şehvetler ise insanı helak eder. Kalbin hayatına son verir. İnsanın kendi haline dahi derdi kalmaz. Gece gündüz Rabbine isyan eder, ancak kahkahası da eksik olmaz. Ölmüş içinde, Allah *subhanehu ve teâlâ* olmadığı için harap olmuş kalbine dair hiçbir derdi yoktur. Şehvetine icabet ettikçe İslamından, insanlığından kaybeder. Öyle ki dünya üzerinde olan her şey onun isteklerini tatmin için vardır. Allah muhafaza.

Allah'a *subhanehu ve teâlâ* adanmamızın önündeki en büyük engel kalbi esir alan şüpheler ve şehvetlerdir. Bunun en etkili tedavisi Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımak ve kalbi O'nun isim ve sıfatlarıyla aydınlatmaktır. O'nun nuru bir yerde hakim

oldu mu ne şehvetin ne de şüphenin karanlığı oraya zarar vermez. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* nurunun bir parçası olan güneşin, tüm karanlıkları ışığıyla yok ettiği gibi, her bir isim ve sıfat şehvetlerin ve şüphelerin karanlığını ortadan kaldırır. Kolay Allah'ın kolay kıldığıdır.

Gençliğini Allah'a Adamak İsteyen Kardeşim!

Rabbini hakkıyla tanıyıp, O'na kulluk edebilmen için bir kaç tavsiyede bulunacağım. Rabbim beni de, seni de sözü dinleyip, en güzeline uyanlardan eylesin. Rabbimiz **el-Aliyy** olandır. O zatında ve fiillerinde, isim ve sıfatlarında yüce olandır. En büyük O'dur. O'nun misli ve dengi yoktur. Beşerin O'nu aklıyla idrak etmesi mümkün değildir. O'nu tanımanın tek yolu Kitap ve Sünnete baş vurmaktır. Allah ve Rasûlü *sallallahu aleyhi ve sellem* bize Allah'ın zatını, isim ve sıfatlar üzerinden anlatmıştır.

"En güzel isimler Allah'a aittir. O halde O'na bunlarla dua edin..." [3]

Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem*: *"Şüphesiz Allah'ın subhanehu ve teâlâ 99 ismi vardır. O isimleri **İHSA** eden cennete girer"*[4] buyurmuştur.

Şüphesiz Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kullarına bildirdiğinin dışında birçok ismi vardır. Bazı isimleri kimseye bildirmemiş, gayb ilmi olarak muhafaza etmiştir. Ancak cennete ulaşmak ve O'nun *subhanehu ve teâlâ* rızasına nail olmak için bunlardan 99 tanesini bilmek yeterlidir.

Gençliğini O'na *subhanehu ve teâlâ* adamaya ta-

3. 7/A'raf, 180
4. Buhari, Müslim

> *Nefisini bu hayırdan mahrum bırakma. Hiçbir meşguliyet, senin Rabbini tanımandan daha önemli olamaz. Her şeyi bu mübarek çalışma için ertele...*

lip olanın önce O'nu tanıması kaçınılmazdır. Gerektiği gibi tanımadığımız bir ilaha neyi, ne kadar, hangi zamanda takdim edeceğimizi bilemeyiz. Merakın ve semeresi olan ilmin en şereflisi Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* tanımak için olanıdır. O'nu tanıyıp, o isim ve sıfatların gereğince O'na kulluk etmektir gayemiz. Hadiste ifadesini bulan '*ihsa*'dan kastedilen de budur. İbn-ul Kayyım El-Cevziyye hadiste geçen '***ihsa***' etmeyi şöyle açıklıyor:

*'Allah'ın isim ve sıfatlarını '**ihsa**' etmek üç mertebedir:*

1. O'nun lafızlarını ve adetlerini saymaktır (Yani er-Rahman, er-Rahim, el-Melik şeklinde tek tek bilmektir).

2. Onların manalarını ve delalet ettikleri anlamları bilmektir (Yani Rahman: Rahmeti geniş olan, her şeyin O'nun merhametiyle var olduğu, kullarından merhametli olanları sevdiği gibi).

3.Ayette olduğu gibi onunla Allah'a subhanehu ve teâlâ dua etmektir. Allah'ın isim ve sıfatları ile O'na dua etmek iki türlüdür:

***a. Talep ve istek duası:** Buna 'Duau'l mes'ele' denir. Allah'tan subhanehu ve teâlâ her ismin gereğini talep etmektir. El-Vehhap'ı (karşılıksız veren) zikrederek O'ndan ihtiyaçlarımızı talep etmemiz.*

***b. İbadet ve övgü duası:** Buna 'Duau'l i'bade' denir. Her ismin işaret ettiği manayla Allah'a boyun eğmek ve kulluk etmektir. el-Cabbar dediğimizde kendimizi küçük hissetmek, es-Samed dediğimizde muhtaç ve a'ciz olduğumuzu bilerek Allah'a yönelmek, er-Rezzak dediğimizde rızkı sadece Allah'tan subhanehu ve teâlâ beklemektir.'*

Bunun en etkili yolu *'Kur'an-ı Kerim'* üzerinde çalışma yapmandır. Okuduğun her ayette Rabbinin isim ve sıfatlarına ve hangi bağlamda kullanıldığına dikkat etmendir. Elde ettiğin sonuçla Rabbine el açman, O'ndan istemen, kainatta o ismin tecellilerini müşahede etmen ve elinden geldiği kadar o isimle Rabbine kulluk etmendir. O zaman hadiste geçen '*ihsa*' etmeyi hakkıyla yerine getireceksin. Ve göreceksin ki; gençlikle olumsuzlaşan ve seni şerre çeken her duygu Rahmani birer kuvvete dönüşecek, seni hayra sevk edecektir. Allah'ın kitabından ilk açtığım yeri örnek vereceğim:

"Hamd gökleri ve yeri yoktan var eden, melekleri ikişer, üçer ve dörder kanatlı elçiler kılan Allah'a mahsustur. O yaratılışta dilediğini artırır. Gerçekten Allah her şeye gücü yetendir." [5]

Bu ayet Rabb'imizin **el-Kadir** ismini öğretiyor. Her şeye gücü yeten...

Bu İsimle Allah'a Kulluk

Öncelikle bu ismin kapsamını ve manasını, ayetin bütününe bakarak anlamalısın. Demek ki Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yarattıkları ve bu yarattıklarının farklılığı O'nun kudret sıfatındandır. Şimdi bu ismi müşahede etmeye başlayabiliriz. Kendimizden başlamak üzere çevremizde gördüğümüz her canlıya bu ayet nazarıyla bakalım. Tüm gün boyunca, karşımıza çıkan her canlıya *'Bu benim Rabbimin kudretidir'* diyelim... Sonra her dua zamanı bu ismin gereğini Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* isteyelim. Bizim için zor olan, belki imkansız olan, bizi aciz bırakan ve gücümüzün yetmediği şeyleri Rabbimizin bu ismine havale edelim... Örneğin gençliğimizin olumuz yönlerinden olup, her seferinde bize galebe çalan, hırçınlık, sinir, şehvet, unutma, sebat edememe hasletlerimiz için;

'Ey Kadir olan, her şeye gücü yeten, hiçbir şeyin kendine zor olmadığı, hiçbir şeyin kendini aciz bırakamadığı Rabbim; şu, şu konularda a'cizim, istemesem de düşüyorum, kudretinle bana yardım et. Zor banadır, sana zor yoktur. Bu ismin ve güzel sıfatın bende hoşnut olmadığın özelliklere tecelli etsin, senin razı olduğun salih gençlerden, senin ibadetinde neşet eden, arşının gölgesine layık olanlardan olayım.'

diyerek Rabbimize, **el-Kadir** ismiyle yalvaralım.

Ve gün boyu bu manayı zihnimizde canlı tutup, bu isme göre kulluk etmeye çalışalım.

5. 35/Fatır, 1

Güçlü bir Rabbin kulları olarak, hiçbir şeyden korkmayalım. Dünya ona kulluk edenlerle birlikte küçülsün gözümüzde. **El-Kadir** olan Rabbimizin dilerse hepsini bir saniyede helak etmeye muktedir olduğu güveniyle adımlarımızı atalım. Günahlar ve masiyetler bizi kuşattığında, O'nun kudretini nefsimize hatırlatıp, O'na sığınalım.

Her gün bir isim ve sıfat yeterlidir. Denemek, başlamak bize hiçbir şey kaybettirmez. Bilakis ölmüş kalplerin hayat bulduğuna, tüm kainatın bize O'nu hatırlattığına şahit olacağız. Her şey ama her şey bizim gençliğimizi O'na adamamız için yardımcı olacak göreceksin!

Genç Kardeşim!

Nefisini bu hayırdan mahrum bırakma. Hiçbir meşguliyet, senin Rabbini tanımandan daha önemli olamaz. Her şeyi bu mübarek çalışma için ertele. Bir defa O'nu tanımanın lezzetine vardın mı, kalp asıl hayatı olan *'Rahman'ın sıfatlarıyla ihya olup,* ***en-Nur*** *olanın nuruyla aydınlandı mı'* hiçbir şehvet bu lezzeti arttırmana engel olamayacak.

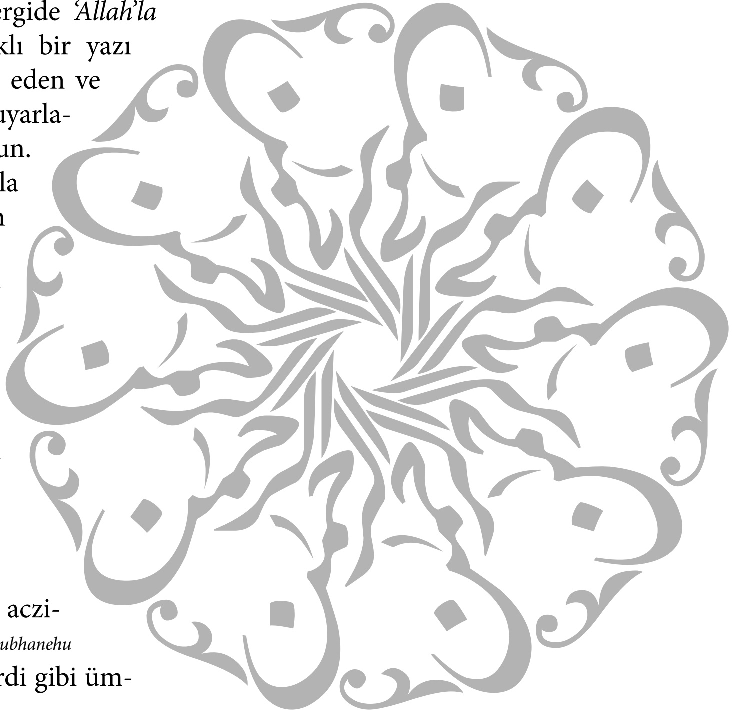
Şayet bunu yapamazsan –ki muhakkak yapmalısın- bu konuda yazılmış kitaplara başvurmalısın. Allah'a hamd olsun, O'nun isim ve sıfatlarını tanıtan onlarca kitap mevcuttur. Yine sana yardımcı olacağına inandığım bir çalışmayı tavsiye edeceğim. Bu dergide *'Allah'la Nasıl Muamele Etmelisin?'* başlıklı bir yazı dizisi tercüme ediliyor. Tercüme eden ve eklemeler yaparak vakıamıza uyarlayan kardeşimizden Allah razı olsun. Bize Rabbimizi hatırlatıp, O'nunla muamelemizi dert edindiği için bu işe koyuldu. Her bir bölümü dikkatle oku ve tatbik etmeye çalış. Allah kendi için yapılanlara kat kat karşılık verendir. Sen Rabbini tanımak için her adım atışında O'nun sana rahmeti, lütfu ve keremiyle geldiğini göreceksin.

Evet Kardeşim!

Böylece birinci maddeyi tüm acziyetimle bitirdim. Ben seni Allah *subhanehu ve teâlâ* için seven, ümmetin her ferdi gibi ümmetin ihyasını senin ihyanda gören bir kardeşin olarak üstüme düşeni yaptım. Şimdi sıra sende... Gençliğin tüm olumsuz yönlerini terbiye etmek, tarihte yaşamış ve örnek olmuş gençlerin birer hikaye değil, her devirde yaşanabileceğini göstermek için, Rabbinin yardımıyla O'nu tanımaya ve kulluk etmeye başla.

Şu karanlık çağda, kandil gibi yanmak istiyorsan, haydi! Durma !

Selam ve Dua ile Ebu Hanzala...

Gündemin Tefsir Ettiği Ayetler: **Muhammed 29-30**

O zaman söylenenler mi yalandı, şu an yaşananlar mı? Aslında mesele açıktır. İnsanlar içlerinde olmayanla kamuoyuna tezahür etmiş, ancak Allah kuşatıcı ilmiyle onların hainliğini açığa çıkarmıştır.

"Yoksa kalplerinde hastalık bulunanlar, Allah'ın kinlerini hiç (ortaya) çıkarmayacağını mı sandılar? Eğer Biz dilersek, sana onları elbette gösteririz, böylelikle onları simalarından tanırsın. Sen onları dil sürçmelerinden/konuşmada yaptıkları hatalardan tanırsın. Allah yaptıklarınızı bilir." [1]

Ayet çok açık bir şekilde, hain olanların akibetini anlatıyor. İçleri başka, dışları başka olan insanlar,manevi hastalıkların en tehlikelisine düşmüşlerdir. Hastalıkları her geçen gün biraz daha artar ve hastalık arttıkça iki gelişme yaşanır. Hastalık arttıkça alametleri de artar, dil sürçmeleri çoğalır. Ters yönde akli melekeler zayıflar. İçinde gizlediği hainliğe en açık delil olacak dil sürçmesi, hastalık sahibine göre insanları kandırdığı en akıllı konuşmadır. Bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* adalet ve izzet sıfatının tecellisidir de. Allah'ı unutup büyüklenenler, O'nun kullarını küçümseyip *'her şeyin doğrusunu bilirim, sizin için doğru yolu ancak ben gösterebilirim'* havasında olanların hak ettikleri zillettir bu. Daha geniş anlamıyla ayet şöyle demek istiyor:

Olmadığınız gibi görünüp, içinizde olmayanı, inanmadığınızı konuşarak insanları kandırdınız diyelim! Peki Allah'ın, içinizde olanı/hakikatınızı bilmediğini ve bunu açığa çıkaramayacağını mı düşünüyorsunuz?

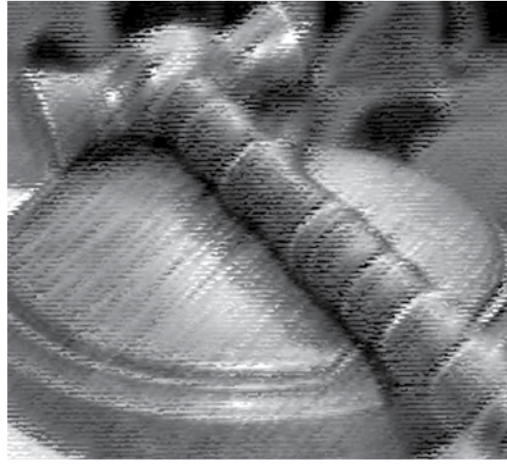
Bir ayı geride bıraktık. Yaşanan olayları, Kur'an'ın tabiriyle *'dil sürçmeleri'* ayeti tefsir eder gibiydi. Kapalı kapılar ardında konuşulanlarla, kamuoyu önünde *'saçılan incilerin'* aynı olmadığı bir kez daha ortaya çıktı. İmzasından ve mühründen kan damlayanların hukuk, insan hakları ve demokrasiden ne kastettiklerini daha iyi anlamış olduk.

ÖYM (Özel Yetkili Mahkemeler)

Yargı, gücün merkezidir. Zulüm ve küfür devletlerinde yargıyı elinde bulunduran, gücü de elinde bulundurur. Yargı muhalifler için tehdit unsurudur. Gerek hakkı beyan ettiği için, gerek güç savaşı verip iktidarı ele geçirmek isteyenleri tasfiye için kullanılır. Bunun için de, her dönemin bu işe tahsis edilmiş *'yargı daireleri'* vardır. Kimi zaman adı *'İstiklal Mahkemeleri'* olur, kimi zaman *'Yassı ada Divanı'*, *'Sıkıyönetim Mahkemesi'* ya da *'Devlet Güvenlik Mahkemeleri'*...

1. 47/Muhammed, 29-30

Hepsinin ortak yönü: Sınırsız yetkilerle donatılmış olmaları ve sisteme yönelik tehditlerde *'kanun üstü'* davranma hakkına sahip olmalarıdır. Bir nevi canlı hukuk(!) mekanizmaları… Halk için yapılan kanunlar onları bağlamaz. Onlar algıladıkları tehdide göre hareket eder ve bu yeni hareket hukuk olur. Bunun halka izahatı ise şu şekilde yapılır: *'Vatandaşın malına, canına, ırzına, vatanına kast edenlerin önünü kesmek...'* Ancak onlar plan kurarken Allah'ın da *subhanehu ve teâlâ* plan kurduğu ve O'nun *subhanehu ve teâlâ* planının tüm planları alt üst edeceğini tahmin etmezler.

Kendini iktidarda görenlerin muhalifleri sindirdiği, önemi ve faydaları anlatılamayacak kadar fazla ve gereksiz olan ÖYM'ler şimdi kapatılmak isteniyor veya yetkilerini sınırlandırılması gündemi meşgul ediyor... ÖYM'ler sınırlarını aşıp başbakan(!) ve muhiplerine dokununca tehlikeli oluverdi. Yıllardır özel yetki adıyla mağdur edilen ve zulme, ğadre uğrayan insanlar ne olacak? Aslında bu davranışlarıyla, bu mahkemelerin haddini aştığı, gerektiğinde zulmedip ideolojik davrandığını kabul etmiş oldular. Oysa bu mahkemeler yakın zamana kadar *'adaletin kendisiyle te'sis edildiği, üstünlerin hukukunun değil, hukukun üstünlüğünün inşa edildiği'* kurumlardı. Demek onların içinde olan da bu değildi. Allah *subhanehu ve teâlâ* içlerinde olanı bu şekilde açığa çıkardı. İçlerinde olan *'onları ve onların yakınlarına adil(!) yargı'* anlayışıydı.

Haziran ayı içinde atamalar yapıldı. Önemli dosyalara bakan birçok hakim ve savcı atandı veya 'özel yetkileri' elinden alındı. Ergenekon davası ilk başladığında dava savcısı Zekeriya Öz için benzer bir durum yaşanmıştı. Başta hükümet olmak üzere birçok *'dönem aydını'* bunu eleştirmişti. Bir davayı en iyi bilen ve sürece hakim olan savcının atanma ihtimalini doğru bulmamışlardı. Bunu da hukuk demokrasisinin kurulması, vesayetin yıkılması şeklinde kamuoyunda tartışmışlardı, acaba ne değişti?

O zaman söylenenler mi yalandı, şu an yaşananlar mı? Aslında mesele açıktır. İnsanlar içlerinde olmayanla kamuoyuna tezahür etmiş, ancak Allah *subhanehu ve teâlâ* kuşatıcı ilmiyle onların hainliğini açığa çıkarmıştır. Allah'a hamd olsun ki bizim için değişen hiçbir şey yoktur. Biz, içinde Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* olmadığı her sistemin bataklık olduğuna ve *'hiçbir hayrın menbaı'* olamayacağına yakinen inanıyoruz. Yaşam koşullarını iyileştirmek için Rabbine ve inancına ihanet edenlerin, kullara verebileceği birşey yoktur. Göstermelik bir takım iyileştirmeler, onların menfaati olduğu içindir.

Geçen sayılarımızda *'Sen Onları Bir Sanırsın Kalpleri Paramparçadır'* başlığı altında bir takım hakikatlere işaret etmiştik. Yaşanan bu olayı, bu ayet ışığında irdeleyecek olursak... Bir tarafta ÖYM'leri kaldırmak veya yetkilerini sınırlandırmak için canhıraş çalışan hükümet, öbür tarafta ÖYM'ler kalktığı takdirde yaşanacak felaket senaryolarını bir bir sıralayanlar… Evet kalpleri paramparça... Allah *subhanehu ve teâlâ* ne kadar da adil. Daha bir yıl öncesine kadar rüzgar farklı yönden esiyordu. Cemaat denilen *'küfür ve kültür'* örneği, kendine muhalif gördüklerini tasfiye ediyordu. İşi o boyuta vardırdılar ki, çalışma yaptıkları alanda çalışması olan camiaları dahi tasfiye etmeye başlamışlardı. Şu an aynı korkuları kendileri yaşıyor, gece ve gündüzleri; darbecilerin çıkıp darbe yapacağı ve onları tasfiye edeceği korkusuyla geçiyor.

Bu ayeti tefsir eden vakıalardan biri de Uludere katliamına dair yaşanan dil sürçmeleriydi. Birileri her platformda *'biz yaratılanı severiz, yaratandan ötürü'* dediğinde içlerinde olan bu değildi. Onlar asırlar boyu kıtalara hükmetmiş bir ecdadın torunlarıydı. Onlarla başka ırklar nasıl bir olabilirdi? Kokuşmuş ve leş değerindeki zihniyetlerini Allah *subhanehu ve teâlâ* dilde yaptıkları hatalarla bir kez daha açığa çıkardı.

Biri, *'Orada yaşananların bilindiği gibi olmadığı, köylü ile PKK arasında bağlantı olduğu, köylüye patlamayan mayınların sadece askere patladığı, PKK'nın kaçakçılıktan ve doğal olarak o insanlar üzerinden para kazandığını'* söyleyiverdi. Bu kıymetsiz açıklamayı anlamaya çalışırken *'Her kürtaj bir Uludere'dir'* açıklamasına maruz kaldı zihinlerimiz. Neresinden tutulursa elde kalan ve adalet beklentilerini iğfal eden çirkin bir söz!! Mevkisi başbakanlık olan bu şahsın nezdinde kürtaj *'mazlum ve yaşama hakkı olan bir canlının, başka bir canlı tarafından haksız olarak katledilmesidir'*. Her kürtaj bir Uludere'dir *'dil sürçmesiyle'* neyi ikrar etmiş oldu acaba? Uludere de yaşayan inanların, haksız yere başkaları tarafından katledildiğini mi söylüyordu? Yoksa kürtaj nasıl tartışılan ve henüz netleşmemiş bir mevzuysa, kürtlerin yaşam hakkı da öyledir! *'Kurdun ayak sesi olmadıkları yeni anlaşılan kürt halkının, yaşam hakkının olup olmadığı henüz netleşmemiştir'* mi demek istiyordu?

Bir diğeri ise bu ülkenin tüm içişlerinden sorumlu, lakin elyak vasfın *'içişlerde sorunlu bakan'* olması gereken zat!! Ölenlerin kaçakçı olduğu, ölmeseler dahi *'yargılanacakları'* incisini saçıverdi. Acaba buradan ne anlamalıydık? Sistem için suç işlemek öldürülmek demektir. Öldürmeyip yargıladıklarımız Allah'a hamd etmeli. Çünkü suç işledikleri için bombalayıp öldürebilirdik, ancak lütuf edip yargılıyoruz, onun için verilen tüm cezalarda lütuf babındandır, öldürmediğimize şükretsinler!

Kendisini sevenlerin takla atmasını veya oynamasını bekleyen bu sorunlu zattan fazlasını beklemek abes olsa gerek! Temennimiz sevdiği ve değer kabul ettiği her meseleyi ispat etmeden Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* canını almamasıdır.

'İnsanlık el ele, bayram bayram ola'

Bu başlıktan ne anlar bir insan! İnsanlık, barış ve huzur için yapılan ıslah edici bir proje(!) Ancak olağanlaştığı gibi, Allah düşmanlarının taklit edilip, şarkılarının dillendirildiği, genç kız ve erkeklerin danslar eşliğinde kalabalıkları coşturduğu, ırkçılık yapılarak insanlığa bir dilin dayatıldığı, hiçbir İslami ve insani dayanağı olmayan '*munten*' [2] bir amel.

İnsanları Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dininden saptırmak için harcanan milyonlarca dolar[3], Atatürk'ün zor kullanarak beceremediği '*din ve namus*' [4] tahribatında zirve bir proje. Cumhuriyetin ilk yıllarında insanları asarak, keserek, hapsederek insanlara kabul ettirilemeyen rezaletlerin, severek ve beğeniyle insanlara kabul ettirilmesi.

Her ortamda barış, hoşgörü, kardeşlikten dem vuran bu insanların içlerinde bu duyguların eseri yoktur. Onların barıştan ve kardeşlikten anladığının ne olduğunu bilmek isteyenler hocalarının(!) konuşmalarını dinleyebilirler. Dil sürçmesinden, insan tanımaya bu konuşmalardan daha güzel örnek gösterilemez. Hoşgörü ve kardeşlikten anladıkları; tüm dünyayı ve İslam ümmetini cehenneme çeviren Yahudi ve Hristiyanların memnun edilmesidir. Barış ve huzur ise; İslam ümmetine bomba yağdırdıktan sonra evlerinde huzur içinde uyumaları, memleketlerine döndüklerinde kendilerine yönelik hiçbir tehdit algılamadan yaşamalarıdır. Yani tüm yaptıklarının yanlarına kâr kalmasıdır.

Hoşgörü ve kardeşlikten anladıkları; tüm dünyayı ve İslam ümmetini cehenneme çeviren Yahudi ve Hristiyanların memnun edilmesidir.

Aynı zatın İslami çevrelerle ilgili yaptığı konuşmalar ve kendisiyle yapılan röportajlara bakın. Hangi insanlığı el ele görmek istediği, kimin için bayram düşlediği çok net anlaşılacaktır. Konuştuğu veya mülakat verdiği kesim hiç önemli değildir. Radikal, partileşmiş, sivil toplum, cihad cemaati veya gençlik hareketi... Konuştuğu kesimin *'İslami camia'* olarak bilinmesi yeterlidir. Velev İslam'la tüm bağlarını koparmış bir grup olsa da.

Mesela Hizbullah, Taşhiye (ki nurcuların bir koludur), el-Kaide ve Hizbu't-Tahrir'e dair yaptığı konuşmayı dinlemenizi tavsiye ederim.

---

2. Allah Rasûlü'nün ırkçılık için kullandığı bir tabir. Leş, pis manasında...
3. 8/Enfal, 36
4. Bu Atatürk'e ait bir sözdür. Kazım Karabekir ile yaptığı tartışmada 'din ve namus' anlayışı değişmeden hiçbir ilerleme kaydedemeyeceklerini belirtmiştir

Sözde ve amelde *'edebin 'timsali'* hocanın oturma adabından, konuşma adabına, edep mevhufumunu nasıl zir-u zebel ettiğini göreceksiniz. Bağrı herkese açık olan, kafirlere dahi beddua edemeyen(!) Allah bu kadar merhametli iken birine kızsa geceler boyu uyuyamayan zatın, nasıl sinir krizleri geçirdiğini görün. Nefretten kelime olarak dahi tiksinen ve kaçınan, hayatı sevgiyle onarma hareketinin *'Müslümanlardan oluşan ve en nefret edilenler (Şeyh Usame Bin Ladin'den -Allah ona rahmet etsin- başlamak üzere)'* listelerinin uzayıp gittiğini duyacaksınız. Bir konuşma yapmadan üç gün önceden uykularının kaçtığı, *'ya yanlış konuşursam, bir kelimeyi yanlış anlatırsam'* derdiyle kıvrım kıvrım kıvranan hoşgörü ve gönül adamlığı zincirinin *'altın halkası'*nın nasıl özensiz, berduşt bir edayla konuştuğuna şahit olacaksınız. Hangi konuşması veya mülakatı olursa olsun İslami camiadan konuşuyor olması yeterlidir. Özellikle yukarıda ismini verdiği ve akabinde savcıların harekete geçip operasyon yaptığı, ilginç ama tarihe *'dil sürçmesiyle münafıklıkları tescillenenler'* başlığıyla kaydedilecek konuşma...

Bunları alt alta koyun ve *'insanlık el ele, bayram bayram ola'* başlığını anlamaya çalışın. İnsanlardan kastı ve bayramla düşleneni dahi iyi anlayacaksınız.

Müslümanların umutlarını yitirmeden davalarına dört elle sarılmaları gerekir. İnsanları yöneten, sistemi elinde bulunduran insanın durumu budur. Yeryüzünü imar edip, halifeler olan ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* varis olmalarını istediği insanlar, azimle çalışmalıdır. Sabır ve yakin azığını elden bırakılmamalıdır. O zaman görülecektir ki; bu insanların gerçek yüzü Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından açığa çıkarılacaktır. Yaşanılan her olay bunun şahidi değil midir?

Hiçbir ideoloji ve hareketin insanlığa yapabileceği bir hayır, söyleyebileceği bir sözü kalmamıştır. İslam ve onun azimle çalışan, sabırla hareket edip, yakinle zaferin Allah taraftarlarına ait olduğuna inananlar müstesna. İnsanlara imamlık edip, yeryüzünü hayırlarla inşa ve imar edecek olan topluluğun vasfı budur.

"Ve onların içinden, sabrettikleri zaman emrimizle doğru yola iletip-yönelten önderler kıldık; onlar Bizim ayetlerimize kesin bilgiyle inanıyorlardı." [5]

İnsanlığa imam olup, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izniyle insanlığın hidayetine vesile olmak temennisiyle..

5. 32/Secde, 24

EBU NUSEYBE

Allah Sana Merhamet Ettiğinde O'nunla Nasıl Muamele Etmelisin?

Düşün kardeşim. Bir daha düşün ve bak! Allah'ın rahmeti doksan dokuz kişiyi öldürüp, sonra da bu öldürdüklerini yüze tamamlayan, senden daha kötü olan kimseyi dahi kuşatmıştır.

Allah'a hamd, Rasulü'ne salat ve selam olsun.

Kardeşim, şimdi şöyle bir düşün. Bir adam, günlerce devasa ateş yakıyor. Bu ateşini günbegün büyütüyor ve bunun içine kendi öz çocuğunu atıyor. Hiç böyle bir şey gördün mü? Tabi ki bunu görmen imkansızdır.

O halde şu hadise kulak ver; *"Bir adam Rasulullah'a geldi. Yanında da bir çocuk vardı. Bu çocuğu kendisine iyice sarmıştı. Peygamber* sallallahu aleyhi ve sellem *ona "ona merhamet ediyor musun?" dedi. Adam da "Evet" deyince, Peygamber* sallallahu aleyhi ve sellem *: "Allah senin ona olan merhametinden daha merhametlidir. O ki merhametlilerin en merhametlisidir."*

Allah *subhanehu ve teâlâ* seni ateşe atmaktan, senin ateşte bulunmandan ve bunların hepsinden müstağni olandır. Peki Allah'ın sana olan bu rahmeti/merhametine karşılık onunla nasıl muamelede bulunman gerekir? Aslında bu önemli bir soru. Fakat bundan önce kendimize şunu sormamız gerekir kardeşim; Allah'ın merhametini nasıl elde ederim?

Allah'ın merhametini nasıl elde edeceksin?

Müjdeler olsun sana kardeşim! Allah'ın rahmetine, merhametine ulaşmak oldukça kolay… Şüphesiz onun rahmeti her şeyi ama her şeyi geçmiştir. O'nun rahmeti, her şeyin üstündedir. Gazabı ise her şeyi geçmemiştir.

"Rahmetim her şeyi geçmiştir" [1]

Bu, merhametlilerin en merhametlisi olan Allah'ın şanına yakışır. Eğer bu merhameti olmasaydı ne olurdu biliyor musun? Hepimiz helak olur, hüsrana uğrardık!

Çevrene bir göz gezdir kardeşim. Sana merhamet eden kimler var? Annen, baban, eşin, ailen, samimi dostların ve seni seven herkes… Bunların sana ne kadar merhamet ettiğini bir gözden geçir. Hepsini toplasan da, Allah'ın sana olan merhametini, rahmetini, şefkatini geçemeyecektir. Allah sana tüm bu kimselerden daha merhametlidir. Hiç kimsenin merhameti

1. 7/A'raf, 156

Allah'ın sana olan merhametini geçemeyecektir.

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle buyurmaktadır: *"Allah mahlukatı yaratmayı taktir ettiğinde, kendi katında, arşın üstünde bulunan kitaba: "Şüphesiz Benim rahmetim gazabıma galiptir" diye yazdı."* [2]

Allahu Ekber! Düşün, Allah *subhanehu ve teâlâ* arşının üzerinde yanında bulunan kitaba bunu yazdı. O bunu herhangi bir yere, yüce dağlara, semaya dahi yazabilirdi. Fakat Allah'ın rahmeti bu denli yüce ve şerefli ki, bunu yanındaki bir kitaba yazmıştır. Peki neden Allah'ın rahmetinden ümit kesiyorsun? Allah'ın rahmeti her şeyi kuşatmışken seni neden kuşatmasın ki?

Düşün kardeşim. Bir daha düşün ve bak! Allah'ın rahmeti doksan dokuz kişiyi öldürüp, sonra da bu öldürdüklerini yüze tamamlayan, senden daha kötü olan kimseyi dahi kuşatmıştır. Fakat sen bir kimseyi haksız yere öldürmedin ki? O zaman sana nasıl rahmet etmesin ki?

Kainat, ilk yaratılışından, sonuna kadar denizlerin sularla, atmosferin havayla dolu olduğu gibi Allah'ın rahmeti ile doludur. Allah'ın rahmeti hakkında ne söylersek söyleyelim, ne düşünürsek düşünelim Allah'ın rahmeti, merhameti bunun kat kat üstündedir.

Kainat, ilk yaratılışından, sonuna kadar denizlerin sularla, atmosferin havayla dolu olduğu gibi Allah'ın rahmeti ile doludur. Allah'ın rahmeti hakkında ne söylersek söyleyelim, ne düşünürsek düşünelim Allah'ın rahmeti, merhameti bunun kat kat üstündedir.

Şöyle diyebilirsin; Ben Allah'ın rahmetine nasıl ulaşayım? Ne yapmam gerekiyor ki bunu elde edeyim?

Şunu aklından çıkarma ki, Allah'ın rahmeti ile senin aranda sadece onun rahmetini istemen vardır. Sen bunu istediğinde sana mutlaka verecektir. Çünkü O, rahmeti gazabını geçmiş olan, yüceler yücesi olan Allah'tır.

Allah'a yakınlaşmanın artması ile birlikte, sana ne yapmasını istiyor isen, neyi yapmasını düşünüyor, zannediyorsan Allah onu senin için yapacaktır. Evet, neyi zannediyor, neyi istiyorsan! Sana merhamet edeceğini zannediyorsan, merhamet edecektir. Seni ateşten kurtaracağını zannediyorsan, ateşten kurtaracaktır. Firdevs-i Âlâ'da ağırlayacağını zannediyorsan, seni Firdevs-i Âlâ'ya sokacaktır. Durum senin düşüncen kadar basittir.

Bu benim sözüm değil. Bu Alemlerin Rabbi olan Allah'ın sözüdür. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kutsi hadiste bizzat ne dediğine bir kulak ver:

"Ben kulumun zannı üzereyim. O artık dilediğini zannetsin." [3] Subhanallah!

Kıymetli kardeşim, Allah'tan istediğinde sana mutlaka icabet edecektir. Fakat senin buna inanman gerekir. Yani rahmetini talep ettiğinde buna içten inanman gerekir. Zira Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* buyuruyor ki: *"Allah'a, duanıza icabet edeceğine inanarak dua edin."* Eğer bunu yaparsan, istediğin ve umduğundan fazlasını verecektir. Fakat bir şartla! O da rica olması, temenni olmamasıdır.

Peki rica ile temenni arasında ne gibi fark vardır?

Rica, amel ile birlikte olan durumdur. Yani Allah'ın rahmetini, O'nun emirlerini yerine getirerek celbetmendir.

Temenni ise, emirlerini yerine getirmeksizin, herhangi bir amel yapmaksızın, yapılan zanlardır.

Senin Allah'ın bu rahmetini, merhametini hissetmen, O'nun rahmetinden kaynaklanmaktadır. Rahmetinin seni sarıp, kaplaması, senin bunu hissetmen tamamen Allah'ın rahmetinin varlığını gösterir. Bu dünyada olan durumdur.

---

2. Buhari

3. Ahmed İbn Hanbel, Heysemî, İbn Hibban

Ahirette ise, Allah'tan beklentimiz, ümidimiz çok büyüktür. Yaratılanlar kıyamet gününde Allah'tan bir rahmet gördüklerinde, artık hiçbir kusur, günah akıllarına gelmeyecek, hiçbir şey onlara sıkıntı vermeyecektir. Yaratılanlar buna büyük umutlar bağlamıştır. Tabi buna ulaşmak, bunu elde etmek için uğraş içerisinde olmaları gerekir. Bu da Allah'ın koymuş olduğu bir şarttır.

"Şüphe yok ki ben, tevbe edip inanan ve salih ameller işleyen, sonra da doğru yol üzere devam eden kimse için son derece affediciyim." [4]

İşte sana kriter kardeşim. Şartları yerine getir ve Allah'ın sana olan merhameti ile müjde içerisinde ol!

Eğer insan bunca merhametten, açılan kapılardan sonra masiyette ısrar eder, bu yüce rahmet kapısından girmezse, Allah'ın kötülükleri iyiliklere çeviren, her şeyi geçen rahmetini kaybetmiş olacaktır. Allah'ın rahmeti onu kuşatmayacak, merhamet edilmeyi hak etmeyecektir.

Tüm bunlardan sonra, Allah'ın bu fazlından, kereminden daha fazla ne istenebilir ki?

Evet kardeşim, Allah'ın rahmetine yakınlaşmak ne de hoştur! Bir idrak edebilsek, onun rahmetine yaklaşmak için neler yapmazdık. Sakın uzak zannetme! Bilakis yakın, hatta çok yakın!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem*:

"Rahman, merhamet edenlere merhamet eder" [5]

buyurmaktadır. Yeryüzünde bulunanlara merhamet et ki, semada olan da sana merhamet etsin. Yeryüzünde bulunan Allah'ın razı olduklarına merhamet et ki, Allah *subhanehu ve teâlâ* sana hiçbir yardımcının, şefaatçinin olmadığı günde merhamet etsin! Eğer merhametli değil de katı kalpli isen, buna yakınlaşamayacağını bilmelisin.

Bak Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ne diyor:

"Merhamet etmeyene merhamet edilmez." [6]

Kardeşim, senden talebim beraberce silkelenelim! Kıyamet gününde O'nun rahmetinin altında toplanmak için harekete geçelim! Şimdi söz verelim; bu kısacık, hızlı geçen, küfrün tahakkümünü kurduğu ve bizim Allah'tan başka yardımcımız olmadığı hayatta gücümüz yettiğince Allah'ın rahmetine koşalım. Allah'ın dinine gücümüz yettiğince hizmet edelim. Nerde bir salih amel, orada biz olalım. Nerede bir ecir, nerede bir cennetliklerin ameli, orada beraber olalım. Allah'ın rahmetine, merhametine, şefkatine nail olmak için koşuşturalım. Böylece hep beraber, peygamberlerle, sıddıklarla, şehidlerle, salihlerle Allah'a iman edenlerle beraber cennet bahçelerinde, cennet nehirlerinde Allah'ın izni ile buluşalım. Onlar ne güzel arkadaştırlar!

4. 20/Taha, 82

5. Ebu Davud
6. Buhari, Müslim ve Tirmizi

ENES YELGÜN

-6- Genel Olarak Arapların Durumu

Sünnetullah'ın bir gereği olarak insanların çoğunluğu anlattıklarımızdan yüzçevirecekler. Zamanın geçmesi ile *'sayı hastalığı'* depreşenler, hayallerindeki kalabalıkları göremeyince ayakları kayıp gidecektir.

Geçen yazımızda Arap yarımadasındaki en büyük putlardan Lat, Menat, Uzza ve Hübel'in ortaya çıkışını anlatmıştık. Bununla birlikte siyer kitaplarında *'Nuh kavminin putları'* diye bilinen birtakım putlarda mevcuttur. Allah *subhanehu ve teâlâ* Nuh Suresi 25. ayette bunların isimlerini zikretmektedir.

Bir rivayette ise şöyle geçer: *'Nuh'un aleyhisselam kavminin putlarının gömülü olduğu yeri, cinler Amr Bin Luhayy'a haber vermiş; o da onları oradan çıkartmıştır. Daha sonra da hac mevsiminde Mekke'ye gelen Arap kabilelerine bu putları dağıtmıştır.'*

Ortaya çıkış şekli ne olursa olsun, sonuç itibari ile Araplar İbrahim'in *aleyhisselam* davetinden yüz çevirmişler ve her geçen gün sapıklıklarına sapıklık ekleyip tevhitten uzaklaşmışlardı.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* dini ile aralarına mesafe girdikçe taptıkları şeylere niye taptıklarını bilmez bir halde hayatlarını sürdürmeye devam etmişlerdir.

Notlar

Hamd, Allah'a, salat ve selam O'nun Rasûlü'ne olsun.

Bir önceki yazımızda insanları taklitçiliğe yönelten etkenlerden ilkini anlatmıştık. Allah izin verirse bu yazımızda da diğer nedenleri açıklamaya çalışacağız:

2. Fıtratlardaki Çoğunluğa Uyma Meyli

İnsan zayıf bir varlıktır. Bu yüzden, yaşamını rahat bir şekilde devam ettirebilmek için sürekli bir gücün arkasına sığınma ihtiyacı hisseder. Bu güç bazen mal, bazen akrabalık bağı, bazen de

çoğunluğa tabi olma olarak ortaya çıkar.

Allah'tan başka, insanın dayandığı bütün güçlerin, ancak O'nun dilemesi ile ayakta kalabileceğini bilen mümin ise, her zaman Aziz ve Hakim olana dayanır güvenir.

Bu bilinçten yoksun olan insan, Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kul olup, dünya ve ahirette izzetlilerden olma fırsatını kaçırmıştır. O yüzden dünyadaki gelip-geçici dayanakların peşinde, köle olarak zelil bir şekilde yaşamaya mahkum olur.

Allah *subhanehu ve teâlâ* En'am Suresi 116. ayette şöyle buyuruyor:

"Eğer sen yeryüzünde bulunanların bir çoğuna itaat edersen, seni Allah yolundan saptırırlar. Onlar ancak zanna uyarlar. Onlar ancak yalan söyleyen ve iftira edenlerdir."

Bu ve benzeri birçok ayette Allah *subhanehu ve teâlâ* müminlere '*çoğunluğun*' ne demek olduğunu hatırlatmaktadır. Bununla beraber herşeyin hakikatını bilen yaratıcı, nefislerde varolan çoğunluğa uyma meylini yok saymamıştır. Hatta çoğunluğun kötü olarak bilinse bile insanlar, kendine çekebileceğini peygamberine vahyetmiştir:

"De ki: Kötü şeylerin çoğunluğu senin hoşuna gitse de, kötü ile iyi bir olmaz. Şimdi ey akıl sahipleri: Allah'tan korkun ki kurtuluşa eresiniz." [1]

Ayet durumu özetlemektedir: Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yolundan başka bir yola çağıranlar şehirler ve ülkeler dolusu insan yığınları da olsa Allah'a davet eden bir avuç müslümanla kıyas dahi edilemez. Bu anlayışın mümin kalbe yerleşmesinin anahtarı ise ayetin sonunda saklıdır: **Takva**!

Maalesef ölçülerin birbirine girdiği Arap cahiliyesinde, ondan önceki ve sonraki tüm cahiliyelerde, söylenen sözün değeri takipçilerinin azlığı veya çokluğu ile değerlendirilmiştir. Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* anlattığı dine *'Etrafında ona iman eden kaç kişi var ki?'* diyerekten karşı çıkanlar putperestliği, *'Asırlardır kalabalık insan kitleleri tarafından kabul ediliyor'* gerekçesiyle rahatlıkla savunabiliyorlardı.

Ne de olsa gönül huzuru ile taklit edebilmek için gerekli şart yerine gelmişti: *'Çoğunluk böyle düşünüyor! 3-5 kişinin söylediklerinden ne çıkar ki?'*

Bu tür diyaloglar tevhid davetçilerine çok da yabancı değil. Allah'ın ayetlerini ve Peygamberin sünnetini selefin anladığı şekilde anlayıp insanlara anlatınca hangi cevaplarla karşılaşıyorlar: *'Sizin gibi düşünen kaç kişi var? Cemaatiniz kaç yıllık? Sohbetinize kaç kişi geliyor?...'*

İmanını istatistiklere bağlayan bu gafillere bir kaç örnek verelim: Nuh *aleyhisselam* dokuzyüz elli sene boyunca davet yaptı. Kaç kişi ona iman etti? İbrahim *aleyhisselam* tek başına bir ümmet değil miydi? Kıyamet günü, kendisine iman eden hiç kimse çıkmadığı için tek başına dirilecek olan Peygamberlerin olduğunu okumadınız mı hiç!

Çoğunluğunuzla övüne durun bakalım! Gerçek terazinin kurulacağı o günde Allah *subhanehu ve teâlâ*, aramızda en güzel hükmü verecek olandır.

"Rabbinden apaçık bir delil üzere olan, kötü ameli kendisine süslü gösterilen ve hevalarına uyan kimseler gibi midir?" [2]

Fıtratlarımızda yer etmiş olan çoğunluğa meyletme hasleti maalesef her zaman bu kadar açık bir şekilde karşımıza çıkmıyor. Şeytanın sağdan yaklaşmaları, İslam davetçilerinin ve akidesi, menheci sağlam birçok cemaatin ayağını kaydırıyor.

1. 5/Maide, 100

2. 47/Muhammed, 14

'Toplumun çoğunluğunu arkamıza almadan davetimiz başarıya ulaşmaz' diyenler ya itikadlarından taviz vermeye ya da menheclerinden sapmaya başlıyorlar. Tabi ki bu süreç bir-iki günde gelişmiyor.

İlk adımda ufacık(!) bir bidate etrafındaki insanlar kaçmasın diye sessiz kalınca, bir bakıyoruz ki toplumun küfürleri bile artık önemsenmiyor. İki-üç nesil sonra ise taklitçiliğin bir sonucu olarak önceki kuşaklardaki çoğunluğun küfür, bidat ve haramları miras olarak alınıyor.

Yaşadığımız coğrafya bu örneklerle doludur. *'Niye hep böyle oluyor?'* diye ahlayıp-vahlamanın yerine, gerekli nasihatleri akılda tutup, sürekli teyakkuz halinde bulunmak gerekir.

Sünnetullah'ın bir gereği olarak insanların çoğunluğu anlattıklarımızdan yüzçevirecekler. Zamanın geçmesi ile 'sayı hastalığı' depreşenler, hayallerindeki kalabalıkları göremeyince ayakları kayıp gidecektir.

Bu duruma hazırlıklı olmamız gerekir. Rabbimizden sürekli istikamet ve hak yolda sebat talep etmeliyiz. Moralimizi bozmadan işimize bakmalı ve Allah'ın şu buyruğunu hiçbir zaman aklımızdan çıkarmamalıyız:

"Ey müminler! Siz kendinize bakın! Siz doğru yolda olduktan sonra sapıtanların size bir zararı dokunmaz. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O zaman yaptıklarınızı size haber verecektir." [3]

3. Tağutların, Geleneklerin ve Tahrif Edilmiş Dinin Arkasına Sığınarak Hakimiyetlerini Güçlendirme İstekleri

Allah *subhanehu ve teâlâ* Yunus Suresi 78. ayette şöyle buyuruyor:

"Dediler ki: Siz, bizi atalarımızı üzerinde bulduğumuz yoldan döndürmek ve yeryüzünde büyüklük ikinizin olsun diye mi bize geldiniz? Biz size inanmıyoruz!"

Ayette geçen cümle, Musa'nın *aleyhisselam* davetine Firavunun ve yanındaki üst tabakadaki kişilerin verdiği cevaptır. Nuh'un *aleyhisselam* davetine de, Mü'minun suresinde geçtiği şekliyle hemen hemen aynı yanıt gelmiştir. Elbette cahiliyenin Arap yarımadasındaki temsilcilerinden farklı bir karşılık beklenemezdi.

Tüm bu yanıtlar, toplumun efendilerinin taklitçiğe yani atalarının yolundan gitmeye niye bu kadar çok önem gösterdiğini deşifre ediyor. Çünkü tahrif edilmiş ve hala tahrif edilmeye müsait atalar dini, yeryüzünde ilahlığa soyunanların elinin tersiyle asla itemeyeceği bir fırsattır!

> Artık üst tabaka halka birşey kabul ettirmek istediğinde Allah'ın şeriatını, yalancıktan da olsa babalarının dinini referans olarak göstermiyor. Çünkü buna ihtiyaçları yok. Dillerinde tekerleme gibi dönen 'insan haklarının, demokrasinin gerekleri' söylemi herkesi suspus etmeye yetiyor.

Cahiliye toplumunda yaşayan sıradan halklar atalarının dinine, gerçekten Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasını kazanmak niyetiyle tabi olurlar. Bu niyetleri onları kurtarmasa da, hak davetle karşılaştıkları toplumun üst tabakasından daha önce bu çağrıya kulak verecekleri muhakkaktır.

Efendi konumundaki '*mele*' tabakası için ise babalarının yoluna tabi olmak bilinçli bir tercihtir. Çünkü onlar bu din sayesinde toplum üzerinde baskı kurabiliyorlar, istediklerini yapabiliyorlardı. Bir konuda hoşlarına gidecek şekilde hüküm veriyorlar, sonrada 'sizi atalarınız böyle yapardı' diyerek cahil halka bunu kabul ettiriyorlardı.

Mesela: Kabe'yi çıplak tavaf etme cahili adetlerdendir. Mekkeliler şöyle bir kural koymuşlardı: Mekke'nin dışından gelip de tavaf yapmak isteyenler elbiseleri ile tavaf yapamazlar. Ancak bunun iki istisnası vardır. Ya sırf tavaf için kullanacağı yeni bir elbise alacak ya da kendi elbisesi ile tavaf ederse tavaf bitince elbisesini Mekke'de bırakacak!

3. 5/Maide, 105

Elbette bu kuralı kendi kafalarından uydurmuşlardı. Ama bunun uygulanabilmesi için 'Allah böyle emretti', 'Babalarımız böyle yapardı' gibi dayanakların arkasına sığınıyorlardı. Buna karşılık Allah *subhanehu ve teâlâ* ayette çok net bir cevap verdi:

"Onlar ne zaman bir hayasızlık yapsalar: 'Biz atalarımızı bunu yaparken bulduk. Allah'ta bize bunu emretti' derler. De ki: Allah hiçbir zaman hayasızlığı emretmez. Bilmediğiniz şeyleri Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?" [4]

Yakın tarihe kadar bu tabaka toplumdaki konumlarını sağlamlaştırmak için gelenekleri vesile olarak kullanmaya devam etti. Siyasetçisinden iş adamına, şeyhinden kanaat önderine kadar azgınlaşan her fert aynı yolu izledi: 'Allah'ın şeriatında böyle geçer. Asırlardan beri bize bu kitapları ulaştıran alimlerimiz şöyle düşünür' diyerekten dine istediklerini söyletti!

Her ne olursa olsun, kıyamete kadar, taklitçilik kılıfının içine saklanan sahtekarların soylarının tükenmeyeceği tartışılmaz bir gerçek. Fakat şu sıralarda bu zatlardan daha da küstah olanların ortaya çıktığına şahit olmaktayız. Artık üst tabaka halka birşey kabul ettirmek istediğinde Allah'ın şeriatını, yalancıktan da olsa babalarının dinini referans olarak göstermiyor. Çünkü buna ihtiyaçları yok. Dillerinde tekerleme gibi dönen *'insan haklarının, demokrasinin gerekleri'* söylemi herkesi sus-pus etmeye yetiyor. Bunlara muhalefet eden bir grup azınlığa da dinden(!) çıkmış muamelesi yapıyorlar.

Evet! Bu toplumun cahiliye toplumu olduğu kesindir! Üstüne üstlük eğer şahit olabilselerdi, küfür ve şirk konusunda önderleri olan atalarını dahi hayretler içerisinde bırakacak yeni şeytanlıklarla, cahiliyenin zifiri karanlığını daha bir koyulaştırmışlardır.

Babalarının dinine samimi bir şekilde bağlanan halk yığınlarını vahiyle aydınlatmak belki mümkün olabilir. Ama ensesi kalınları, üstünlüklerini borçlu oldukları bu taklitçilikten çevirmek hiç de kolay değildir.

Uyuyan birisini uykusundan uyandırabilirsin, uyuyormuş gibi yapan ise istediği zaman uyanır.

Duamızın sonu: Alemlerin Rabbi Olan Allah'a Hamd'dır.

4. 7/A'raf, 28

ÖZCAN YILDIRIM

Yeniden İman Çağrısı -1-

İmanlarımız eksiliyor, yenisini tedarik edemiyoruz. Aynı ada etrafında dönen bir araba misali aynı hataları tekrar ediyor, aynı delikten iki kez ısırılıyoruz.

Hayata şöyle bir bakın… Yaşadığınız çevreye, doğaya, canlı-cansız varlıklara bir göz gezdirin. Farklı cihetlerden baktıkça birçok olayın tefekküre şayan olduğunu göreceksiniz. Bir mikroskop ile mikroorganizmaları incelemekten ziyade, hayatımızın bir parçası olan durumlardan birini müşahede edeceğiz. Her şeyin ilerleyip, belli bir seviyeye geldiğini, belli bir müddet sonra fiziksel değişiklere uğradığını, dünya ve içindeki tüm varlıkların halinin değiştiğini fark edeceğiz.

Örneğin, bir ağaç… Zaman ilerledikçe yaşlanıyor, fiziki değişikliklere uğruyor. Çevremizdeki eşyalar da değişimden nasibini alıyor… Üzerimizdeki kıyafetten, elimizdeki kağıda, dergi ve kitaptan, en son teknolojik aletlere kadar her şey değişmekte.

Bizler de zaman ilerledikçe değişiyor, yaşlanıyoruz. Zaman her daim insanoğlunun hayatından bir şeyleri alıp götürüyor. Zaman, her şeyi gün geçtikçe iyi veya kötü bir yerlere sürüklüyor. Mahluk olan her şey için bir değişim söz konusu.

Ya kalplerimizde taşıdığımız, Allah'ın bize bahşettiği, yeryüzündeki hiçbir şeye değişmeyeceğimiz, uğruna kadın, çocuk, mal, mülk, evler, ticaretler kurban ettiğimiz imanlarımız? O ilk gün taptaze olan, misk gibi etrafa koku veren imanlarımız değişmiyor mu?

İman durağan, donuk bir şey midir? İmanın artıp, eksildiğine inanan bizler, imanımızın eksildiğini teşhis edip, rehabilite yolunu tutuyor muyuz? Teşhis ve tedavi birbirine muhtaç olan iki şeydir. Birbirine bağımlı iki şart gibidir. Biri yalnız olsa hiçbir işe yaramaz. Ortada bir hastalık var ise, tedavi edilmesi gerekir.

Bu sebeple, bizlerin amel muhasebesi yapmamız ve hastalık var ise onu teşhis etmemiz gerekir. Şunu altını çizerek belirtelim ki, bu teşhis kendi nefislerimiz tarafından yapılan teşhis olmamalıdır. Zira insanoğlu kendi gelişimini veya gerilemesini dışarıdan bakan kadar fark edemez. Şöyle ki, bir bitki düşünün. Bu bitkiyi yetiştiren kişi bunun ne denli geliştiğini dışarıdan bakan bir göz kadar fark edemez. Dışarıdan bakan ne denli geliştiğini, önceki gördüğü ile kıyas eder. Fakat yetiştiren kişi an be an yanında olduğu için, bunu ötekisi kadar fark edemez. Çocuğunu yetiştirip de dışarıdan bu gelişimi izleyen kimse de bunun gibidir.

İşte bizler de böyleyiz. Yıllar önce iman ettik. Fakat ne denli aşama kaydedip, ne denli geriye doğru gittiğimizi tam tespit etmemiz zordur. Bu sebeple, bize yardımcı olacak olan *'emri bil maruf nehyi ani'l münker'* düsturunu şiar edinmiş kişiler ve cemaatler olacaktır. Onlar bizlerin herhangi bir arızamızı/hatamızı gördüğünde uyaracak ki, mücadele yolunda istikamet üzere devam edebilelim.

İmanın Eskimesi

"Birinizin elbisesi eskidiği gibi, göğsündeki imanı da eskir. Öyle ise, Allah'tan, kalbinizdeki imanın yenilenmesini isteyiniz." [1]

İman sürekli onu azaltan, dengesini kaybettiren unsurlarla karşılaştığı için potansiyelini kaybeden bir olgu olarak karşımızda durmaktadır. Ehli Sünnet'e göre artan ve azalan iman; taatlerle artmakta, masiyetlerle azalmaktadır. Hareket sahasındaki bir Müslümanın karşılaştığı birçok olay, iman dengesini bozduğu gibi, imanını ateşleyen, ona enerji pompalayan hammaddeyi bulmakta zorluk çekmesine de neden olur.

Sahabeden ilk nesle baktığımızda birkaç nokta gözümüze çarpmaktadır.

Birinci Nokta: Onlar bu pak dine yine pak Nebi ile adım atmışlardır. Yani iman pınarını, iman şerbetini, en güzel elden kana kana, özümseyerek içmişlerdi.

İkinci Nokta: Onlar bu dine girdiklerinde bilâ hareket, sekinet içerisinde girmemişlerdir. İmanları hareketli, onların bir an durmasına izin vermeyen, akışkan ve gürül gürül akan bir nehir gibi idi. Bununla beraber iman ile coşan bu nehirlerine, bir su yatağı kurup, baraj inşa edip durdurmamışlardır. Sürekli hareket, bereket içerisinde olmuşlardır. Zaman, mekan, kişiler ve konjonktürel değişimler onları hareketten bir an bile geri çevirmemiştir. Onlar, durduklarında dahi bir barajın suyunu biriktirip, durgunluğu enerjiye dönüştürmeyi bilmişlerdir.

Birinci noktaya baktığımızda, Peygamber'in *sallallahu aleyhi ve sellem* varlığıyla, onların en kaliteli yerden beslendiğini söyleyebiliriz. İman kalitesi, mevcut tezgahın kalitesinden ileri gelir. Bu, nebevi bir tezgah olunca, tezgahtan geçen ürün de nebevi menhec üzere olmaktadır.

Buradan hareketle, bu konuda Nebi *sallallahu aleyhi ve sellem* olmasa da hareketin devam ettiğine inanan, hareketi şahsa değil bilakis hareketi harekete bağlayan kimseler çıkmıştır. Asla *'bizim muallimimiz Rasûlullah'tı ve sadece onun varlığı ile hareket ederiz'* mantığında olmadılar. Onlar, liderlerinin verdiği nizama göre ihlasını bozmayan, ahitlerine bağlı kalan kimselerdi.

Bunu daha güncelleştirecek olursak; eğitim aldığımız, bizleri elekten geçiren, insanların üzerlerindeki toprağı arındırıp, içlerindeki madeni ortaya çıkaran, elleri öpülesi hocalarımız ve büyüklerimizin an be an bizlerle olması söz konusu değildir. Onlar oldukça en ihlaslı, en azimkar, din davasına kuvvetle yapışan, yapılanları tek kelime ile haksız yere eleştiririm diye konuşmaktan imtina eden bizler; acaba liyakat sahibi veya hoca olmayan kimseler yanımızda olduğunda aynı ihlası, aynı azimeti, aynı hayayı gösterebiliyor muyuz? Yine aynı azimetle, aynı şevkle, aynı kararlılıkla Tevhid sancağını, Lailahe illallah davasını yüklenebiliyor muyuz? Bukalemun karakterinde olan kimsenin bu davaya katacağı ne olabilir ki? Her mekanda her şahısta farklı muamelesi olandan, hareket anlamında ne beklenebilir ki?

İkinci noktaya baktığımızda ise; sahabenin yaşadığı nice vakıa, nice acı olaylar, nice depremler vardı. Lakin bunların hiçbirisi hareketlerine ne bir set ne de bir eğrilik oluşturdu. Bilakis önlerine gelen setleri, arkalarından emri bil maruf şuuruyla gelen kardeşlerinin kuvvetli destekleri ile aştılar. Sahabe ilk dönemlerinde iftira ile karşılaştı. Bu onların sadece imanına iman kattı. Daha sonra fiili işkence ile karşılaştılar. Bu onların imanlarını, zarar verse de hissetmeye-

1. Hakim, Taberani

cekleri bir nasıra, kırılması zor bir kemiğe dönüştürdü. Ardından savaşlar ve fitnelerle karşılaştılar. Burada da sadece ağız yapıp, işlerden sıvışan nifak ehlinden soyutlandılar. Peygamber vefat etti, lakin iman pınarı asla tükenmedi. Onlar 'Bu din ben yaşıyor iken hiç eksilebilir mi?' diyecek kadar daha da güçlendiler. İrtidat ehli etraflarını sardı. Lakin onlar tek kalsa da, ellerinde kılıçları olmasa da Allah'ın kelimesi için bir avuç toprakla savaşmaya; küfrü, riddeti yıkmaya ahdetmişlerdi. Onlar peygamber tarafından hareket içerisinde yetiştikleri için, durağanlık onların sloganı değildi. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* sanki onlara hareket aşısı yapmıştı. Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* hayatıyla, yaşantısıyla, yakin gelene kadar hayatını ibadet ve dine hizmet ederek geçirip, bizzat önlerine bu tabloyu sunması, onlar için yeterdi.

Tüm bunları örnek alan eşsiz nesil nasıl olur da nefsi çıkarlarını, problemlerini bu hareketin önüne geçirir? Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* yanlarında olmasına rağmen aralarında kan döktürecek mesele olduğu halde onlar hizmetlerinden geri durmuşlar mıdır?

Tarih yapraklarında, bu celil sahabelerin hangisinde geriye doğru bir gidişe rastladık?

Peki bizim iman dengemiz neden sürekli bozulmaktadır? Kaç tane sahabenin yüz yüze kaldığı büyük fitnelerle karşı karşıya kaldık? Onlar bu fitnelere göğüs germenin yanında, imanlarını muhafaza edip, İslami harekete katkı sağlarken, bizler basit, şahsi meselelerle ileriye tek bir adım atabiliyor muyuz?

İlk anda, ilk iman ettiklerinde bu dinin sancağını yeryüzünde dalgalandırma çabasıyla çarşı-pazar, meydan-sokak gizli-açık bu pak daveti bıkmadan, usanmadan, yorulmadan yayıyorlardı. İnsanlar ticaretleri için, mallarını arttırmak için diğer insanları ezip, zulüm silahlarını çekip, onları aldatarak servet yarışı yaparken; onların derdi Tevhid davetini yücelere taşımak idi. Bunu yaparken meydan dayağı yemeleri dahi onları etkilemiyordu. Gözleri oyuluyordu, 'diğer gözüm buna iştiyak duymaktadır' diyorlardı.

Peki ya bizler? Bu denli sebatkar olamayışımızın, sürekli değişken olmamızın temel sebebi nedir? Temel sebebi imanlarımızın eksilmesi

ve eskimesidir. Bunun başka bir cevabı olamaz. İmanlarımız eksiliyor, yenisini tedarik edemiyoruz. Aynı ada etrafında dönen bir araba misali aynı hataları tekrar ediyor, aynı delikten iki kez ısırılıyoruz.

Bir sonraki yazımızda iman eksikliğinin teşhisi ve belirtilerinden bahsetmeye çalışalım inşaallah.

Duamızın sonu, Alemlerin Rabbi olan Allah'a hamdolsun.

Her Muhasebe Hayrın Alameti Değildir

Bizler Allah'ın uluhiyyetine şahit tuttuğu insanlarız. Şahitlik ancak doğruluk, açıklık ve bilgiyle olur. Şahitliğimiz alkış alıp takdir edildiğinde mutlu oluyor, bedelini ödediğimizde şahitliğimizi sorguluyorsak, burada asıl sorgulanması gereken bizim inancımız ve kalbimizdir. Ve olabilecek en hayırlı sorgulama budur.

Es-Selamun Aleykum ve Rahmetullahi ve Berekatuhu

Kardeşim,

Görüşmeyeli tam bir ay oldu. Rabbim seni esenlikte kılsın. Muvahhid olarak nefes aldığımız her an iyiyiz hamd olsun. İyi olmak zorundayız. Tek bir Rabbe iman etmenin lezzetini de hissetmeliyiz her güne gözümüzü açınca.İçinde yaşadığımız günler:

"Derin bir denizdeki karanlık misali, o karanlığı da dalgalar örter, karanlık ve dalganın üzeri bulutlarla kaplıdır. Birbiri üstüne karanlıklar, iç içe geçmiş karanlıklar" [1]

Ayetinde ifade edilen günlerden farksızdır. Şirkin İslam diye anlatıldığı bir ortamda, Rabbim seni tevhide muvaffak kılmış. İnsanların başıboş ve hedefsiz yaşadığı bir dünyada, seni i'lay-ı Kelimetullah için mücadele eden, menhec sahibi bir yapıyla şereflendirmiş. Bu iki nimet dahi iyi olmamız için yeterlidir. Şikayet etmek yerine şükretmek, eleştirmek yerine ıslah etmek ve konuşmak yerine çalışmak durumundayız...

Bu mektupta yine hasbihal ederek dertleşeceğiz. Sen de biliyorsun ki İslam da tüm kavramlar çift yönlüdür. Her amel, söz, düşünce Rabbani olabileceği gibi şeytani de olabilir. Şuurlu, dikkatli ve hassas yaşamanın emredilmiş olması da bundandır. Çünkü insan kendi söz, eylem ve düşüncelerini kontrol etmezse, şeytanın ve nefsin kontrolüne girer. İnsanın en umutlu olduğu hayır amelleri dahi, aleyhine neticelenir. Selefin amellerindeki hassasiyet ve endişe bundandı. Onlar yaptıkları amelden değil, amellerinin Allah *subhanehu ve teâlâ* katında kabul olup olmamasından endişe ediyorlardı. Kimisi İslamı yaşamayı '*Dikenli bir yolda yürümek*' olarak tarif ediyor; bir başkası, tek bir amelin Allah *subhanehu ve teâlâ* tarafından kabul edilmesini, asıl mutluluk olarak görüyordu.

Kulluğun özü, ibadetin ta kendisi olan dua üzerinden biraz açalım konumuzu.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* ilahiyyetinin insanın da kulluğunun ikrar edildiği; Allah'ın en hoşnut olduğu ve yapmayan kullarına gazap ettiği bir ameldir dua! Ancak bu amel, rahatlık anında makbuldur. Rahatlık anında Rabbini hatırlamayan, O'na dua etmeyenlerin; şiddet ve zorluk anında yaptıkları dua 'müşriklerin duası' kadar kıymetsizdir. Evet kardeşim! Her dua edişimiz hayra alamet değildir. Hem rahatlık hem de darlıkta, beraberce yapılan dua, iyi bir kul ol-

1. 24/Nur, 40

duğumuza alamet olabilir. Sadece sıkıntı anında dua ediyor olmak ise bizi aldatmamalıdır. Bu fark ve incelik ancak şuurlu ve hassas insanların ayırt edebileceği bir noktadır. Yoksa kul, hastalığının en belirgin olduğu nokta,kulluğunun zirvesi zannedebilir. Saatlerce dua ediyor oluşunu, gözyaşlarını, Rabbine yalvarıp yakarırken rahatlayışını hayırlı bir durum olarak addedebilir. Ancak dua sahibinin rahatlık anına bakması gerekir. Şayet rahatlık anında da aynı surette dua ediyor ve aynı duyguları yaşıyorsa, bu Rabbinin lütfudur, hamd etmesi gerekir. Aksi durumda müşriklerde olan 'en çirkin vasfı' kendinde barındırdığı bilinciyle, kendini ıslaha yönelmesi elzemdir.

Muhasebe de bunun gibidir. Asıl vermek istediğim nokta da budur. Muhasebe yapmak ve sorgulamak kulluk yolunda en hayırlı amellerdendir. Özellikle Allah Rasûlü'nün *sallallahu aleyhi ve sellem* ardından gelen,en hayırlı üç asırdan sonra şerli dönemlerin ehli olan bizler, bu konuda daha hassas davranmak zorundayız . Biz ki; Allah Rasûlü'nün dahi namazlardan sonra kendinden Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığındığı ahir zaman çocuklarıyız... Cehennem kapısında bekleyen, Allah adına insanları saptıran deccallerin şerrinden korunmak için muhasebe yapmalıyız. Her amelin kitaba ve sünnete uygunluğunu sorgulamalıyız. İçinde bulunduğumuz yapının hedeflerini, menhecini, esaslara bağlılığını muhasebe etmeliyiz. Allah'a, müminlere ve nefsimize verdiğimiz sözleri sık sık kendimize hatırlatmalıyız. Bununla beraber sözlerimizin neresinde olduğumuz noktasında, kendimizi hesaba çekmeliyiz. Cemaatsel ve bireysel anlamda muhasebenin olmadığı yer, harabedir. Şer, hayır diye icra edilir de, kimse farkına dahi varamaz. Kötülüğün kokusu ruhlara sindi mi, artık yahudileşme başlamıştır. Bu durumun ilacı ise muhasebedir.

Kardeşim!

Buraya kadar söylediklerimi senin de onayladığını ve benimle hemfikir olduğunu biliyorum. Biz seninle bunun üzerine sözleşmiş ve öyle bu yola baş koymuştuk. Amacımız, şuur ve hassasiyetle birbirimizi ve içinde bulunduğumuz toplumu ıslah etmekti. Bunun da muhasebe ile mümkün olduğunu biliyorduk.

Ancak dikkatten kaçan bir nokta üzerinde konuşmamız gerekiyor. Nerede ve ne zaman muhasebe... Dua gibi muhasebenin de bazı zamanlarda olması şer olabilir mi? Dua sahibi yakarışını, gözyaşını hayra alamet sayarken belki de Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* en nefret ettiği durumu yani müşrikler misali *'sadece zorda'* O'na el açma durumunu yaşıyor olabilir dedik. Muhasebe yapan, sorgulayan insan da böyle bir durum ile karşı karşıya olabilir mi?

Evet Kardeşim!

Muhasebe de her amel gibi iki yönlüdür. Yeri ve zamanı doğru seçilmezse, insanın hayır üzere olduğunu değil, maalesef 'kalbinde ıslahı zaruri' hastalıklar olduğunu gösterir. Bunu anlamak için her zaman ki ölçümüz olan 'Allah'ın razı olduğu ve toplumların kendi sağlamalarını onlar üzerinden yapmasını istediği topluma' yani sahabeye bakmalıyız. Rahatlık anında yapılan muhasebe hayrın alametidir. Kulun dininde hassas olduğunu ve Rabbinin onun için hayır murad ettiğinin göstergesidir. Özellikle muhasebe gizli ve dua eşliğinde yapılıyorsa, o kulun her an Rabbine hamd etmesi gerekir.

Ancak zorluk anında muhasebe için aynısını söylememiz çok zordur. Rahat anında yaşadığı halden memnun olan, bizden daha iyisi yoktur edasıyla hareket edenlerin, sıkıntı anında veya menheclerinin getirisi olan şehadet, zindan, hicret, yoksulluk gibi anlarda sorgulama yapması, hayra alamet değildir. Bu daha çok insanın nefsi, arzu ve rahatının bozulmasına tepkidir. Zorluk anında Allah'a *subhanehu ve teâlâ* kulluk edememenin zaafıdır. İnsanda bu problem olabilir. Bunu fark edip Allah'a yönelmek,bu hata ve zaafın ıslahına çalışmak en büyük erdemdir. Ancak kendini ve hastalığını sorgulamak yerine menheci, davayı, i'lay-ı Kelimetullah için yapılan çalışmaları sorgulamak hastalığın kronikleşmesini sağlar. İnsan fıtratı böyledir. Kendine yönelmemek için başkalarını suçlar, kendi eksikliği onu daraltır, sıkar. Başkalarını eleştirerek kendini rahatlatır.

Özellikle zindan ehli!! Düşünecek vakit çoktur. İnsan doğal olarak sorgular ve bu hayırlıdır. Ancak bu sorgulama insanın kendine, nefsine, eksikliklerine yönelik olursa, zindan süreci imar edilmiş olur. Bunu yapmak yerine sorgulama başkalarına, menhecine, çalışmalara yönelik olursa, insan sadece kendine zarar verir.

Kardeşim!

Kalp insanın aynasıdır. İnsanın kalp hayatı söz, amel ve düşüncelerinin Rabbani mi, şeytani mi olduğunun en hayırlı şahididir. Bir düşünceye yoğunlaştığın an, önce kalp durumuna bakmalısın. Şayet kalbin diri, Allah ile atıyor, O'nun isim ve sıfatlarıyla aydınlık ise; bil ki ondan süzülen düşünceler Rabbanidir.

Ancak sıkıntı içindeysen, ibadetlerinden lezzet alamıyorsan, sıkıntılar kalbini adeta mengenede gibi sıkıyor, duvarlar üstüne üstüne geliyor, Allah'ı zikretmekle kalbin mutmain olmuyorsa, Rabbin ve O'na dair şeyler içini açmıyor, O'nun rahmeti ve fazlıyla mutlu olmuyor , saatlerce O'na dua etmek ,onu anmak isteğiyle yanmıyorsa kalbin, ondan süzülenler de şeytanidir. Şeyanın, kulu Rabbinden, Müslüman kardeşlerinden soğutmak için attığı adımlardır bunlar.

İnsanın en iyi vaizi, insanın kalp durumudur. O insanın her hareketinde mihenk taşı olmalıdır. Ondan yansıyan yalan olmaz, yeter ki biz samimi olalım.

Kardeşim!

Sen ne üzere iman ettiğini hatırlıyor musun? Hani Allah *subhanehu ve teâlâ* cennet karşılığında müminlerden canını ve malını satın almıştı? Hani başlarına testere dayanıp ikiye bölünen, demir taraklarla derisi yüzülen, ateş çukurlarında diri diri yakılan, kızgın yağlara atılıp saniyeler geçmeden kemikleri üste çıkan insanlar vardı! Ve senin talip olduğun cennetin bedeli *'Sizden öncekilerin başına gelen, sizin başınıza gelmeden cennete giremezsiniz'* [2] fermanıydı.

Bu kardeşinin sana olan sevgisine Allah *subhanehu ve teâlâ* şahittir. Ve bu satırlar hepimizin içine düştüğü ve düşebileceği bir durumun paylaşımıdır. Bu bedel nasıl ödenecek? Sürekli saklanan, sesi çıkmayan, küfrün karşısında durmayan, *'Rabbimiz yerin ve göğün Rabbidir'* deme cesaretinde bulunmayan, yıllarca evlerde pinekleyip birbirinden bıkmış insanların esneme faaliyetleriyle mi? Cemaat mensuplarının dedikodusu, konuşacak bir şeyi olmayan istişareler, ders diye çay ve pasta partileri yapılan, sadece belli sayıya rahmet olup, insanlığa rahmet olarak gelen ama bir türlü insanlığa ulaştırılamayan rahmet anlayışıyla mı?

Değerli Kardeşim!

Henüz ne başımıza testere dayandı, ne de ateş çukurunun başına oturtulup sıcağı iliklerimizde hissettik! Allah'tan bela istemiyoruz.

Tek dileğimiz af ve afiyettir. Ancak samimi olmak zorundayız. Allah *subhanehu ve teâlâ* dinini ve cennetin bedelini çok açık şekilde önümüze koydu ve biz bu bedeli ikrar ve kabul ederek *'Ben de Müslümanlardanım'* dedik. Henüz hangisini yaşadık ki söylenmeye hakkımız olsun, henüz hangi bedelle karşılaştık ki '*acaba*' diye sorgulamaya başladık.

Şayet bu konuda bir eksiğimiz varsa bunu anlamamız, düzeltmek için ıslah etmemiz gerekir. Aksi halde faturası ahiret olan başka bir bedel öderiz ki zararı sadece kendimize olur.

Habbab *radıyallahu anh* ve Rasûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* arasında geçen diyaloğu tekrar tekrar okuyup düşünmemiz gerekir. Her gün ateşe yatırılan bir sahabenin *'Allah'tan yardım dilemez misin?'* talebine, *"Siz acele ediyorsunuz"* diye cevap vermişti Allah Rasûlü!!

Unutmamalı Kardeşim!

Bizler Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* uluhiyyetine şahit tuttuğu insanlarız. Şahitlik ancak doğruluk, açıklık ve bilgiyle olur. Şahitliğimiz alkış alıp takdir edildiğinde mutlu oluyor, bedelini ödediğimizde şahitliğimizi sorguluyorsak, burada asıl sorgulanması gereken bizim inancımız ve kalbimizdir. Ve olabilecek en hayırlı sorgulama budur.

Evet Kardeşim!

Hassas bir durumu dertli bir gönülden dinledin. Rabbim bizlere sözün en güzelini dinleyen ve O'na tabi olanlardan kılsın. Her kul hatalıdır, hatalıların en hayırlısı tövbe edenlerdir.

2. 2/Bakara, 214

FERHAT CURA

Darlar/Ülkeler ve Ahkâmları -1-

İslam hukukunda ise '*dar*' kavramı ülkelerin hukuki durumunu nitelemek üzere kullanılan bir tanımdır. Bir ülkenin veya beldenin İslamî veya İslam dışı bir yönetim ve hukuka sahip olup-olmadığı bu kelime ile anlatılır.

Hamd âlemlerin Rabbi olan Allah'a, salat ve selam O'nun Rasûlü olan Muhammed'in *sallallahu aleyhi ve sellem*, ailesinin ve ashabının üzerine olsun.

Allah Maide Suresi 3. ayetinde şöyle buyurmakta:

"Bugün size dininizi ikmal ettim, üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâm'ı beğendim."

İslam dini artık tamamlanmış ve bundan sonra hiçbir şeye ihtiyacı olmayan bir dindir. Bu din, kamil olması gereği olarak her meseleye hüküm getirmiş, meselelerin en açık şekilde sınır ve hukuklarını belirlemiştir. Bu bağlamda İslam'ın açıkladığı ahkamlardan bir tanesi de; '*Dar*'lar ahkamıdır..

Bu ay ki sayımızda Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* izniyle darlar üzerinden, özellikle tevhidi Müslümanların arasında ciddi ihtilaflara sebep olan '*İslam alametleri*' ve '*Daru'l küfür de insanların zahiri hükümleri*' meselesini beyan edip, bu konuda yanlış anlaşılan noktaları izah etmeye çalışacağız.

Dar Kavramının Anlam Sahası

Dar kelimesi '*devr*' kökünden gelmekte olup; dönmek, dolaşıp hareket ettiği noktaya gelmek anlamına gelmektedir. Dar ise sözlükte; konak, şehir, belde, vatan ve ülke manalarına gelmektir. Kur'an-ı Kerim, '*dar*' kelimesini sadece ülke olarak değil farklı manalarda kullanmıştır. Cennet, cehennem veya Peygamber şehri olan Medine gibi manalar, bu kullanımlardan bazılarıdır. Sünnette ise dar kelimesi daha çok '*ev, mesken, barınılacak yer*' anlamında kullanılmıştır.

Ülkeler Açısından Dar Kavramı

İslam hukukunda ise 'dar' kavramı ülkelerin hukuki durumunu nitelemek üzere kullanılan bir tanımdır. Bir ülkenin veya beldenin İslamî veya İslam dışı bir yönetim ve hukuka sahip olup-olmadığı bu kelime ile anlatılır.

Buna göre bir ülkenin, bir beldenin nasıl bir ülke olduğunun belirlenmesindeki ölçü; o ülkenin nasıl bir yönetim biçimiyle yönetildiğine ve oraya hangi hukuk sisteminin hâkim olduğudur.

İslam hukukçuları ülkeleri ve beldeleri nitelemek için '*Daru'l İslam*', '*Daru'l harp*', '*Daru's sulh*', '*Daru'l adl*', '*Daru'l eman*' gibi terimler kullanmışlardır.

İslam'daki '*dar*' anlayışının temelinde İslamî ilkeleri gereği gibi uygulamak, Müslümanca yaşamak, Müslümanların güvenliklerini sağlamak, onların insanca yaşayabilmeleri için gerekli tüm

ihtiyaçlarını temin etmek amacı bulunmaktadır. İslam, ilkel toplumlardan beri kutsal hale getirilen toprağa aşırı bağlılık hurafesini yıkarak, insanı doyuran ve botanik ile jeolojinin konusu olan '*vatan*' anlayışı yerine; insanın inancını hür bir şekilde yaşayabildiği, orada kendini emin (güvenli) hissettiği '*dar-ülke*' anlayışını koydu. Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, rahatça tebliğ yapamadığı için ve inancı uğruna doğup büyüdüğü ve çok sevdiği Mekke'yi terk etmiş, İslam'ı hakim kıldığı Medine'ye hicret etmiş ve orasını kedine vatan edinmiştir. Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* bu davranışı Müslümanlara vatan anlayışı hakkında yeterli bilgi vermektedir.

Darlar Meselesine Açıklık Getiren Küllî Kaideler

Kaideleri zikretmeden önce bir noktayı hatırlatmak gerekir ki o da, şeriat ister itikadın aslı veya fer'i meseleleri olsun ister fıkıh meseleleri olsun fark etmeksizin bütün meselelere önce küllî (genel) kaideler koyar; sonra cüz'i meselelerin veya muayyen şahısların hükümlerini beyan eder. Örnek olarak şirki verebiliriz. Şeriat önce genel olarak şirkin tanımını yapmakta sonra da cüz'i olarak şirki işleyen muayyen şahsın hükmünü zikretmektedir. Darlar (ülkeler) meselesinde önce genel kaidelerin bilinmesi lazımdır.

Şeriat ister itikadın aslı veya fer'i meseleleri olsun ister fıkıh meseleleri olsun fark etmeksizin bütün meselelere önce küllî (genel) kaideler koyar; sonra cüz'i meselelerin veya muayyen şahısların hükümlerini beyan eder.

1. Kaide: Kur'an ve Sünnet, toplumları ve beldeleri birbirinden ayırmıştır.

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* Kur'an'da toplumları ve beldeleri birbirinden ayırdığının bazı delilleri şunlardır;

"Bütün kafirler kendi Rasûllerine dediler ki: 'Muhakkak ki sizi ülkemizden (topraklarımızdan) çıkarırız ya da bizim dinimize geri dönersiniz..' " [1]

Burada kâfirler beldeyi, toprağı kendilerine izafe etmişlerdir (bizim ülkemizden).

Yine Allah *subhanehu ve teâlâ* bunu Peygamberler üzerinden de örnek veriyor :

"Kavmin müstekbir olan ve ileri gelenleri dediler ki: 'Ey Şuayb! Seni ve seninle birlikte iman edenleri ya beldemizden çıkaracağız, ya da bizim dinimize dönersiniz.' " [2]

Dikkat edilirse aynı şekilde bu ayette de kâfirler beldeyi kendilerine izafe etmişlerdir.

Öyleyse topraklar, kâfirlere ait olan ve Müslümanlara ait olan topraklar olmak üzere iki kısma ayrılırlar.

Aynı şekilde Peygamber ve ashabı da bu naslardan, aynısını anlamışlardır ve ülke/toprakları iki kısma ayırmışlardır.

İmam Müslim'in rivayet ettiği meşhur hadiste Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* şöyle der:

"Sen düşmanla karşılaştığın zaman onları üç şeye çağır; ilk olarak İslam'a davet et kabul etmezlerse, cizyeye çağır bunu da kabul etmezlerse bu sefer onlarla savaş. Şayet İslamı kabul ederlerse onları kendi darlarından, muhacir olan insanların darına davet et."

Burada Peygamber meseleye sadece toprak parçası olarak bakmıyor, tam tersi toprağa muhacir ve müşriklerin darı olarak bakıyor. Yani darları ayırıyor.

Yine Ebu Hureyre *radıyallahu anh* hicret edişini anlatırken şöyle söylüyor:

"Nebi'ye gelirken şöyle dedim: Ne uzun, ne yorucu bir gece, Fakat beni küfür diyarından kurtardı. Yolculuk esnasında kölem kaçmıştı. Nebi'ye gelip biat ettim. Henüz yanından ayrılmadan kölem çıkageldi. Rasulullah şöyle dedi: "Ey Ebu Hureyre bu senin kölen mi?" Ben: 'Allah için hürdür' dedim ve azat ettim." [3]

1. 14/İbrahim 13
2. 7/A'raf, 88
3. Buhari

Yani sahabe içinden çıkmış olduğu darın kâfirlerin darı olduğunu anlıyor.

Yine Abdurrahman İbn Avf *radıyallahu anh* hac gününde Ömer'e *radıyallahu anh* diyor ki:

'Hemen Medine'ye dönme çünkü Medine İslam, hicret, sünnet ve selam diyarıdır. Burada ise insanların hiçbir şey bilmeyen cahilleri vardır.' [4]

Yine İbn Abbas *radıyallahu anh* şöyle der:

'Rasulullah ve Ebu Bekir muhacirlerdendi. Çünkü onlar şirk yurdu olan Mekke'yi terk ettiler. Ensardan da muhacirler vardır. Çünkü Ensar, Medine şirk yurdu iken akabede Rasulullah'ın yanına geldiler.' [5]

Dikkat edilirse İbn Abbas *radıyallahu anh* Mekke fetih olmadan oraya şirk yurdu demektedir. Hem de Medine hicret yurdu olup, devlet kurulmadan önce bunu söylemektedir.

Öyleyse Peygamber ve sahabesi de muamelelerinde buna dikkat etmişlerdir. Mesela Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Kur'an ile düşman yurduna sefer yapmayı yasaklamıştır.

Öyleyse hem ayetlerden, hem de Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*in sünneti ve sahabesinin tutumlarından anlaşılan darlar iki kısımdır;

- Daru'l İslam
- Daru'l Küfür

2. Kaide: Darların isimlendirilmesindeki illet, galebenin kime ait olduğudur.

Ne zaman bir beldeye daru'l küfür veya daru'l İslam denir?

Bir beldeye daru'l küfür veya daru'l İslam denilmesinde bir illet vardır o da; *'O beldede galebenin/hakimiyetin kime ait olduğudur.'*

Burada insanların sayısı, velev hâkimiyeti elinde bulunduranların hilafına daha çok olsa bile bu, hükmü veya o ismi değiştirmez. Mesela bir belde kâfirlerin elinde ve orada kafirler kendi hükümleriyle hükmediyorlarsa orası daru'l küfürdür velev halkın büyük çoğunluğu Müslüman olsa bile bu bir şeyi değiştirmez. Çünkü illet hâkimiyetin kimde olduğuyla açığa çıkar.

Bunun delillerini zikredecek olursak;

Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* Hayber'i fethedince Hayber ehli: *'Biz buradan daha iyi anlarız. Çıkan ürünün yarısını size vermek şartıyla burada kalalım.'* dediler. Rasulullah onların kalmalarına izin verdi. Hayber ehlinin %95'inden fazlası kâfir olmasına rağmen orası daru'l İslam idi. Çünkü Hayber İslam'ın galebesi ve hâkimiyeti altındaydı.

Aynı şekilde Medine'de Yahudi, müşrikler ve Müslümanlar vardı ve orası da İslam diyarıydı. Çünkü orada İslam kuralları geçerliydi.

Yine Mekke'de hicretten önce Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem*, Müslümanlar ve müşrikler vardı. Bununla beraber orada kafirlerin olduğu için daru'l küfürdü.

Not: Bu konuda sadece Ebu Hanife bir yerin daru'l küfür olması için üç şart zikrediyor. Bu şartlar ise;

- Beldede kâfirlerin ahkâmı geçmesi lazım,
- Daru'l küfre komşu olması lazım
- Ne Müslümanın ne de zimminin emanının kalmaması lazım.

Sonuç olarak: İster Ebu Hanife'nin üç şartına göre, ister cumhurun tek şartına göre, **bugün içinde yaşanılan ülkeler daru'l küfürdür.**

4. Buhari
5. Nesai

EKREM BULCA

Medrese Ortamında **Şeytanın Oyunları**

İlim de şeriatın zirve olarak isimlendirdiği mukaddes amellerden bir tanesidir. İlmin bu kadar mukaddes olması, bu yola baş koyanların iştahını kabarttığı gibi, şeytanın da iştahını kabartmaktadır.

Düşman ile iyi bir mücadele onun iyi tanınmasına bağlıdır. Yaşadığımız dünyada var olan bu siyasi hakikat Müslümanın şeytanla olan amansız mücadelesi için de geçerlidir. Şeytan ile yapılacak savaş onun tanınması ile doğru orantılıdır. Onu ne kadar iyi tanırsak o oranda ona karşı isabetli saldırılarda bulunabiliriz.

Şeytanın Rabbimize vermiş olduğu ve mücadelenin başlangıcını oluşturan şu söz herkesin malumudur;

"Rabbim senin beni saptırdığın gibi bende senin kullarını saptırıp onlara önlerinden, arkalarından, sağ ve sollarından yaklaşacağım." [1]

Nitekim şeytan vermiş olduğu bu sözden sonra hemen mesaiye başlayıp Adem'e *aleyhisselam* günahı telkin etmiş ve nihayet onun cennetten inmesine sebebiyet vermiştir.

Allah *subhanehu ve teâlâ* Müslümanlardan hedeflerini yüksek tutmalarını istemiştir. Bir işi bitirdikten sonra diğer işe kalkışacak kadar azimli ve sebatkâr olmalarını emir buyurmuştur. Rabbimizin bizlerden istediği bu özelliklerin ebedi düşmanımızda var olan özellikler olduğunu biliyor muyuz? Evet, şeytan hedeflerini yüksek tutup, vermiş olduğu sözde azimli ve sebatkâr bir varlıktır.

'Burası ilim köşesi değil mi? Ben yanlış sayfayı mı okuyorum acaba?' diyerek şaşırabilirsiniz. Bu sayımızda sizlere bir takım tecrübeler sonucu şeytana dair elde ettiğimiz tespitleri 'ilim' başlığı altında aktarmaya çalışacağız. Söylemiş olduğumuz doğrular Allah'tan *subhanehu ve teâlâ* olup, yanlışlar ve hatalar ise nefsimizdendir. Başarı Allah'tandır.

Şeytanı insanlardan ayıran bir takım özellikler vardır. Aslında bu özellikler bizlerde bulunması gereken özelliklerdir. Ancak maalesef Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rahmet ettikleri müstesna çoğumuz bu özellikler ile süslenemedik. Mesela bizler bir hayır ameli yaptığımızda ardından hemen havlu atıp kenara çekiliyoruz ve lisan-ı halimizle şunları söylüyoruz; 'Artık hayır yapmama gerek yok. Bu hayır beni uzun bir müddet idare eder.' Ancak şeytan mesaisine bir an bile ara vermemekte, Âdem'i *aleyhisselam* saptırmak için gösterdiği azminden hiçbir şeyi kaybetmemektedir. Evet, şeytan insanlık tarihi boyunca bir an olsun havlu atıp; 'Âdem'den beri birçok kişiyi saptırdım. Bu Rabbime verdiğim sözü yerine getirdiğimin ispatı için yeterlidir' dememiştir. Aksine her saptırdığında bir sonrakini daha büyük bir şevk ve azim ile saptırmıştır. Yine; bizim

1. 7/A'raf, 16-17

hedeflerimiz o kadar da yüksek değildir. '*Cennet olsun da sonumuz, illa Firdevs olmak zorunda değil*' mantığıyla iş yaptığımız için işlerimizi ya sonucuna ulaştıramıyoruz ya da sadece bir iş ile yetinebiliyoruz. Ama düşmanımız böyle değil. Onun hedefleri yüksek olduğu için, ortaya çıkarmış olduğu iş de, o oranda büyük. Şeytan '*saptırayım da nasıl olursa olsun*' mantığıyla iş yapmıyor. '*Ben bu kulu öyle bir saptırayım ki hem bu kul eski durumuna dönemesin, hem de ahirette sözümü tutan birisi olabileyim*' düşüncesiyle bizlere yaklaşıyor. Sonuç ortada; Şeytana tabi olan milyonlarca hatta milyarlarca insan…

Şeytan her hayır amel yapan insanla uğraşır. Bir de şeytanın özellikle ilgilendiği insanlar vardır. Bu insanların ortak özelliği İslam'ın zirve dediği amelleri işliyor olmalarıdır. Mesela şeytan cihad ameliyesinin ifa edildiği topluluklarda daha aktif çalışır. Hatta siyere baktığımızda birçok fitnenin ve çekişmenin, cihad saflarında meydana geldiğini görüyoruz. Yine dünyanın değeri kendi gözünde çok düşük olan insanların dahi, sadaka vereceği esnada iki defa düşünüp bir ailesine bir de elindekine baktığını görürüz. İşte bunun sebebi şeytanın yoğun mesai yapmasıdır.

İlim de şeriatın zirve olarak isimlendirdiği mukaddes amellerden bir tanesidir. İlmin bu kadar mukaddes olması, bu yola baş koyanların iştahını kabarttığı gibi, şeytanın da iştahını kabartmaktadır. Şeytan zamanının büyük bir bölümünü ilmi elde etmeye çalışan talebelere ayırmıştır. İşte bizim asıl konumuz da budur.

Şüphesiz ki cihad ameliyesini yerine getiren topluluklarda aktif çalışan şeytan, medrese gibi ilim ortamlarında da aktif çalışacak ve bu amelin ehlinin ayağını kaydırmak için bir takım tuzaklar kuracaktır. Medrese demiş olduğumuz ortamlar, ilim tahsil edilen yerler olmakla beraber, bu yola baş koyan insanların beraber yaşadığı ortamlardır. İşte bu gibi topluluklara şeytanın kurmuş olduğu bir takım tuzaklar vardır. Tespit edilebilenleri şu şekilde sıralayabiliriz; suizan, küçük meselelerin büyütülmesi, öfke, gıybet, kıskançlık ve yalan. Allah *subhanehu ve teâlâ* izin verirse biz bu maddelerin hepsini bir takım örnekler altında anlatmaya çalışacağız.

> Şeytanın kurmuş olduğu bir takım tuzaklar vardır. Tespit edilebilenleri şu şekilde sıralayabiliriz; suizan, küçük meselelerin büyütülmesi, öfke, gıybet, kıskançlık ve yalan.

Su-i Zan

Su-i zan için birçok tanım yapabilmek mümkündür. Ancak suizannın hakikati anlaşıldığında aslında suizannın, kişinin aklında kardeşinin gıybetini yapmak olduğu görülecektir. Bu gıybet, kardeşinin yapmış olduğu fiillere veya söylemiş olduğu sözlere bir takım kötü anlamlar yüklemek şeklinde gerçekleşir. Bu da medrese ortamında, şeytanın talebelere oynadığı en önemli oyunlarındandır. Bu sıkıntıya, topluca yaşanan yerlerde de rastlamak mümkündür. Ancak bunun en yoğun yaşandığı yer medresedir. Çünkü şeytan kendisine göre sorun olan şeyin kaynağı ile uğraşır, tabiri caizse dallarıyla budaklarıyla uğraşmaz. İşte bu sebepten dolayı şeytan, talebenin hak ile iştigal etmesi gereken beynini, kardeşi hakkında bir takım olur olmaz düşünceleri vesvese ederek onu batıl ile meşgul etmeye çalışır. Siz görürsünüz ki artık kardeşinizin her hareketine bir mana yükler hale gelmişsiniz.

- Kardeşiniz sizi sabah namazına kaldırmak için on beş dakika başınızda durur. Siz dersiniz ki; '*Bak işte bu arkadaş beni tembel, uykusu ağır biri olarak görüyor. Herkesin başında beş dakika dururken benim başımda on beş dakika durdu.*'
- Kardeşiniz önünüzde duran boş bardağı alıp su içmek istediğinde ise beyninizde yaptığınız gıybet şu şekilde olur; '*Kesin bu arkadaş benden hoşlanmıyor. Mutfakta onlarca bardak varken geliyor benim bardağımı alıyor.*'
- Kardeşiniz size derslerinizin nasıl gittiğini sorar iç sesiniz şunu söyler; '*Bak ders konusunda açığımı bulmaya çalışıyor onun için derslerimi soruyor.*'

Bir süre sonra ise bu kötü(!) arkadaşlar sebebiyle medrese gibi tamamen Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* lütfu olan bir nimeti bırakmak gibi bir karar alırsınız. Yani şeytan amacına ulaşmıştır. Aynı

örnekleri bir de şu şekilde düşünelim;

- Kardeşimiz sabah namazına kaldırmak için on beş dakika başımızda mı durdu? Şöyle desek daha uygun olmaz mı?; *'Kardeşim uykunun en tatlı olduğu zamanda sırf bu hayırdan istifade etmem için on beş dakika başımda durdu. Allah ondan razı olsun.'*
- Kardeşimiz mutfakta onlarca bardak varken önümüzdeki bardağı mı aldı? Bunun üzerine şöyle düşünsek daha insaflı olmaz mı?; *'Bu benim Müslüman kardeşim. Kirlettiğim/kullandığım bardaktan hiç rahatsız olmadan su içebiliyor.'*
- Kardeşimiz bize *'Derslerin nasıl?'* diye mi sordu? Bunun üzerine şöyle düşünsek şeytan perişan olmaz mı?; *'Kardeşimin onlarca derdi var. Buna rağmen geliyor benim sıkıntımı soruyor. Allah ondan razı olsun.'*

Demek ki bakış açımızı değiştirdiğimizde, kardeşimiz hakkındaki düşüncelerimiz değişebiliyormuş. Ayrıca suizannın en büyük tedavisi, suizan yaptığımız kardeşimiz için dua etmek ve onun iyi yönlerini görmeye çalışmaktır. İnsanoğlu zaten hata yapabilen bir varlıktır. Hata gözlüğü ile insana bakan, birçok hata bulacaktır. Mesele bunca hata içerisinde güzel olan şeyleri görebilmektir. Rabbimiz bizleri bakışı güzel olanlardan eylesin.

Küçük Meselelerin Büyütülmesi

Küçük meselelerden kastımız, gündelik hayatta sürekli hemhal olduğumuz sıradan ve basit olan işlerdir. Odanın ışıklarını yakmak, elektrik süpürgesini çalıştırmak vb. gündelik hayatta hemhal olduğumuz bu basit şeyler, medrese ortamlarında tabiri caizse birer 'savaş sebebi' haline gelebiliyor. Mesela; A şahsı uyurken B şahsının odanın ışıklarını yakması, A şahsı tarafından ciddi tepkilere sebep olmakta, tatsız olaylar yaşanabilmektedir. Şeytanın da katkısıyla olay aynı çatı altında yaşayan iki kardeşin birbirlerine darılması ve küsmesi ile sonuçlanabiliyor. *'B kardeş A kardeşi odanın ışıklarını yakarak neden rahatsız ediyor ki?'* diye sorulabilir. Bizler Müslümanız ve bizim esas alacağımız ahlak, her zaman İslam ahlakı olmak zorundadır. İslam'ın bize öğretmiş olduğu ahlak esaslarından birini şu şekilde izah edebiliriz;

Aişe *radıyallahu anha* annemiz diyor ki;

"Rasulullah hiçbir zaman kendi nefsi için intikam almazdı. Sadece Allah'ın hakkına bir saldırı olduğu zaman intikam alırdı."

İslam bizden kendimizle alakalı meselelerde daha yumuşak ve merhametli olmamızı istemektedir. Bunun en güzel örneklerinden biri de Ebu Bekir'dir *radıyallahu anh*. Ebu Bekir'in *radıyallahu anh* kızı Aişe annemize zina iftirası atıldığında bu iftirayı dillendirenlerden birisi de Ebu Bekir'in *radıyallahu anh* maddi yardımda bulunduğu Mistah adındaki bir kimseydi. Ebu Bekir *radıyallahu anh* ilk başta bu kişiye nafaka vermemek üzere yemin etmişti. Daha sonra Allah *subhanehu ve teâlâ*;

"İçinizden genişlik sahipleri infak etmeyeceklerine dair yemin etmesinler" [2]

ayetini indirdiğinde, Ebubekir *radıyallahu anh* bu hareketinden vazgeçip Mistah'ı affetmişti. Yani nefsi ile alakalı bir meselede Allah *subhanehu ve Teâlâ*, Ebu Bekir'den *radıyallahu anh* affedici davranmasını istemiş; ancak aynı Ebu Bekir *radıyallahu anh* riddet günlerinde, yani Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* en büyük hakkı olan sadece kendisine kulluk yapma hakkı çiğnendiğinde, çok sert ve tavizsiz bir tutum sergilemişti.

Ancak bugün ne yazık ki ölçüler tam tersine dönmüştür. Bizler kendi nefsimizle alakalı meselelerde daha katı olabiliyorken, din ile ilgili meselelerde daha insaflı(!) davranabiliyoruz. En samimi olduğumuz bir kardeşimizin bir günahını duyduğumuzda onu aklamak için bin dereden su getirebiliyoruz. Ama kardeşimizin bizim gıybetimizi yaptığını öğrendiğimizde, dünyaları başına yıkıyoruz. Lakin dediğimiz gibi İslam bizden, nefsimize yapılan saldırılara karşı merhametli ve bağışlayıcı olmamızı istemiştir. Kardeşimiz bir hata yapıp odamızın ışıklarını açmış olabilir. Ama bizim de kardeşimize başka bir hata ile mukabele etme hakkımız yoktur. Ona nasihatte bulunalım. Bu nasihati biz yapamıyorsak yapabilecek birilerine durumu haber verelim. Aksi takdirde şeytan, bu gibi basit mevzular sebebi ile aramızda kini ve nefreti yaymaya devam edecektir. Unutmayalım ki bizim gözümüzde basit görünen meseleler şeytanın yanında kuracağı tuzaklar için çok değerli malzemeler olabilir.

2. 24/Nur, 22

ABDULMETİN
AKSOY

Şeytanla Karşılaşsaydınız

-2-

Ne Yapardınız?

İnsanın kendisini şeytandan muhafaza etmesinin en güzel yöntemi Allah'ı hayatının her alanında zikretmesi ve sürekli onunla beraber olmasıdır.

Değerli Kardeşim!

Allah *subhanehu ve teâlâ* bütün insanlığa o kadar rahmet etmiş, lütufkâr davranmış ki bizleri şeytanla düşmanımız olarak tanıştırdıktan sonra çaresiz bir şekilde bırakmamış, bu meseleyi dert edinen insanlara uygulayabilecekleri çözümleri de ortaya koymuştur. Bunları Rabbimizin sunduğu şekilde ben de sizlere arz etmeye çalışayım.

Allah'ı Zikretmek

İnsanın kendisini şeytandan muhafaza etmesinin en güzel yöntemi Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hayatının her alanında zikretmesi ve sürekli onunla beraber olmasıdır. Düşünün bir yerde hırsızlık yapılıyor. Siz de yapılan hırsızlığı görüyorsunuz. Sizin o anda hırsızla mücadele etmeniz yorucu, uzun bir uğraş olacaktır. Ama orada hemen 155/polis imdadı arasanız hırsız kısa zamanda etkisiz hale getirilecektir. İşte bizlerin de şeytanla karşılaştığımızda *'Defol başımdan! Melun İblis!'* deyip ondan kurtulmak için birtakım uğraşlar sarfetmemiz uzun ve yorucu olacaktır. Fakat her şeyin Rabbi olan Allah'a *subhanehu ve teâlâ* sığınsak, onu hemen orada zikretsek o karşılaşmada kendimizi şeytandan daha rahat koruyabiliriz.

Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* zikretmek kul ile Allah *subhanehu ve teâlâ* arasındaki en güzel iletişim, kulluğun en belirgin vasfısıdır. Aynı zamanda bu Rabbimizin bizim üzerimizde ki haklarından ve emirlerindendir. Eğer bu sorumluluk yerine getirilmezse, itaatsizliğin cezası olarak şeytanın başımıza/bize musallat edilmesi ve kendimizi unutmamız gibi dünyada verilebilecek en ağır cezayla karşılaşırız. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Kim rahmanı zikretmekten yüz çevirirse, biz ona kovulmuş şeytanı musallat ederiz. Artık bu

onun ayrılmaz arkadaşıdır." [1]

Kişinin arkadaşının iblis olması ne kadar vahim bir durumdur. Hiç kimse böyle bir arkadaşı olmasını istemez. Fakat bu istememenin kişiye fayda verebilmesi için Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* zikretmesi, sürekli O'nunla beraber olması gerekir. Dikkat ederseniz bugün hayatımızda kötü arkadaşlarımızın olması, kötü ortamlarda bulunmamız, şeytanla çok karşılaşmamız Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* zikretmememizden kaynaklanıyor. Çünkü Rahmanı hatırlamayınca kendimizi, sorumluluklarımızı, kötü kişileri arkadaş edinmemeyi, uzak durmamız gereken ortamlardan uzak durmayı unutuyoruz. Bu Rabbimizin bize verdiği cezadır. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buruyor:

"Allah'ı unutup da Allah'ın kendilerine kendilerini unutturduklarından olmayın" [2]

Ayetin öğrettiği üzere, kişi şeytanın unutturma komplosundan kurtulabilmesi için, Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* unutmaması, O'nu her daim hatırlaması gerekir. Hakeza iblisin korkutmalarından kurtulabilmenin yolu da Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* anmaktan geçmektedir. Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hatırlayan, O'nun zikriyle dolu olan kalpler şeytanın korkutma desisesiyle karşılaşsa da bundan etkilenmez. Bu kalpler her daim huzur içerisindedir. Allah *subhanehu ve teâlâ* şöyle buyuruyor:

"Kalpler ancak Allah'ı anarak huzur bulur." [3]

Kendimizi ve başkalarını selamette tutmak adına Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* zikretmek gerekir. Zikir, o an Rabbimizin yapmamızı istediği şeyi hatırlamak ve onu icra etmek ve O'nunla beraber olmak demektir. Bir Müslümanı düşünün *'Ya Allah, ya Allah'* diyerek Rabbini zikrediyor. O anda yanı başında birtakım insanlar televizyon izliyor, dedikodu yapıyorlar. Günah işleyen bu insanların içinde zikir yapan bu adama Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* zikrediyor (hatırlıyor) diyemeyiz. Bu durumda kişinin zikir yapmasının ölçüsü *'Allah, Allah'* demek değil bilakis kişinin o an televizyonu kapatması, günah işleyenlerin günahını engellemesi, orada Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* hâkimiyetini gerçekleştirmesi, sözü başka noktaya çekmesi, bunlara gücü yetmezse orayı terk edip gitmesidir. Çünkü Rahmanı hatırlasaydı Allah *subhanehu ve teâlâ* ondan bunları söylemesini ve yapmasını talep edecekti. Zikir, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* zatını zikretmek değildir. Böyle olsaydı sabahtan akşama kadar *'Allah, Allah'* diye dönen sofilerin, nakşibendîcilerin şeytanla muhatap olmaması gerekirdi. Fakat bugün onların iman noktasında iblis ile karşılaşıp tuzaklarına yem olduklarını görmekteyiz. Bu sebeple zikir, Rahmanın zatını değil, o an bizden ne istediğini bütünüyle hatırlamak ve ifa etmektir. Örneğin sofraya otururken Rabbinizi hatırladınız, '*Besmele*' çektiniz. Fakat yemeğin ortasında ve sonunda Rabbinizi hatırlamadınız, yemek boyunca çok rahat bir şekilde kimseyi umursamadan yediniz. İşte yemeğin sonuna kadar Rahmanı unutup sadece sofranın başında besmele çekmeniz Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* zikrettiğinizi göstermez. O an sizin Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* zikretmeniz, sofranın başında, ortasında, sonun da Rabbinizi hatırlayıp, '*Besmele*' çekmeniz, sağ elle yemeniz, karnınız tam doymadan sofradan kalkmanız, yediklerinizi komşunuz ve kardeşiniz için de istemenizdir.

1. 43/Zuhruf, 36
2. 59/Haşr, 19
3. 13/Ra'd, 28

Kişi Allah'ı *subhanehu ve teâlâ* hayatın her alanında; kalbiyle, lisanıyla ve bedeniyle zikredip, Rabbimizin o anki isteklerini ifa etse bir gün karşılaşacağı şeytandan kendisini kolay bir şekilde muhafaza edecektir.

İhlâslı Olmak

İhlâs zor elde edilmekle beraber elde edildiğinde mükâfatı dünyada hiçbir şeyle kıyas edilmeyecek kadar fazla ve yüksek olan bir ameldir(?). Bütün amellerin makbulü ihlâsla olduğu gibi, bütün şeytanlardan korunmanın en güzel yöntemi de ihlâstır. İşte ihlâsın kişiye kazandırdığı en büyük mükâfat budur. İblis ihlâslı kulları tuzaklarıyla kandıramayacak, onları şükretmekten alıkoyamayacaktır. Şeytan Rabbinden izin aldıktan sonra şu sözleriyle bu gerçeği ilan etmektedir:

> *"Ey Rabbim Senin beni saptırdığın gibi ben de senin kullarının yoluna oturup sağdan, soldan, önden ve arkadan yaklaşacağım. İhlâslı kulların hariç sen onların çoğunu şükreder bir halde bulmayacaksın."* [4]

Evet, şükredemeyecek, desiseler ve vesveselerle helak olacak kişi ihlâslı olmayandır. Örneğin, görevi sohbet ortamlarında çay dağıtmak olan bir müslümanı düşünün. Bu müslüman sorumluluğunu yerine getirirken ihlâslı olmazsa şeytan onu *'İşini dikkatle yap ki insanlar yaptığını beğensinler'* diyerek veya *'Daha önemli görevler varken sana insanların ağız kokusunu çekeceğin, ayaklarında bil fiil dolaşacağın iş vermişler'* diye vesvese vererek onun amelini helak edecektir. Bu adama hangi görev verilirse verilsin bir kere ihlâsını zedelediği için verilen bu görevlerden randıman alınmayacaktır. Ama ihlâslı olan kişi bu tuzaklarla karşılaşsa da onun hayatında herhangi bir değişiklik olmayacaktır.

Değerli Kardeşim!

Yukarıda yazılan konuları hayatına yansıtırsan kendini ve ümmeti bütün şeytanın şerlerinden muhafaza edebilirsin. Fakat bunları pratikte uygulamak şeytanla bir daha karşılaşmayacağını göstermez, sadece o habis varlığa karşı kendini muhafaza etmeni sağlar. Rahmanımızdan dileğimiz bizleri zikir ehlinden ve ihlâslı olanlardan eylemesi ve ihlâsı bize kolaylaştırmasıdır. Bütün doğrular Allah'tan, yanlışlar ise şeytan ve bendendir.

Davamızın sonu Allah'a hamd etmektir.

"Ey Rabbim Senin beni saptırdığın gibi ben de senin kullarının yoluna oturup sağdan, soldan, önden ve arkadan yaklaşacağım. İhlâslı kulların hariç sen onların çoğunu şükreder bir halde bulmayacaksın." (7/A'raf, 16-17)

4. 7/Araf, 16-17

Sevdiğinizden İnfak Edinceye Dek! -1-

Zor zamanda infak etmek ise mihenk taşıdır. Burada iman ve bağlılığın hakikati ortaya çıkar. Zira kişinin rahat durumlarında infak etmesi, bolluk ve boş zamanlarında cesaret ve fedakârlık iddia etmesi kolaydır.

Hamd Âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salat ve selam Rasulullah'a, ailesine ve ashabının tümüne olsun.

İslam'ın düşmanlarıyla olan savaşında bugün çeşitli problemler olduğu ve bunun birçok tarafı kapladığı konusunda iki kişi dahi ihtilaf etmez. Sadık bir Müslüman herhangi bir alanda önüne gelen, çeşitli eksikliklerini ortaya koyan bir konuyu, sadece araştırır. Böylece dinine yardım etmek ve taşıdığı hakkı savunma konusunda kendisine yakışan gerekli desteği ve fiili katılımını var gücüyle, hiç olmazsa düşmanlarını batıl kılmak için uyguladığı azimeti ve iradesiyle yapabilsin.

Kolaylıkta İnfak Olduğu Gibi Zorlukta da İnfak Etmek

İnfak, salih amellerin en önemli ve geniş kapılarından biri olup, bu kızgın savaşa fiili olarak katılmaktır. İnfak kavramına tüm kapsamlarıyla bakmamız gerekir. İnfak, zihinlerde canlandığı gibi sadece mal ile ilintili değildir. Bilakis infak, Müslümanın Allah yolunda sahip olduğu her şeyini harcamasıdır. Veya Kur'an'ın tabiriyle;

"Ey iman edenler! Hiçbir alışverişin, hiçbir dostluğun ve hiçbir şefaatin olmadığı kıyamet günü gelmeden önce, size rızık olarak verdiklerimizden Allah yolunda harcayın. İnkâr edenler ise zalimlerin ta kendileridir." [1]

Allah'ın sana bahşettiği her şeyi infak etmeye talip olan Müslüman! Eğer bu dine bağlılığında samimi isen, asla bunda cimrilik etme! Çünkü ancak kendine cimrilik etmiş olursun. İnfak ettiğin zaman da bunu Allah'ın yanında bulacaksın. O halde bu cimrilik neden?

Bunun yanında infak, sahibini tehlikeden korur. Bunun delili Allah'ın şu sözüdür: "Allah yolunda infak edin, kendi elinizle kendinizi tehlikeye atmayın" [2]

İbni Abbas, Mücahid, İkrime ve Said b. Cübeyr; Eslem Ebi İmran'dan şöyle rivayet

1. 2/Bakara, 254
2. 2/Bakara, 195

etmiştir:

"Muhacirlerden bir adam Kostantiniyye saflarına hamle yapıp, onları yararak aralarına girdi. Bizimle beraber Ebu Eyyub El-Ensari de vardı. İnsanlar, 'Kendi eliyle kendisini tehlikeye attı' dediler. Ebu Eyyûb el Ensarî kalkıp şöyle dedi: "Ey insanlar! Biz bu ayeti daha iyi bilmekteyiz. Bu ayet bizim hakkımızda nazil olmuştur. Allah İslam'ı kuvvetlendirip İslam'ın yardımcıları çoğalınca birbirimize gizlice Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in aramızda olmadığı bir sırada şöyle dedik: "Mallarımız sahipsiz kaldı, Allah da İslam'ı güçlendirmiş bulunuyor. İslam'ın yardımcıları çoğalmış bulunuyor. Mallarımızın başında dursak ve onlardan kaybolanları ıslah edip işimizi yoluna koysak nasıl olur?" Bunun üzerine Allah (cc) Peygamberine bizim aramızda söylediğimizi reddetmek üzere: "Allah yolunda infak edin ve kendinizi kendi ellerinizle tehlikeye atmayın" buyruğunu indirdi. Buna göre tehlike, ailelerimizin ve mallarımızın başında durmak, cihadı terk etmek olmuştur." [3]

Bakınız Allah *subhanehu ve teâlâ* İslam devletini malları ve kanları ile inşa eden kimseleri nasıl yermiştir! Onlar, üzerlerindeki vacipleri yerine getirdiklerini zannettikten sonra aileleri ve malları ile beraber oturmayı istemişlerdi. Düşmanların saldırdığı, İslam'ın şiarları kaybolup, küfür, riddet ve nifakın bunların yerine geçtiği bir zamanda dinine karşı cimrilik eden ümmetimize ne demeliyiz?

Davet merhalesi de aynı şekilde malın infakını gerektirir. Bu da önemi itibariyle vakitten daha yüce bir mertebedir. İnsanların birçoğu dini uğrunda zamanlarını harcar, fakat malları hususunda cimrilik ederler. Bundan dolayı Allah *subhanehu ve teâlâ* bütün cihad ayetlerinde bunu direkt canlardan önce zikretmiştir. Sadece Allah'ın müminlerin canlarını satın aldığı ayeti bundan istisnadır. Burada ise can, malın öncesinde gelmiştir.

"Şüphesiz Allah, müminlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır." [4]

Allah yolunda malını infak etmeyenin, Allah'ın dinine yardım yolunda canını ortaya

> *"Şüphesiz Allah, müminlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır."*
> *(9/Tevbe, 111)*

koyamaması daha evladır. Bu yüzden müminin malda fedakârlık yönünden kendisini hazırlaması gerekir ki, böylece bu onu canında fedakârlığa ulaştırır. Bu da fedakârlığın en yüce mertebesidir.

Nefis, kişinin sahip olduklarından daha değerli, sevdiklerinden daha yücedir. Bu sebeple, kişi her ne zaman infakta bu dereceye ulaşırsa, o zaman Allah'ın yardımını, desteğini hak eder.

İnfakın cihad mertebesine gelince, infak burada daha çok gereklidir. İster vakit mesabesinde, ister mal, ister aile, ister makam, ister can olsun, bunların hepsi fedakârlığın gayesidir. Vakit kaynağına orantılı bir şekilde mücahidin tüm vaktini tamamen cihada vermesi gerekir. Hayatını gerçek bir askerliğe çevirmesi, cihadın tüm alanlarında devam edecek şekilde kendisini hazır görmesi, İslam'ın emretmediği bir şey olana kadar komutanının emri dışında konumunu terk etmemesi gerekir. Çünkü küçümsemiş olduğumuz bir gedik, düşmanın buradan girmesine sebebiyet verecek ve böylece yapıyı yıkabilecek ciddi kayıplarımız olacaktır.

Mal ile infakta ise; mücahid kimse cihada malı ile katılmalı, mensubu olduğu imani topluluk için mali kaynakları elde etmek için tüm şer'i yolları araştırmalı, sürekli cihadının gereksinimlerini kapatmaya koşmalı ki, cihad da durmamış olsun. Zira mücahid kimse, malın cihad amelinin bir bağı olduğunu, onsuz ilerlemenin ve hedefini gerçekleştirmenin mümkün olmadığını idrak eden kimsedir.

Bundan dolayı ihlaslı ve sadık mücahid Allah yolunda infak edeceği bir şey bulamadığında cihadında sıkıntı ve zorluk görecek, bu zorlukların da cihad farizasından geri kalmasına sebep olacağından ve böylece oturan kimselerden olmaktan korkacaktır.

Cihad merhalesindeki infağın çeşitlerinden birisi de aile ve çocuğun Allah yolunda kaybe-

3. Ebu Davud, Tirmizi, Nesai
4. 9/Tevbe, 111

dilme olasılığıdır. Bu da mücahidin onlarla ve cihadı terk etme ve onları koruma karşılığında dünyaya eğilim gösterme arasında kalmasıdır.

Bu, ister ailesini reddetme ve bununla cihada ulaşmak sebebiyle, ister kendisine düşmanların cihadı terk etme ile ailesini ve çocuğunu feda etme arasında seçime zorladığı/maruz bıraktığı pazarlık ve baskılar sebebiyle olsa da onun seçeneği ancak cihada ulaşmak ve ailesini Allah yolunda ya şehadet veya hicret ile kurban etmek olur. Sahabeden ilk nesil bu tabloların bazısını Mekke'den Medine'ye hicretleri sırasında müşriklerin onları ailelerinden ve çocuklarından mahrum bırakmasıyla yaşamıştır. Mücahidlerin bir çoğu da bunu sonraki asırlarda bunu yaşamışlardır. Biz de bu asırda başka örneklerini görmekteyiz. Öyle ki, mücahidler direniş ve cihad yoluna ulaşma karşılığında ailelerini ve yakınlarını infak ve feda etmeleri konusunda mükemmel örnekler sunmuşlardır.

Zor zamanda infak etmek ise mihenk taşıdır. Burada iman ve bağlılığın hakikati ortaya çıkar. Zira kişinin rahat durumlarında infak etmesi, bolluk ve boş zamanlarında cesaret ve fedakârlık iddia etmesi kolaydır. Fakat işler zorlaşıp, azık azaldığı ve cihada çağıran kimse nida ettiğinde davasına sadık kalan, vefa gösteren azdır.

Ensar'ın yeryüzünde başlarına gelen ilk imtihanda biat maddeleri ile nasıl muamele ettiğine bakın! Mekke'den kardeşleri kendilerine hicret ettiğinde, Rasulullah sav onlardan Allah için ikişer ikişer kardeş olmalarını istedi. Onlar hemen bu çağrıya fazlasıyla icabet ettiler. Öyle ki, mallarını ve evlerini muhacir kardeşleriyle beraber ikiye böldüler. Bunun yanında içlerinden birisi eşlerinden birini boşayıp, muhacir kardeşinin evlenmesi için seçmesini istedi.

Bir diğer eşsiz tablo ise, yapılan savaşlarda mallarını ve canlarını infak etmeleridir ki siyer kitapları bunlarla taçlanmıştır. Uzatmaktan korkmasam bunların onlarcasından bahsederdim. Bir keresinde bir sahabe cihad etmek için geldiğinde, cihad etmek için Allah yolunda infak edeceği bir şey bulamıyor, ordu ile beraber çıkamadığı için üzgün ve ağlamaklı şekilde dönüyor.

"Kendilerine binek sağlaman için sana geldiklerinde: Sizi bindirecek bir binek bulamıyorum, deyince, harcayacak bir şey bulamadıklarından dolayı üzüntüden gözleri yaş dökerek dönen kimselere de (sorumluluk yoktur)." [5]

Zorlukta infak etmek *"Sevdiğinizden infak edinceye dek"* anlayışının zirvesi olarak kabul edilir. Ne zaman ki Allah *subhanehu ve teâlâ* infak edenlerin sıdkını, en kötü durumlarında sahip olduğu en değerli şeylerini ve zamanlarını Rableri için verdiklerini bildiğinde, Allah da onları en yüce ve değerli olanlarla bir tutacaktır.

"İşte bu takdirde O, sizin günahlarınızı bağışlar, sizi zemininden ırmaklar akan cennetlere, Adn cennetlerindeki güzel meskenlere koyar. İşte en büyük kurtuluş budur. Seveceğiniz başka bir şey daha var: Allah'tan yardım ve yakın bir fetih. Müminleri (bunlarla) müjdele." [6]

Sevdiğinizden İnfak Edinceye Dek

İnfak, bizim şuan ihtiyaç duyduğumuz beklenen semeresini vermesi için sınırlandırılması, belirlenmesi gereken genel bir kavramdır. İnfakın uygun zaman ve mekan ile uyuşmadığına bakıldığında müminlerin göstermiş oldukları çabaların bir çoğu boşa gitmiş, amelde hiçbir fayda vermediğini görürüz. Buna rağmen Allah'ın izniyle sevap kesin olarak kalmış, amel de makbul olmuştur.

5. 9/Tevbe, 92
6. 61/Saff, 12-13

Niyet ve ihlası, bizzat ameli uygulama yolunun arasını birbirinden ayırmamız gerekir. Burada mutabaat şartı olan, amelin peygamberin yoluna uygun olmasını kastetmiyorum. Bilakis amelin, pratik yönünü kastediyorum. Zira burada iki şart arasında amelin Allah katında kabul olması için birbirine bağlılığı yoktur. Müminin niyetinin sadık, Allah için ihlaslı olması, amelinin de kabul olması sevap alınmış olması yeterli olacaktır. Hal böyle iken, istenen bu amelin verilmesi, din ve Müslümanlar için yeryüzünde faydalı bir semere olacaktır.

Müslümanın hareket konusunda ilerlediği vakıanın durumlarına dikkat etmesini, istediği amele girişmek için uygun zaman ve mekân seçmesini isteriz.

Müslümanın endişeli olmasını istemeyiz. Sadece dinine yönelik farziyetin kendisinden düşmesi, sonra da sanki sorumsuz gibi normal hayatına devam etmesi bundan istisnadır. Bu istenmeyen bir durumdur. Bunun arkasında ise artan bir kaçış, muhalefet ve düşmanların bizlere ve zenginliklerimize saldırması vardır. Bunların hepsinden daha tehlikeli olanı ise, Müslümanların içlerinde bu olgunun derinleşip, dinimizde bir asıl ve kaide haline gelmesidir. Öyle ki her birimiz Allah'ın *"Allah gücünün yettiğinden fazlasını kişiye yüklemez"*[7] sözünü delil olarak alırız. Böylece ikincil amellerle, önemsiz çabalarla yetinir, dinimize güzel yaptığımızı zannettiğimiz bomboş şeyler vermiş oluruz.

Kesintisiz Ve Devamlı Bir İnfak

Düşmanlarımızın kendi kanunlarını ve düzenlerini korumak, batıl düşüncelerini her an yaymak için askerler, resmi kuruluşlar, yüklü bütçeler belirlediği gibi, infağın da davet ve cihad ihtiyaçlarına karşılık verebilmesi için devamlı ve kesintisiz olması gerekir. Müminlerin de birebir karşılık verme yönünden onlar gibi yapmaları gerekir. Bunun yanında ilk olarak hak taraftarlarının ellerindekilere daha hırslı, akidelerine yardımda daha azimli ve dinç olması ve bunu düşmanlarından koruması gerekir.

Mümin, mücahid olmayı isteyen, canını ve sahip olduğu her şeyi Allah *subhanehu ve teâlâ* için satmaya hazır olandır. Böylece kendisini rabbine ve dinine adamış, raşit olan önderlerinin emirlerine her zaman icabet etmiş olur. Dinine yardım ve davetinin gereksinimlerine karşılık vermek için elinde olanları feda etmeye hazır olacaktır.

Bu yolda örnek olması için, bu bölümlerin bazılarını sınırlamadan belirtebiliriz.

Ebu Sa'd El-Âmilî

Özcan YILDIRIM
Tevhid Dergisi için çevirmiştir

"Kendilerine binek sağlaman için sana geldiklerinde: Sizi bindirecek bir binek bulamıyorum, deyince, harcayacak bir şey bulamadıklarından dolayı üzüntüden gözleri yaş dökerek dönen kimselere de (sorumluluk yoktur)."

(9/Tevbe, 92)

7. 2/Bakara, 286

YİĞİT İNAN

Zaferin Gerçekleşmesi İçin Gereken Beş Esas -3-

Bir grupta günah ve masiyetler varsa, bir grupta haramlar söz konusu ise o gruba Allah'ın yardımının gelmemesi onların kendi elleriyle işlediklerinden dolayıdır.

4. Allahu Teala'nın Müminlere Vaadettiği Bu Yardımın Gerçekleşmemesi, Şartların Yerine Gelmemesi Sebebiyledir

Cihad ameli şartları ve merhaleleri ile yerine getirilebilecek olan farzlardandır. Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* cihadı farz kıldığı gibi, onun için yapılması gerekli olan hazırlığı da farz kıldığını geçen yazılarımızda belirtmiştik. Bu hazırlığın imani ve maddi hazırlık olarak iki kısma ayrıldığını söylemiştik.

Şüphesiz imani hazırlık Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımının gelebilmesi için maddi olan hazırlıktan önceliklidir. Çünkü maddi hazırlık sadece zahiri bir takım sonuçları elde etmek için gereklidir. İmani hazırlık ise, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* savaşan taifeye yardımının gelebilmesi için gereklidir. Çünkü biz Müslümanlar olarak şunu çok iyi biliriz ki savaşta zafer, sayı çokluğuna veya lojistik desteğin eksiksizliğine bağlı değildir. Zafer ve yardım Allah'ın elindedir. Allah zahiren sayıları az olmasına rağmen, tamamen Allah'a *subhanehu ve teâlâ* dayanıp; yardımın gelmesi için imani hazırlıklarını yerine getiren topluluklara yardım etmiş, onlara zafer nasip etmiştir.

Yazarımız bu başlık altında şu gerçeği vurgulamıştır;

Kulların işlemiş olduğu masiyetler, Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımı ile kendileri arasında perdeler oluşturur. Bir grupta masiyetler varsa, haramlar söz konusu ise o gruba Allah'ın yardımının gelmemesi, onların kendi elleriyle işlediklerinden dolayıdır. Bu manayı ifade eden birçok ayeti kerime ile Kur'an-ı Kerim'de karşılaşmaktayız;

"Başına gelen kötülük ise nefsindendir." [1]

"Başınıza gelen herhangi bir musibet, kendi ellerinizle işledikleriniz sebebiyledir." [2]

"Şüphesiz Allah, insanlara zulmetmez. Ancak insanlar, kendi nefislerine zulmediyorlar." [3]

Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımı gelmiyor ise

1. 4/Nisa, 79
2. 42/Şura, 30
3. 10/Yunus, 44

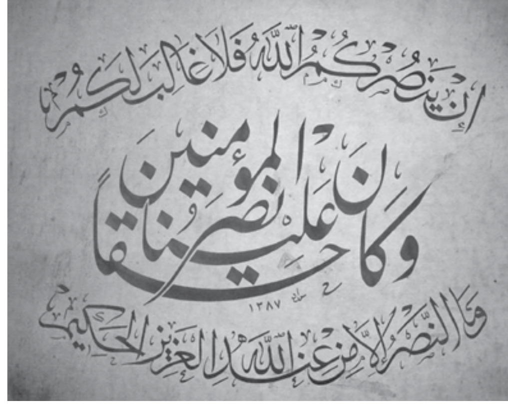
Müslüman topluluğun kendisini gözden geçirmesi gerekir. Eğer yardım gelmemişse bu, o toplulukta imani hazırlığın yerine getirilmemiş olması sebebiyledir. Çünkü Allah *subhanehu ve teâlâ* verdiği sözde sadık olandır. Eğer yardımı göndermemişse bu, O'nun sözünde bir problem olduğunu göstermez. Bilakis Müslümanlarda bir problem olduğunu gösterir. Yani Müslüman taifenin *'Biz üstümüze düşeni yaptık ama Allah yardım göndermedi'* deme gibi bir lüksü yoktur.

Ancak bazen Allah *subhanehu ve Teâlâ* bir topluluğa, o toplulukta günahkârlar olmasına rağmen yardım edebilir. Yani bu kaide mutlak olan bir kaide değildir. Nitekim Rasulullah'ın *sallallahu aleyhi ve sellem* ordusunun içinde ganimetten mal çalan, gittiği beldede kadınlara bir yanlış yapan, taksimatı adaletsiz görüp *'adaletli ol ey Muhammed'* diyen kimseler vardı. Ama Allah *subhanehu ve teâlâ* böyle olmasına rağmen onlara yardımını göndermişti. Ama eğer yardım gelmemiş olsaydı bunun sebebi o günah işleyen insanlar olurdu. Başka bir örnekte de görmekteyiz ki Allah *subhanehu ve teâlâ* sahabenin Uhud'da işlemiş oldukları bir günah sebebi ile onlara yardımını göndermemiş, sahabeden yetmiş kişi şehit olmuş, insanların en hayırlısı olan Rasulullah *sallallahu aleyhi ve sellem* yaralanmıştır (Bu günah ise dağda beklemesi gereken okçuların emirleri olan Peygamberlerinin sözüne rağmen orayı terk etmeleriydi). O topluluktan bazılarının yapmış oldukları masiyet cinsinden bir amel, genel bir musibete sebep olmuştur. Bu örnekten çıkaracağımız bir nokta da, imama olan bir itaatsizliğin kesinlikle Allah'ın yardımının gelmesine engel olacağıdır.

Bir taifenin işlemiş oldukları günahlar Allah'ın yardımına engel teşkil ettiği gibi, Müslüman topluluğun Allah'tan ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* zikrinden gafil kalması da Allah'ın yardımına engel teşkil etmektedir.

"Kim Rahman'ı zikretmekten gafil olursa, yanından ayrılmayan bir şeytanı ona musallat ederiz." [4]

Bir taife Allah'tan ve Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* zikrinden gafil kaldığında, Allah onlara inatçı bir şeytanı musallat edeceğini söylüyor. Şeytanın musallat olduğu bir topluluğa yardımın

gelmesi mümkün değildir. Çünkü şeytanın musallat olduğu toplulukların günah işlemesi kaçınılmazdır. Günah işleyen bir taifeye Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* yardımının gelemeyeceğini ise söylemiştik.

Burada şunu da söylemek gerekir ki maalesef bugün Müslümanlar zaferi elde edemiyor oluşlarını veya yardımın gelmiyor oluşunu 'süper güç' diye tabir edilen devletlerin iyi çalışmalarına bağlamaktadırlar. Hâlbuki bu da, *'Müslümanlar özeleştiri yapamasınlar'* diye şeytanın onlara vermiş olduğu bir vesvesedir. Ayrıca kendi başarısızlığını başkalarının çok güçlü olmasına bağlamak, insan psikolojisinde yer etmiş bir özelliktir. Kâfirlerin özelliklerini bilmek elbette ki Müslümanların tedbir alabilmesi için elzemdir. Ancak tedbir almadan mücerred olarak kâfirlerin gücünü şişirdikçe şişirmek, şu ayete muhalif olan bir mantıktır;

"Ey iman edenler! Tedbirlerinizi alın. Ya küçük birlikler halinde ya da toptan savaşa çıkın." [5]

Allah *subhanehu ve teâlâ* bizlere tedbir almayı emretmekle beraber, yapmamız gerekenden geri durmamamız gerektiğini de söylemiştir. Ama bugün bu fikri savunanlar, sadece karşılarındaki güçleri tabiri caizse bir balon gibi şişirmektedirler. Ancak bilinmelidir ki düşmana dair bu tür bilgiler sadece onunla mücadele de kullanılacak argümanlardandır. Eğer Müslümanlar üzerine düşen sorumluluklardan geri durmaz ve Rablerine dayanırlarsa Allah *subhanehu ve teâlâ* dönemin süper güçleri karşısında nasıl Rasûlü'nü

4. 43/Zuhruf, 36

5. 4/Nisa, 71

desteklediyse onlara da yardımını gönderecektir. Ama bu yardımın elde edilmesi bir takım şartların yerine getirilmesine bağlıdır;

1. Niyetin sağlam olması

2. Amelin sünnete uygun olması

3. Üzerimize düşen sorumlulukların tam bir şekilde yerine getirilmesi

4. Allah'a *subhanehu ve teâlâ* tevekkül edilmesi

5. Sabretmek.

6. Dua silahıyla silahlanmak

Bu şartlarla beraber Müslümanlar maddi sebepleri de yerine getirirse -eğer Allah onlara yardım etmeyi dilemişse- Allah *subhanehu ve teâlâ* onlara yardım edecektir. Şöyle buyuran Allah *subhanehu ve teâlâ* neden yardım etmesin ki;

"Müminlere yardım etmek bizim üzerimize haktır." [6]

Kâfirlerin dünyaya olan düşkünlüklerinden ve korkularından dolayı iyi çalıştıkları doğrudur. Ama Müslümanın unutmaması gerekir ki kâfirler hiçbir zaman Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* sıfatlarını alacak kadar iyi çalışamazlar. Müslümanlardaki bu yanlış algının sebeplerinden biri de Yahudi ve Hristiyanların yayınlamış olduğu filmlerdir. Amerika'nın bir rambosu sayesinde ülkeleri nasıl elde ettiğini, hiç kurşunu bitmeyen ajanların teröristlere(!) karşı nasıl zafer elde ettiğini içeren filmleri izleyen Müslüman bir nesil var karşımızda. Bu neslin, bu gibi kurşunu bitmez 'süper güçlerin' yenilebileceklerini kabul etmesi hiç de kolay olmasa gerek. Lakin ilginçtir ki bugün aynı süper güçlerin, Müslümanlar tarafından nasıl rezil ve perişan bir hale getirildiğini de müşahede etmekteyiz. Arada çok ciddi bir güç dengesizliği olmasına rağmen; mücahitlerin, bu 'kurşunu bitmez' terörist savarları(!) tankları, uçakları, gemileri olmamasına rağmen nasıl hezimete uğrattıklarını görmekteyiz. Süper güçlerin, görsel ve yazılı neşriyatı sonucu onların yenilmezliğine inananlara sorumuz şudur; *'Sizin şişire şişire yere göğe sığdıramadığınız süper gücünüz, girdiği hangi ülkede zafer elde edebilmiş veya zaferi bir kenara bırakalım hangi savaştan az bir zayiatla çıkmıştır?'* Yani bu süper güçler kendilerine kimse kafa kaldırmasın diye toplumun üzerinde bu tür filmler ve kitaplar sayesinde bir korku psikolojisi hâkim kılmaya çalışmaktadırlar. Ama bu süper güçler Rabbimizin bize haber verdiği durum üzeredirler;

"Onlar size, incitmekten başka bir zarar veremezler. Sizinle savaşa girecek olsalar, size arkalarını dönüp kaçarlar. Sonra kendilerine yardımda edilmez." [7]

"Şeytanın dostları ile savaşın. Şüphesiz ki şeytanın hilesi zayıftır." [8]

Filmler ve kitaplar sayesinde bir korku psikolojisi hâkim kılmaya çalışmaktadırlar. Ama bu süper güçler Rabbimizin bize haber verdiği durum üzeredirler.

Yine Allah *subhanehu ve teâlâ* kâfirlerin tuzaklarını örümceğin evine benzetiyor. Bilindiği üzere evlerin en dayanıksız olanı örümceklerin evidir. İşte Allah *subhanehu ve teâlâ* kâfirlerin tuzaklarının bu kadar zayıf olduğunu haber veriyor.

Sonuç olarak diyebiliriz ki; Müslümanların kâfirlerin iyi çalıştıklarını bilip onların çalışmasından daha iyi bir çalışma ortaya koyabilmek için gayret sarf etmeleri gerekir. Yoksa kâfirlerin çalışmalarını Allah'ın kaderinden bile üstün görmek, itikadî bir probleme sebebiyet verecektir.

Kulların işlemiş oldukları günahların, Allah'ın yardımı ile kendi aralarında perde oluşturduğunun delillerine geçmiş milletlerde de rastlamak mümkündür. Bunun en güzel örneği Talut ve Calut kıssasıdır. Allah *subhanehu ve teâlâ* fakir olan Talut'u İsrailoğulları'na komutan olarak tayin ediyor. Ancak İsrailoğulları Talut'u bu göreve layık birisi olarak görmüyorlar. İlk etapta ordunun bir kısmı dağılıyor. Kendine tabi olan-

6. 30/Rum, 47

7. 3/Ali İmran, 111

8. 4/Nisa, 76

lara komutanları Talut sesleniyor;

"Allah sizi bir nehirle imtihan edecektir. Ondan içen benden değildir. Ondan tatmayansa bendendir. Ancak eliyle bir avuç alan müstesna" [9]

Lakin bu etapta da, çok az bir kısmı dışında o topluluğun çoğu imtihanı geçemiyor ve geride kalıyor. Bu az bir kısım nehri geçip Calut ve ordusu ile karşılaşınca bunlardan bir kısmı da korkuya kapılıp;

"Bugün biz Calut ve ordusuna güç yetiremeyiz" [10]

diyerek geride kalıyorlar. Az bir topluluk sebat edip;

"Nice az sayıda topluluklar çok sayıdaki toplulukları yenilgiye uğratmıştır. Allah sabredenlerle beraberdir" [11]

diyerek Calut ve ordusunu hezimete uğratıyor.

Kıssa başından sonuna kadar incelendiğinde birçok ders çıkartılabilir. Bizim çıkaracağımız en önemli nokta ise şudur; bir grubun Rablerinin ve komutanlarının emirlerine asi olup geride kalmalarının sebebi, işledikleri bir takım hata ve günahlardır. Sebat edip Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* rızasına mazhar olanlar ise Rablerine ve komutanlarına her durumda itaat eden insanlardı.

Müslümanların hem kendilerini hem de yetişen nesli şu kaide üzerine bilinçlendirmeleri gerekir; 'Eğer yaptığımız çalışmalarda başarı elde edemiyorsak, bu bizim günahımız sebebiyledir. Demek ki bizler, Rabbimizin hoşuna gitmeyecek şeyler yaptık ki Allah bizi başarısızlığa düçar etti.'

5. Bu Yardımın Gerçekleşmesi Gecikirse, Kulun Buna Layık Olması İçin Gerekli Şartları Tamamlaması Gerekir

Allah *subhanehu ve teâlâ* kullarına yardım etmek, onların durumlarını değiştirmek vb. durumlar için öncelikle kuldan bir hareket beklemektedir. Bu Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* değişmez bir yasasıdır. Mesela Allah *subhanehu ve teâlâ* diyor ki;

"Ben günahları çokça affederim."

Ama Allah *subhanehu ve teâlâ* rahmetinin tecelli etmesi için kuldan bir hareket bekleyip onun istiğfar etmesini emretmiştir. Kul ellerini açıp Rabbine istiğfar etmediği müddetçe -ve Allah dilemediği müddetçe- Rabbinin merhameti tecelli etmeyecektir.

İşte burada yazarımız diyor ki; 'Eğer bir başarısızlık söz konusu ise bu bizim günahlarımız sebebiyledir. Bu halin değişip başarı durumuna geçebilmesi için öncelikle bizim bir adım atmamız gerekir.'

"Şüphesiz bir kavim kendi durumunu değiştirmedikçe, Allah onlarda bulunanı değiştirmez." [12]

9. 2/Bakara, 249
10. 2/Bakara, 249
11. 2/Bakara, 249

12. 13/R'ad, 11

Kerem Çağlar

İlahlaştırılan 'İktidar' ve **Yeşillerin Savaşı**

İktidar uğruna savaşıp tepişenler için en alttakiler halk yığınlarıdır. Bu kitleler iktidar peşinde koşarak kızışıp itişenler için çimendir, halıdır, tampondur, bariyerdir, siperdir, marabadır, köledir, ucuz emektir, kelle sayısıdır, hizmetkardır, karıncadır..

Tarih boyunca hiçbir iktidar, ne ihtişamlı ordusuyla ne ileri uygarlığıyla, ne güçlü kurumlarıyla, ne büyük halk desteğiyle ne de anayasalarıyla çok güçlü bir şekilde ve sınırsız bir süre ayakta kalabilmiştir.

Tarihte en uzun süre hüküm sürmüş sayısız imparatorluklara, uygarlıklara ve hükümdarlıklara baktığımızda bu akıbetin istisnasız olarak hepsi için mukadder olduğunu görürüz.

Milattan önceki yüzyıllardan yirmibirinci yüzyıla dek, gelmiş-geçmiş sayısız uygarlıklardan bir kısmı dahi incelendiğinde bu hakikat daha net müşahede edilecektir. Geçmiş kavimlerden herhangi birini ele alalım. Mesela, tarihte parayı ilk kez kullanan kavim olarak bilinen Lidyalılara bakalım. Bunlar, Anadolu'da yerleşik bir kavimdi. Persler Anadolu'yu işgal ettiklerinde Lidyalılarla beraber aynı çağda ve Anadolu'da yerleşik olan İyonyalıları da tarih, sahnesinden siliyorlar.

İnsanlık için çok uzun olan dünya tarihi içerisinde belki de bir arpa boyu olarak değerlendirilebilecek birkaç asırlık süre geçtikten sonra Büyük İskender Anadolu'ya gelerek Persleri yenip, egemenliklerine son veriyor. Sonra Romalılar çıkıyor tarih sahnesine. Bu kez onların zafer ve egemenlik dönemleri başlıyor. Kavimler göçü ve Avrupa'daki iç karışıklıklar neticesi Roma İmparatorluğunun ikiye bölünmesi... Daha sonra Batı Roma İmparatorluğunun çöküşü. Böylece zafer, egemenlik ve çöküş şeklinde cereyan eden bu kısır döngü tarihsel süreçte sürekli deveran etmektedir.

Bunlardan sonra gelen kavimlerin ve uygarlıkların akıbeti de pek farklı olmamıştır. Bütün hükümdarlar kendi dönemlerinde bu kısır döngüyü kırmaya çalışmışlarsa da buna muvaffak olamamışlardır.

Bütün yeryüzü aslında bir uygarlık mezarlığıdır. Nerede Mezapotamya'daki kadim medeniyetler?

Tüm yeryüzü halklarına nam ve korku salan ihtişamlı imparatorlukların hepsi sonraki nesiller için anlatılan birer masal oldu. Mısır, Babil, Asur, Pers, Helen, Roma, Bizans, Hint, Çin, Aztek, Hun, Moğol ve daha niceleri.

"Zalim olan nice beldeyi kırıp geçirdik; arkasından da nice başka topluluklar vücuda getirdik." [1]

Geçmiş kavimlerin örneklerinden de anlaşıldığı gibi iktidarı ele geçirip güç ve otorite sahibi olmak için hiçbir kural, sınır ve ilke gözetilmeden uzun, yıpratıcı ve çetin savaşlar yaşanmıştır.

Mücadele taktikleri farklılaşmış ve metodlar gelişmiş olsa da iktidar savaşları her dönemde süre gelmiştir. Günümüzde de tüm hızı, hırçınlığı ve pervasızlığıyla devam etmektedir. Herhangi bir hanedan, bir zümre örgütlü ideoloji sahipleri iktidarı ele geçirdikten sonra, elde etmek için uğruna mücadele ettikleri gücün etkisi altına girerler, büyüsüne kapılırlar. Genelgeçer bir kaidedir: *'İktidarın doğru kullanımı istisnadır.'*

'*Doğru*'nun ve '*Yanlış*'ın ölçüsü artık iktidarın yeni sahipleri tarafından yeniden belirlenir. 'Meşru' ve 'Yasadışı' tanımları da bundan böyle iktidarın/devletin yeni sahiplerince yapılır. Uygulama alanının çerçevesi onlar tarafından çizilir.

Halkın her bir ferdi için medeni hayatta, eğitimde, sosyal münasebetlerde, ticarette, suç ve ceza mefhumlarında ve otoriteyle ilişkilerde bambaşka bir hayat nizamı vardır. Ve bunlara itaat etmekle yükümlü kılınır.

Toplum nazarında olağanüstü bir iktidar gücüne sahip olanlar için artık en mühim ve öncelikli iş, mevcut iktidarını sağlamlaştırarak '*ilelebed*' sürdürülebilir kılma arayışı ve gayretidir. İktidarları için bir 'ab-ı hayat' hürriyetlerin, inanç ve değerlerin feda edilebileceği ölçüde önemlidir, tatlıdır ve cezbedicidir.

Bir zümre, iktidarı ele geçirdiğinde diğerlerinin buna seyirci kalmayacaklarını çok iyi bilir. Bunun içindir ki tıpkı bir satranç oyunu gibi sonraki hamleler de hesap edilerek gerekli görülen tedbirler alınmaya çalışılır.

Bu maksatla yeni ve orjinal taktikler, saray entrikaları, kulis hileleri, tuzaklar, oyunlar, komplolar uygulamaya konur. Birbirlerini altetmek için yapılır tüm bunlar.

Birbirleriyle tepişen taraflardan birinin altta kalması hiç önemli değildir. Oyunun kurallarını kendileri belirlediği için bunlardan altta kalanlar olsa da mühim bir kaybı olmayacaktır. Çünkü bütün zarar ve kayıplar en alttakilerin omuzuna, sırtına yükletilir.

En Alttakiler

İktidar uğruna savaşıp tepişenler için en alttakiler halk yığınlarıdır. Bu kitleler iktidar peşinde koşarak kızışıp itişenler için çimendir, halıdır, tampondur, bariyerdir, siperdir, marabadır, köledir, ucuz emektir, kelle sayısıdır, hizmetkardır, karıncadır...

İktidar tapıcılarının birbirleriyle yaptıkları mücadele ve çekişmelerinde üzerinde tepindikleri zemindir aynı zamanda en alttakiler.

Kalplerini ve gözlerini iktidar hırsı bürümüş kimselerde kendilerini yirmibirinci yüzyılın '*piyasa*' şartlarına uygun olarak pazarlamaktadır.

Usulen de olsa halka önemsendikleri hissi verirler. Görüşlerine ve sözlerine bugüne dek hiç olmadığı kadar değer verileceğini vaad ederler. En alttaki kalabalık kitlelere yeri geldiğinde ölçülü bir şekilde gaz da verilir, havası da alınır. Bir balona üfürülür gibi şişirilir bazen. Hatta kontrolden çıkarmadan, gözden de kaybetmeden gurur zepliniyle (balonuyla) bir çoçuğun sevilirken '*Pırr!...*' diye havalandırıldığı gibi uçuyormuş hissi verilir.

Böylelikle başı dönmelidir, nutku tutulmalıdır en alttakilerin. Yukarılar da neler oluyor

1. 21/Enbiya, 11

diye 'başkaldırmak' isteyenler olduğunda gözleri kamaşmalı, nefesleri kesilmelidir onların.

Gözlerini açtıklarında karşılarında gördükleriyle yetinmelidirler. Türlü türlü hezeyanları dogmatik (sorgulanamaz-değiştirilemez) ilkeler haline getirip en alttakileri enva-i çeşit şirk bataklıklarına sürükleyenler her kavmi modern birer puta kulluk etmek cenderesine sokmaktan da geri durmamaktadırlar.

En alttakiler '*ilah*'laştırdıkları iktidar putunun homurdanmaması için Aziz ve Celil olan Allah'a şirk koşmaktan da uzak durmamaktadırlar.

Kimileri bir '*büst*' bulur karşılarında. İlkeleriyle, kendilerine '*önderlik*' ettiğini zannettikleri ölmüş bir tağutun büstü.

Bazıları halen yaşayan bir başka tağutu tazim ederler '*ilah*' diye. Zihinlerinde, kalplerinde, gerçek anlamda terörlerinde, söylemlerinde batıl inanış/akidelerinde, dillerinde ve renklerinde hep o tağut vardır.

Herkes sapkınlıkta, azgınlıkta, şirkte, küfürde, yozlaşmada, tefessühte özgürdür, serbesttir! Sakınılması gereken tek şey tevhiddir, ilah olarak Vahidu'l Ahad olanın kabulu ve bir tek liderine kulluk ederken her türlü teşvik, kolaylık, yardım ve ihsanlara mazhar olabilir.

Bir gıdım iktidar için kavimleri birbirine kırdıran işte bu tağutlardır. İlke diye hezeyanlarının revaç bulduğu, kanların helal kılındığı iktidar pazarında '*bezirgan başı*' da bunlardır.

Tevhidi bilmeyenin din diye '*dil*'e, kitap diye de '*kavim*'e yönelip tapındığı travmatik bir haldedir en alttakiler.

Sadece sosyal konumları, ilmi ve kültürel düzeyleri ve benzer alanlar itibariyle '*en altta*' görülmüyor bu kitleler. '*En altta*' kalmalarının en mühim nedeni, yaratan, yaşatan ve rızıklandıran Allah'a kulluktan yüz çevirip kendi cinsinden bir yaratılmışa kulluk zilletine duçar olmalarıdır.

Aziz ve Celil olan Allah'a kul olmak izzetini terk edip '*yirmi tırnaklı*' belhum adal[2] tağutlara itaat ve kulluk etmekten zerre kadar onur ve izzet çıkmaz! Bu durum '*en altta*' ezilmek, haktan ve şereften mahrum kalmak neticesini doğuracaktır.

"Nefislerine zulmedenler olarak canlarını alacağı kimselere melekler 'Ne işte idiniz?' derler. Onlar: 'Biz yeryüzünde mustaz'af kimselerdik' derler. 'Allah'ın arzı (yeryüzü) geniş değilmiydi? Sizde hicret etseydiniz ya!' İşte onların durakları cehennemdir. O, ne kötü bir dönüş yeridir!" [3]

Adil Ve Zalim Tağutlar Ya Da Yeşillerin Halleri

Son dönemlerde cereyan eden iktidar savaşlarında göstergeler karışır gibi oldu. Bir tarafta kendilerini İslam'a nispet eden ve türbe yeşili rengiyle özdeşleştirilip anılan '*adil tağutlar*' var. Öte tarafta da zulüm, yıkım, yasaklama ve despotizmle özdeşleşmiş haki yeşili renkli ittihat ve terakki artığı '*zalim tağutlar*' var.

Bir tarafta: Haki yeşillilerin, muhaliflerine ve özellikle de müslümanlara yönelik hayat hakkı ile can güvenliğini hiçe sayan zulüm uygulamaları.

Diğer yanda: Türbe yeşillilerin Aziz ve Celil olan Allah'ın dininin özü ve esası olan tevhid akidesini bozarak, modern şirk ideolojileriyle uyumlu(!) hale getirmek suretiyle en alttakilerin dünya ve ahiretlerini de harap edip kendileri için iktidar alanı açan fesat uygulamaları.

Bir taraftan büstlere tazimde bulunan ve toplumun bünyesinde bozulmaya yol açarak yaydığı kesif kokular nedeni ile artık yakınlarından bile geçilemeyen hezeyanları yol gösterici ilkeler olarak dayatan haki yeşillilerin varlığını armağan ettikleri mutlak küfürleri.

2. Sapıkların ta kendisi
3. 4/Nisa, 97

Diğer yanda iktidarlarını olabildiğince sürdürebilme gayretindeki türbe yeşillilerin inanç ve amellerinde ortaya çıkan şirklerini gizleme gayretleri. Bu gayretlerinin temelinde de hak ile batılı birbirine karıştırarak batılı hak suretinde tanıtmak için gösterdikleri *'milli hassasiyet!'* var.

Bir tarafta büstlere tapınanlar.

Diğer yanda postlara tapınanlar. Ve bu kesimlerin uğultuları, çığlıkları ve tezahüratları.

Yeşillerden biri mehter takımı yürüyüşü gibi iki ileri bir geri.

Diğerinin ise başı daima geriye dönük olduğu için yalpalaya yalpalaya bir sağa bir sola avare kasnak gibi.

Yeşillerin iktidar mücadelesi devam ederken ikisinin de ortak bir paydada buluştuğu çıktı ortaya: '*Yeşil Kemalizm*'.

Hemen hemen herkes, ilahlaştırılan iktidara teslim olmuştur. Kimisi sır yeşilinde, kimisi de sırf '*Kemalist*' karakterinde buluyor özünü, aslını. Hatta daha fazla '*ürünler*' de var. Allısı, yeşillisi.. her renklisi.

Herkese paylar verilip '*kutsanmış*' olduğundan iktidar savaşına da kısa bir ara verilmiş gibi görünüyor şimdilik.

Herkes sapkınlıkta, azgınlıkta, şirkte, küfürde, yozlaşmada, tefessühte özgürdür, serbesttir! Sakınılması gereken tek şey tevhiddir, ilah olarak Vahidu'l Ahad olanın kabulu ve bir tek liderine kulluk ederken her türlü teşvik, kolaylık, yardım ve ihsanlara mazhar olabilir.

Tevhidden, İslam'ın özü ve esasından söz edildiğinde '*Yeşillerin*' dillerinden de gözlerinden de yergi ve nefret fışkırmaya başlar.

Modern ve soyut paganizmde (putçulukta) özgürlük esastır!

Tevhid hakikatini mırıldanmak dahi mahkum edilir!

Hangi '*yeşil*' iktidar odağı olursa olsun izhar ettikleri küfürlerini dile getirip yüzlerine vurmak, kimliklerini tanımlayıp beraatini ilan etmek, zihinlerinin bagajında taşıyageldikleri cennet tasavvurlarını sûkutu hayale uğratır. Zifiri küfürlerini gündüzün apaçık aydınlığı gibi İslam ile perdeleme yönündeki hilelerini, oyunlarını ve çirkefliklerini ortaya koymak da bu iktidar tapıcılarının hışmını celbettirir.

Kendi aralında kurdukları sanal iktidar dünyasında kendilerinden olan herkes nemalanır, hepsine yetecek kadar arpalık vardır.

Hangi tonda olursa olsun yeşil, yeşile katılsa kara bir netice çıkar ortaya.

Allah'ın dinini kısmen veya tamamen iptal edip yerine bambaşka hükümler çıkaran tağut, her halükarda tağuttur. İyi tağut, kötü tağut diye bir ayırım yapılamaz.

'*Türbe yeşili*' renkli bir tağut ile *'haki yeşili'* bir tağut arasında hiçbir fark yoktur. Tevhid akidesi nazarında diktatör tağutlar ile demokrat tağutların hepsi toplansa bir tane 'muvahhid' etmez. Yine tevhidin esaslarına göre Allah'ın *subhanehu ve teâlâ* kanunlarına alternatif(!) kanunlar ihdas eden, insanları bunları itaate davet eden, şirkin günümüzdeki en güçlü ideolojik tezahürü olan laikliğe çağıran adil bir tağut ile zalim bir tağut arasında da hiçbir fark yoktur.

Modern çağın rengarenk tağutlarının ve tağuti düzenlerinin ihtişamı, muvahhidlerin gözünde kumdan kaleler gibidir. Denizden kumsala doğru usulca uzanan bir dalganın gelip o kumdan kaleleri tane tane dağıtarak yer ile yeksan etmesi gibi bu tağutların rüsvay olacakları akıbetleri de çok uzak değildir. Şüphesiz ki gelecek, bekleyeni için çok yakındır.

"Ey insanlar! Rabbinizden sakının ve babanın oğluna, oğlunun da babasına hiç bir fayda sağlamayacağı o günden de korkun...O çok aldatıcı (şeytan)da sakın sizi Allah ile aldatmasın." [4]

4. 31/Lokman, 33

MAHİ

Eşreften Esfele -3-

Artık tekrarlarını dahi yapmadan geliyordu hocasının karşısına. Bu sefer de yeni bir mazeret üretti. Kur'an ve metin ezberi, hadis ve fıkıh dersleri ve tüm bunların tekrarının onu çok yorduğunu, konuların arttıkça yükünün daha da arttığını söylemişti. Ne kadar da alışmıştı yalana.

Telefonu tekrar açtı ve ileti bıraktı:

- Hala orada mısın?

Epey bekledi. Hiç ses seda yoktu. Tüm gece bilgisayar önünde sabahladı ise, şimdi uyuyordur diye düşündü. Numarasını bırakmak geldi aklına.

- Ben Özgür. Numaramı yazıyorum. Arama. Sadece mesaj at. 0 53........

Nedense çok rahatlamıştı. Tarif edilemez bir mutluluk hissetti. Hatasını telafi edebilecekti. Her konuşma haram değildi. O da konuşmasını İslam'ı anlatmakla değerlendirecekti. Beri tarafta kahkahalar atan şeytanın farkında dahi değildi. Günahı nasıl da allayıp pullayıp Ömer'e satmıştı.

Artık Ömer rahat uyuyabilirdi. Ama şeytanın daha çok işi vardı. Yeni oyunlar hazırlamalıydı.

Saat 11 civarında uyandı. Bir güzel abdest aldı. Kuşluk namazını kıldı. Etüt odasına geçecekti ki telefonu aklına geldi. Ya mor kazaklı kız mesaj atarsa… Sessiz moduna getirerek telefonu cebine koydu.

Masaya oturdu. Ezber tekrarına başladı ama, aklı hep telefondaydı. Bu da konsantresini bozuyordu. Bu sefer titreşime aldı. Gün boyu bekledi ancak hiç ses yoktu. Umutsuzluğa kapıldı. Kıza hiç yüz vermemişti ki. Tabi kız da ilgilenmeyecekti.

Vakit su gibi akıp geçmişti. Herkes yatmıştı. Ömer de günün yorgunluğuyla yatar yatmaz uykuya daldı. Çok geçmeden mesaj sesine uyandı.

- Uyuyor musun?

- Dalmışım, diye cevap yazdı Ömer.

- Seni çok merak ediyorum Özgür. Yüzünü görmek, sesini duymak istiyorum. Ne olur?

Ömer de istiyordu mor kazaklı kızın sesini duymak. Allah'ım bu nasıl bir duygu diye düşündü. Sanki benliğinin alt raflarında kalmış da, bir anda ortaya çıkmış gibiydi. Kızın sözlerinin kendini heyecanlandırmasına bir anlam veremiyordu. Ama bu durumdan rahatsız da değildi.

Bir an kendi kendine güldü. Sanırım saçmalıyorum. Ha yazışmışım, ha konuşmuşum diyerek:

- İyi tamam. Konuşmamızda bir sakınca yok dedi.

Tüm gece sabaha kadar konuştu Ömer. Arkadaşları duymasın diye terasa çıkmıştı. Zamanın nasıl akıp geçtiğini anlamamıştı bile. Ezan sesini duyunca irkildi. Bir korku kapladı içini. Zira gece namazına kalkanlar onu göremeyince ne yapmışlardı acaba?

Telefonu kapatmadan tekrar görüşmek üzere anlaştılar. Koşturarak aşağıya indi. Herkes sünnet namazını kılmış, farz namazı için saf tutmuşlardı. Ömer de hemen abdest alarak saftaki yerini aldı. Namaz ve tesbihatın ardından, Hocası nerde olduğunu sorduğunda ilk yalanını söylemişti… "Terasta ezber tekrar ediyordum. Kimseyi rahatsız etmemek için oraya çıktım." demişti.

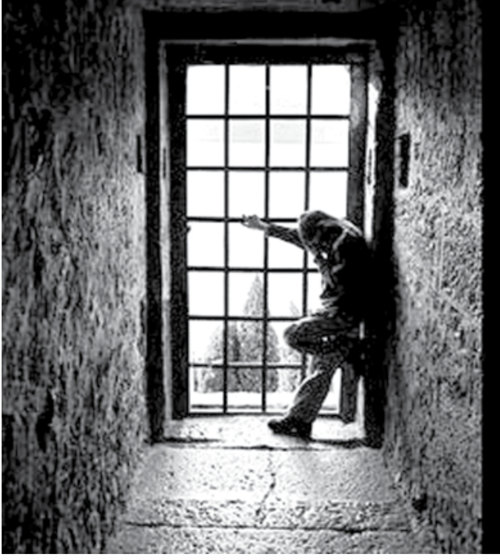
İçi burkuldu ama doğruyu da söyleyemezdi ya. Hem bir kereden bir şeycik olmaz. Allah affediciydi…

Hemen hemen her gece aynı şekilde telefon konuşmaları yapıyorlardı uzun uzun... Gün ışıyınca mecburen etüt odasına gidiyordu arkadaşlarıyla. Hocalar gelene kadar derslerini gözden geçiriyor tekrarlarını yapıyordu. Ama ezber ödevleri kalıyordu. Verilen sorumluluklarını bahane ederek işin içinden çıkmaya çalışıyor ya da sık sık dışarı gönderildiği için yapamadığını söylüyordu hocalarına. Bunun üzerine sorumluluklarını azalttılar. Çünkü Ömer çok kapasiteliydi. Eğitimini tamamladığında büyük görevler alması umuluyordu. Fakat iş yükünün azaltılmasına rağmen Ömer'in durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Hatta artık tekrarlarını dahi yapmadan geliyordu hocasının karşısına. Bu sefer de yeni bir mazeret üretti. Kur'an ve metin ezberi, hadis ve fıkıh dersleri ve tüm bunların tekrarının onu çok yorduğunu, konuların arttıkça yükünün daha da arttığını söylemişti. Ne kadar da alışmıştı yalana. Ne kadar da yalancıymışım diye düşündü. Kendinden utanacak oldu ki kadim dostu, "İyi uyuttun hocayı. Hiç bu kadar inandırıcısını görmemiştim." diyerek gururlandırdı onu… İçine girmişti sanki şeytan… Onunla beraber hareket ediyor ona yol gösteriyordu. Ne de iyi bir kılavuz(!)

Yorganı kaldırdı üzerinden. Nefesi kesilecekti sanki. Kafasını duvara vurmak istiyor, bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Özgürlüğünü alanlar hocaları mıydı, Zehra mı?

Muhammed Hoca, durumdan iyice rahatsız olmaya başlamıştı. Ara ara nasihat ediyor, üstü kapalı uyarıyordu. Bu nasihatler ise Ömer'de ters etki bırakıyordu. Sanki koca medresede dersleri savsaklayan bir o vardı. Kimse ders çalışmıyordu. Herkesin notları düşmüştü. Neden onlara kimse bir şey demiyordu da Ömer'e gidip gelip vaaz ve nasihatte bulunuyorlardı. Artık hocalarla göz göze gelmek dahi istemiyordu. Anlatılanları dinlemek istemiyordu. Sadece Zehra'yı dinlemek istiyordu o. Onu bir tek Zehra anlıyordu. Bir tek Zehra seviyordu.

Artık ne telefon ne de msn konuşmaları haz veriyordu. Dışarıda buluşmaya başladılar. Bir tanıdık ile karşılaşmamak için uzak semtleri tercih ediyorlardı. Ömer hemen hemen her gün, bir takım işler için dışarı çıkıyordu. İşini bitirir bitirmez Zehra'sına koşuyordu. Her zamankinden daha geç geliyordu medreseye. Bahaneleri hazırdı. Kimi zaman beklenmedik bir gelişmeden, kimi zaman buluşacağı kişinin geç gelmesinden, ya da konunun uzadığından, trafik yoğunluğu ya da dolmuşu kaçırdığından bahsediyordu. Ömer'in anlattıklarına hocası inanmamış olacak ki akşam çay saatinde yap-

tıkları hasbihallerde yalan, sadakat, şeytanın tuzakları, güveni zedeleyen unsurlar gibi konuları gündem ediyordu. Ah ah! Keşke Ömer, o zaman bunların farkına varabilseydi. Nasıl da kör etmişti şeytan gözünü. Yaptığı cürümlerin farkına dahi varamamıştı. Her hata sıradanlaşmıştı gözünde.

Yine bir gün buluşmuşlardı Zehra'yla. Her buluştuklarında muhakkak Zehra'nın bir işi oluyordu. Önce onu hallediyorlar, sonra da bir güzel geziyorlardı.

O gün hiç beklenmedik bir anda karşısında etüt sorumlusu Huzeyfe abiyi görünce şok olmuştu Ömer. Ne işi vardı burada?

Ne işi olacaktı ki... Ömer takip edilmişti… Sadakati ölçülmüştü… Ve Ömer kaybetti.

Abinin yüzü Çarşamba pazarına dönmüştü. Hiçbir şey söylemeden uzaklaşmıştı. Ömer ise bu duruma çok öfkelendi. Utanacağı yerde "Demek tecessüs ha!" diye hayıflanıyordu. Kendi ayıbını hiç görmüyordu bile. Zehra onu teselli etti… Eee… Körler sağırlar, birbirini ağırlar…

O günden sonra Ömer medreseye dönmedi. Çok kızmıştı. Hocasının, kendisine güvenmemiş oluşunu gururuna yediremiyordu. Kapıya kimler gelmedi ki. Yine de kimse medreseye dönmek için Ömer'i ikna edemedi… Hiç de üzgün değildi. Artık özgürdü çünkü. Hocaların baskısından, sıkıcı derslerden kurtulduğunu düşünmüştü. Zehra'sıyla doya doya vakit geçirebilecekti.

Maalesef hiçbir şey planladığı gibi gitmedi. Aşk başına bela olmuştu. Gözünü kör etmişti. Zehra'ya vurulmuş, onu hiç tanımamasına rağmen gönül tahtının en üstüne oturtmuştu. Yaptığı hiçbir şeyi sorgulamıyor, o ne yapsa kabul ediyordu. Eve gelip giden yabancı adamlar, sağa sola bırakılan küçük paketler, telefonuna gelen şifreli mesajlar… Hiç sormamıştı bunları Zehra'ya şimdiye kadar. Meğer hepsi esrarın, esrârıymış. Ne kadar da safmışım diye düşündü.

Yorganı kaldırdı üzerinden. Nefesi kesilecekti sanki. Kafasını duvara vurmak istiyor, bağırmamak için kendini zor tutuyordu. Özgürlüğünü alanlar hocaları mıydı, Zehra mı?

Kahroldu Ömer… Hem şeytanın tuzağına düşmüştü, hem Zehra'nın.

Sevdiklerini, hocalarını, arkadaşlarını kaybetmiş; bir zamanlar ahlakıyla değer görürken, kendi elleriyle kendini rezil etmiş; yaratanını razı edebileceği en güzel yol olan ilim tahsilini yük olarak görmüş ve bırakmış, ikinci evi medreseden ayrılmış, kalbini ve ruhunu kirletmişti. Sahip olduğu hidayetin, ilmin, itibar ve sevginin şükrünü eda etmediği için, Allah tarafından cezalandırılmıştı. Yalnızca, "Ben bunu hak ettim" diyebildi.

Bitti

Mİrsad Ağınt

İki Lira

"Allah diyordu ama nasıl bir Allah? Hayret! Şimdiye kadar kendisi de dahil olmak üzere evdeki herkese "Bana Allah'ı anlat" denilse aşağı-yukarı şöyle bir cevap çıkardı: "Bizi, dünyadaki her şeyi yaratan, yağmuru yağdıran, güneşi doğudan doğurup, batıdan batıran..." Sonra? Ne sonrası!?

Yine tutturamamıştı. Şu ilkbahar mevsiminin en sevmediği yönü işte buydu. Sabah hava serin diye, üzerine kışın giydiği montu geçirmişti mecburen. Ya şimdi? Utanmasa atletle dolaşacaktı. Geçen günlerde kısa kollu çıkıp da sırılsıklam eve döndüğünü hatırlayınca güldü kendi kendine.

Biraz ötede ikide bir annesinin pardüsesini çekiştiren sarı saçlı kız, onun güldüğünü görünce dikkatli dikkatli bakmaya başladı. Selim hemen ciddi pozisyona geri dönmeliydi. "Eee, ne de olsa kendi kendine gülenle konuşana iyi bakmazlar" diye düşündü. Böyle söylerken dahi güldüğünün farkında değildi tabi!

- Aksaray arabası geçti mi delikanlı ?

- Yok amca. Bilet vereyim mi ?

- Sağ olasın. Biletim var.

Selim, biletçiyle kır saçlı, göbekli adamın konuşmasına kulak kabarttı. "Acaba ben de Beyazıt arabasını sorsam mı?" diye aklından geçirse de vazgeçti. "Birazdan gelir inşaallah" dedi. Yeniden kendi dünyasına döndü.

"Bugün işler hiç iyi değil. Bir esnaf bile ödeme yapmadı. Hep bir hafta-on gün sonraya ertelediler! Beyazıt'taki Kadir Dayı da bizi ekerse işimiz var."

Gayri ihtiyari cebini yokladı. 2 lirası vardı. Bu parayla minibüse atlayıp gidebilirdi. Ama sabahtan beri aç dolaşıyordu. "Bir şeyler atıştırmak için parayı tutmalı, otobüsü bekleyip akbili kullanmalı" dedi.

Yanında taşıdığı siyah renkli kalın poşet, şarj cihazı ve batarya doluydu. Sabah toptancıdan malzemeyi alıyor, akşama kadar dükkanları gezerek malı bitiriyordu. "Hamdolsun satış var. Ama bir de ödeme olsa!" dedi kendi kendine. Kendisini düşündüğü yoktu Selim'in. O bir şekilde idare ederdi. Ama anasının Eskişehir'deki evinin kirası onu çok sıkıntıya sokuyordu.

Burada 9 kişi bir dairede kalıyorlardı. O yüzden kira çok sorun değildi. Gerçi daire daire olmaktan çıkmıştı ama sabır! Biraz para biriktirip dükkan kiralayabilirse orada yatıp kalkardı.

Hem Ahmet'i de yanına alırdı. Zavallı çocuk, daha bir hafta olmamıştı bekar evine geleli. Kur'an kursunu okuduğu sırada babası iflas etmiş, o da kursu bırakıp İstanbul'a gelmişti. Akrabası burada kalıyor diye Selimler'in dairesine

gelmişti ama durumu hiç iyi değildi! Selim'e göre ise sanki Ahmet gelince kömürlüğe bir altın düşmüştü.

Yemeklerden sonra çay içerken sürekli bir şeyler anlatmaya çalışıyordu Ahmet. "Allah diyordu ama nasıl bir Allah? Hayret! Şimdiye kadar kendisi de dahil olmak üzere evdeki herkese "Bana Allah'ı anlat" denilse aşağı-yukarı şöyle bir cevap çıkardı: "Bizi, dünyadaki her şeyi yaratan, yağmuru yağdıran, güneşi doğudan doğurup, batıdan batıran..." Sonra? Ne sonrası!? İşte bu! Allah buydu onların nazarında."

Evet, evet! O akşamı çok iyi hatırlıyordu. Selim gazete okurken Ahmet de 3-4 kişi ile muhabbet ediyordu da birden sormuştu: "Allah nedir?" diye. Etrafındakiler güldüler. "Böyle basit soru mu olur?" dercesine. Ama o ısrar etti. Cevap tıpkı demin Selim'in söylediği gibiydi. Zaten başka ne olabilirdi ki?

Ama Ahmet bir başladı anlatmaya! Aman Allah'ım! Senin ne kadar çok ismin, ne kadar çok sıfatın varmış! Ve biz hiç birini bilmiyormuşuz! Utanmıştı Selim. Burnu gazetenin yaprağına değecek kadar gömdü başını. Ya Ahmet onu da görürse, ona da sorarsa Allah'ı? Gözleri başka yerde ama kulakları Ahmet'teydi.

- Allah Alim'dir. Her şeyi bilir. Gaybı O'ndan başkası bilemez. Semi ve Basir'dir. Herşeyi işitir ve görür. Dilediğini yapmaya gücü yeten tek ilah O'dur. O Kadir'dir. O...

- Hemşerim! Ne tarafa!

Selim etrafa bakındı. Başkasına değil ona sesleniyorlardı. Beyaz bir şahin, otobüs durağına yanaşmış, şoför koltuğundaki adam konuşuyordu.

Beyazıt'a, dedi Selim kısık bir sesle.

İstersen gel. Yakınlara bir yere bırakırız.

Tamam.

Poşetini zar-zor sıkıştırdıktan sonra diğer kapıdan arka koltuğa oturdu. O sırada fark etti. Duraktaki kır saçlı adamın yokluğunu. Hayret! Otobüse bindiğini nasıl da fark etmemişti. "Çok dalmışım" dedi kendi kendine. Sarı saçlı kız hala annesini çekiştiriyordu. Arka camdan gülerek baktı ona Selim. Kız yine dikkatli dikkatli gözlerini dikti.

- Sağ olasınız. Allah razı olsun.

- Önemli değil. Yükün fazlaydı. Otobüste sıkıntı çekersin. Bir de mübarek cuma günü sevaba girelim, dedik.

- Allah razı olsun.

Ön koltukta oturan adam hiç konuşmuyordu. Hatta Selim'e bakmamıştı bile. Biraz öne doğru eğilip ayakkabısının bağcığı ile uğraşmasa yüzünü bile göremeyecekti belki. Hafif sakallı gözlüklü bir adam. Yok yok! Sadece gözlüklü değil! Çok kalın gözlüklü adam!

Kimseden ses çıkmayınca tekrardan düşünmeye başladı Selim. Ahmet başka şeyler de anlatmıştı ama şimdi bir türlü aklına gelmiyordu. Daha bir çok vasfı vardı Allah'ın. Ne kadar utanmıştı? Hergün beş vakit namaz emrine icabet ettiği Allah'ı tanımıyordu! Halbuki Selim'e "Müşterilerinin nasıl olduklarını anlat" deseler tek tek söylerdi, kim nasıl diye! Kim iyi kim kötü, kim sözünün eri kim dolandırıcı ve daha başka nice şeyler! "Eee! İşin ucunda mal olunca tanırsın tabi" dedi ama bu düşüncesinden dolayı hemen yüzü kızardı.

Karnı açlıktan guruldayınca eli cebine gitti. Gülümsedi: "Hem 2 lirayı harcamamış hem de akbili kullanmamıştı. Ne güzel!"

Öndekiler ne kendi aralarında ne de onunla konuşuyorlardı. Trafik de vardı. Bu şekilde yolculuk biraz zor geçecek gibi gözüküyordu. "En iyisi biraz muhabbet etmek" diye düşündü Selim:

- Nerelisiniz?

- Konyalıyız, ya sen?

- Eskişehir, yakın sayılır.

- He, he ! Bir kaç defa gitmişliğim var oraya. Sen geldin mi Konya'ya hiç?

- Yok.

- Bir gün uğramaya çalış. Çok büyük zatlar var. Ellerinden öper, hayır dualarını alırsın.

- ...

- Tabi "Büyük zat" diye ben demiyorum. Herkes söylüyor. Kerametlerine çok şahit olmuşlar. Biz de imkan buldukça gider tevbe alırız.

- Tevbe ?!

- He, he tevbe! Elinden tuttun mu mübareğin, anandan yeni doğmuş gibi oluyorsun. Elini bıraktın mı kuş gibi hafifliyorsun!

Selim'in alnı soğuk soğuk terlemeye başlamıştı. Evet! Şimdi biraz evvel hatırlayamadığı şey aklına gelmişti. Ahmet Allah'ı anlatmaya şöyle devam etmişti:

" 'O Tevvab'tır. Yani tevbeleri kabul eden sadece O'dur. Ama günümüzde insanoğlu kendisi günaha girmeden yaşayamazken, başkalarına tevbe dağıtmaya çalışıyor. Böyle bir şey olsaydı buna en layık insanlar Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* ve ashabı olurdu. Ama onlar bile sabahlara kadar kendileri için Allah'a yalvarmaktan başka bir şey yapmamışlardır. Hatta sahabeden bazıları günah işlemiş, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Allah onları affedinceye kadar onlarla konuşmamıştır. Şimdi ise kendilerine evliya, şeyh diyenler, papazların günah çıkarttıkları gibi tevbe dağıtıyorlar."

Şoförün sözü ile düşüncelerinden sıyrıldı Selim.

- Yolumuzun üzerinde birçok otobüs durağı var. Böyle senin gibi eli yüzü düzgün kimseleri arabaya kabul ediyoruz.

O ana kadar önünden başka hiç bir yere bakmayan kalın gözlüklü adam aniden Selim'e doğru döndü. Sanki gerçekten eli yüzü düzgün mü diye kontrol ediyordu.

Şoför gözlüklü adamı işaret ederek devam etti.

- Bu zat Konya'daki Şeyh'in buradaki vekillerindendir. Konya'ya kadar gidemeyenler günahlar içinde yaşamasınlar diye buralara yardımcılarını göndermiş mübarek! Arabaya aldığımız herkese tevbe veriyor öyle uğurluyoruz.

Korna sesleri, kulakları sağır, zihni ise darmadağın edecek hale gelmişti. Ama şu anda Selim'in kalbinin atışının sesini insanlar duyabilselerdi, herhalde bütün sesleri bastırıldığını farkederlerdi.

Gömleği terden su gibi olmuş, sırtına yapışmıştı. Farkında olmadan bir eli ile poşetini sımsıkı tutmuş, diğer elini ise cebine sokmuştu. "Bunlara ne demeli acaba?" diyerek iç geçirdi.

Kalın gözlüklü adam bir daha döndü ve işte o andan sonra her şey bulanıklaştı. Sadece adamın elinin kendine uzandığını hayal meyal hatırlıyordu.

Selim gözlerini hafifçe araladı. Dikkatini çeken ilk şey trafik lambasındaki kırmızı ışık ve ışıkta bekleyen, arabaların camlarını silmek için ayak parmakları üzerine dikilen ufak-tefek çocuk oldu.

Zihnini toparlıyordu yavaş yavaş. Ne olmuştu? Şu an neredeydi? Etrafını bir daha kontrol etti. Sırtını bir ağaca yaslamış, çimenlerin üzerine ayaklarını uzatmıştı. Yolun karşısına bakınca beyaz şahini hatırladı. Evet! Şu karşıdaki büyük marketin önünde trafik sıkışmıştı ve o sırada el! El uzanmıştı! Demek buraya kadar kaçmış, uzaklaşmıştı. "Çok şükür!" dedi.

Bir anda zihninde şimşekler çaktı. Eli hemen cebine gitti. Yoktu, yoktu! 2 lirası yoktu! Neredeyse sevinçten zıplayacaktı. Şimdi bütün taşlar yerli yerine oturmuştu. El uzandığında hızlıca 2 lirayı adamın eline sıkıştırmış ve arabadan hemen inmişti. İşte şimdi kuş gibi hafiflediğini hissetti.

Trafik lambası yeşile döndü. Bir arabanın camı hafifçe aralandı. Camı silen çocuğun eline iki demir parçası yuvarlandı. Ufak kirli suratta ışıldayan gözlere, gülümsemeyle ortaya çıkan dişlerin parıltısı eşlik etti.

"Allah'ı daha iyi tanımalı" diye mırıldandı Selim.

Münadi

Dünya Hayatı Boş Bir Hayat Değildir

Dünya gerçektir, nasıl yalan sayabiliriz ki! Burada yaptığımız her davranış, söylediğimiz her söz bizim ahiretteki iki gruptan hangisinden olacağımızı belirler.

Hayat...

Aslında sonu olmayan bir süreçtir, nasıl mı? Dünya hayatının sonu ahiret hayatının başlaması demektir çünkü. Geçici olan dünya hayatı, sonsuz olan ahiret hayatı ile yeni bir başlangıç yapar.

İçinde yaşadığımız dünya hayatı kimilerine göre zordur, kimilerine göre kolaydır. İnsanlar bunu kendi bakış açılarına göre belirlerler. Fakat nasıl olursa olsun bir sonu vardır ve dünya hayatı geçicidir. İnsanoğlu bu sonla beraber bu dünyadan yok olur gider. Ancak ahiret hayatı sonu olmayan, sonsuz nimetlerle donatılmış bir hayattır. Orada ise zorluk ya da kolaylık mevzu bahis değildir. orada insanlar ikiye ayrılırlar; cennetlikler ve cehennemlikler. Bu ise bize dünyadaki şu esasın sağlamasını yapmamızda bir formül niteliğindedir. 'Dünya üzerinde iki tane din vardır: Şirk ve tevhid.' Buna göre dünyada şirk ehli olanlar, ahirette cehennemliklerden, dünyada tevhid ehli olanlar da ahirette cennetliklerden olacaktır.

Dünya hayatı ahiret hayatına bir geçiştir. Kimilerine göre yalandır, anlamsızdır, boştur. Kimilerine göre gerçektir, anlamlıdır, doludur. Dünyayı yalan sayanlar el etek çekmişlerdir. Tek kişilik ya da birkaç kişilik küçücük bir dünyaları vardır, bu çok doğru değildir. Çünkü insanın yaratılış gayesi insandan böyle bir hayat istemez. Dünyayı gerçek sayanlardan büyük bir çoğunluk ise buna kendilerini öyle bir kaptırmıştır ki, birgün hiç ölmeyecekmiş gibi hep dünya için çalışır ve dünyadan onun anladığı tek şey; eğlenmek, nefsinin her istediğini yerine getirmektir.

Peki öyleyse dünya yalan mıdır? Gerçek midir? Bence gerçektir, nasıl yalan sayabiliriz ki! Burada yaptığımız her davranış, söylediğimiz her söz bizim ahiretteki iki gruptan hangisinden olacağımızı belirler. Dünya hayatı anlamlıdır bence, öyle de olmalıdır. İnsanoğlu kendisini yeni bir varoluşa hazırlarken, yaratılış gayesine göre yaşamak, dünyayı anlamlı kılan en önemli şeydir. Şöyle bir düşünelim! Zayıf, aciz, hiçbir şeye gücü yetmez bir şekilde yaratılmışız ve hiçbir şeye muhtaç olmayan, tüm eksik sıfatlardan münezzeh olan bir yaratıcı sizi muhatap almış. Peygamberleri ve kitapları vasıtasıyla sizinle iletişime geçmiş. Ve sizden bir isteği var; 'Sadece O'na kul olmanız'.

Siz bu geçici dünya hayatı içinde yaşarken, herkes gibi oturup-kalkacaksınız. Görünüşte herkesten sadece bir tanesi olacaksınız. Ama siz herkesten farklı olarak sadece Rabbinize kul olacaksınız.

Ahsen-i takvim üzere yaşamanın verdiği lezzet sizin her halinizi anlamlı klacak. Birilerinin aşağılayan bakışları, inciten sözleri, yıpratan eziyetleri hayatınızın anlamına bir kez daha arttıracak. Hatta ellerinize vurulan kelepçeler bile hayatımızı anlamlı kılan birer obje olacaklar, sizin için. Çünkü sizin kalbiniz ve beyniniz hala özgür. Zaten bahsettiğiz hayatın anlamı da bu özgürlükte saklı.

Özgürsünüz çünkü yaratıldığınız hal üzeresiniz. Özgürsünüz, çünkü inandığınız gibi yaşıyorsunuz. Özgürsünüz, çünkü neyi niçin yaptığınızı biliyorsunuz. Çünkü sizin bir kitabınız, peygamberiniz var. Yani, her yaptığınızın bir delili var. Bu dünya hayatı içinde başı boş sürüklenip gitmiyorsunuz.

Evet! Hayatı anlamlı kılan şey kul olmaktır, kulluğumuzun bilincinde olmaktır. Dünya yalan değildir dedik. Dolayısıyla dünyalıklar da yalan değildir. Onlarda ahiretteki yerimizi belirlemek için bir sermayedir elimizde. Malımız, mülkümüz, eşyamız, sağlığımız, kabiliyetlerimiz, duygularımız. En önemlisi evladımız, ailemiz ve ömrümüz. Bunların hepsini Allah'a adayabilirsek, hepsi Allah için harcanırsa işte o zaman dünyada yaşayan insan hayatın ve eşyanın gerçek tadını almış olacaktır.

Artık böyle bir insanın nasıl bir evde oturduğunun bir önemi yoktur. Onun için cennet köşkleri vardır. Bu insanın arabasının olup olmadığının bir önemi yoktur. Onun için cennet binekleri vardır. Böylelerinin üzerlerine ne giydiklerinin de bir önemi yoktur. Böyleleri dünyada takva elbisesi giymiş, ahirette ise cennet ziynetleri ile süslenmiştir. Böylelerinin dünyada iken insanların nazarında mertebelerinin ne olduğu hiç önemli değildir. çünkü onlar Rableri katında en yüce makamların sahibidirler.

Anlıyorsun değil mi? Dünya hayatı hiç de öyle boş değil.

Allah'ın kullar üzerindeki hakkı, kulların sadece O'na ibadet etmesi; kulların Allah üzerindeki hakkı ise, sadece kendisine ibadet edenleri cennetine koymasıdır.

Ah mine'l-"Ortadoğu Uzmanları"

Ülkemizde sayıları azımsanamayacak kadar çok insanın Ortadoğu, Kuzey Afrika ve hatta Afrika bölgesinde olan bitenlere ilgisi giderek artıyor, olayları anlamaya ve anlamlandırmaya çabalıyorlar. Ancak, bölgede özellikle son bir yılı aşkın bir süredir yaşananlar düşünüldüğünde bunun pek de kolay olmadığı aşikar. Bölgede neler oldugunu takip etmeye çalışmak, olayların aylık değil neredeyse haftalık aralıklarla ve tüm hızıyla değişmesi yüzünden konu hakkında sağlıklı bir fikir oluşturmak oldukça zorlaştı. Bir de buna 'Ortadoğu Uzmanları'mızı eklediğinizde konu daha da içinden çıkılmaz hale geliyor.

Şüphesiz bu "Ortadoğu uzmanları"nın içinde elbette bilgisine, analizine, yorumuna güvendiğimiz çok sayıda nitelikli kişi var. Onları sözlerimin dışında tutuyorum. Ama, her vesileyle karşımıza çıkanların pek çoğu bırakın uzun yıllar bölgede yaşamayı, bölgenin kültürünü, geleneklerini bilmeyi, daha da önemlisi insanlarını yakından tanımayı; Ortadoğu'nun herhangi bir yerine seyahat etmemiş olmaları dahi şüphelidir. Yine çok büyük bir bölümünün Arapça bilmediğini hatta bunların içinde global medyayı takip edecek kadar yabancı bir başka dil bilmeyenlerin dahi bulunduğunu tahmin etmek zor değil. Arap yarımadasında ve Kuzey Afrika bölgesinde bir süre bulunmadan, halk ile haşır neşir olmadan, örneğin, Libyalıların Suriyeliler hakkındaki düşüncelerini yada Ürdünlülerin Mısırlılar'ı nasıl gördüğü yada Biladu'ş-Şam bölgesinin körfez ülkeleri için ne düşündüğünü bilmek hayli zor. Oysa, tüm bu ülkeler arasında bölgede yaşayanların çok iyi bildiği yazılı olmayan kodlamalar ve referanslar vardır. Siyasi, toplumsal, bireysel ilişkiler tüm bunların etkisine göre şekillenir, dostluklar ona göre kurulur. Biz yine de bu "uzmanlar"ın iyi niyetli olduğundan, eksik de olsa bilgilerini paylaşmaktan ve halkımızı analizleriyle aydınlatmaktan başka düşünceleri olduğunu düşünüyor, şüphe duymuyoruz.

Bir parantez açıp İstanbul'un çok ilginç bulduğum ve ilgiyle takip ettiğim bir yönünü sizlerle paylaşmak istiyorum: Yağmur çiselemeye başlar başlamaz daha önce ne iş yaptıkları konusunda fikir oluşturamayacağınız pek çok insan bir anda ortaya çıkıp ellerinde çeşit çeşit şemsiyeler, yol kenarında satmaya başlar. Onların görünmediği ortamlar adeta garipsenir olmuştur günlük yaşantımızda. Televizyonlarda sabaha kadar "fikir" beyan eden onlarca "ortadoğu uzmanı"nı da biraz böyle değerlendirebiliriz. Daha önce ne yapıyorlardı? Neredeydiler? Nelerle ilgilendiler?... bilinmez. Yıllar önce Manisa semalarında UFO görüldüğünde de yaşamıştık aynı durumu: Onlarca "UFO uzmanı" günler boyu televizyon ekranlarını meşgul etmiş, bizleri uçan daireler hakkında aydınlatmıştı!

Tüm bunlara ek olarak, son yıllarda Arap yarımadasından gelip ülkemize yerleşmiş ve medyanın demirbaşı haline gelmiş 'ithal' uzmanlarımızdan da sözetmek gerek. Bölgeden gelmeleri nedeniyle halk nezdinde daha fazla inandırıcılık arzeden bu uzmanlar en azından Arap medyasını takip etme olanağına sahip. Türkçeyi iyi öğrenmiş olanları da konuları aktarma bakımından pek de sıkıntı arzetmiyor. Ancak, bu aktarılanlar kimi yerde Arap gazetelerinin üçüncü sayfa dedikodu haberlerinden öte geçmiyor. Yani, Kahire, Şam, İstanbul'da herhangi bir kahvehanede duyacağınız yorumlar bazen seviyeyi belirliyor. Ürdün'de yayınlanan günlük Şihan türü gazeteleri biraz karıştırmak bu tür bilgileri Türkçeye aktarmak için yeterli kaynak oluşturabilir.

Bu ithal bölge uzmanlarından biri uzunca

süre önce bir radyoda canlı yayında Ortadoğu üzerine konuşuyor, anılarından sözediyordu. Laf lafı açtı, laf arasına abartı girdi ve sonunda konuyu Kaddafi ile olan dostluğuna ve geçmişte sık sık yaptığı Libya ziyaretlerine kadar getirip, oradan Kaddafi'ye "Bak Muammer, sen devleti bu haliyle iyi yönetemiyorsun, gel, şu işi şöyle yap, böyle yap!.." türü hitaplarla nasıl akıl verdiğine kadar uzattı. Kaddafi'ye nasıl ülke yönetmesi konusunda yönlendirme yapan bölge gazetecimiz, bana, iki yıl kadar önce seyahatlerimden birinde yine Libya'da şahit olduğum bir olayı anımsattı. Trablusgarp'ta Saha't Hazra (şimdi adı Saha't Şuheda)'da bir açık hava kafetaryasında oturuyorduk. Oradan tanıdığım Suriyeli genç bir arkadaş geldi yanımıza. Biraz üzgündü. Ne olduğunu sorduğumuzda, park halindeki aracına bir Libyalının arkadan çarptığını, hasar oluştuğunu söyledi. Cana değil mala gelsin diye avutmaya çalışınca, başına gelenlerin devamını anlatmaya koyuldu. Yasa gereği kaza yerine polis çağırmışlar, polis tutanağı hazırlamış ve neticede bizim Suriyeli arkadaşı haksız çıkarmış. Suriyeli arkadaş, park halindeydim, bu sürücü geldi, çarptı arabama, üstelik kendisi de böyle olduğunu söylüyor, niçin tüm kabahati benim üzerime yazdınız diye itiraz edecek olmuş. Aldığı cevap kendi ifadesiyle aynen şöyle: Sen eğer Suriye'den buraya gelmemiş olsaydın, bu Libyalının kaza yapmasına sebebiyet vermeyecektin…

Libyalılar Suriyelilere böyle bakarken sayın bölge gazetecimizin Kaddafi'ye akıl hocalığını nerede yaptığı bir soru işareti olarak kalacak.

Tüm bu kargaşada, havada uçuşan "fikir" lere baktığınızda bunların "komplo teorileri"nden öteye pek geçemediği, bilgi eksikliğinden dolayı da çok zayıf kaldığı görürülür. Örneğin, bu teorilere göre Amerika tüm bu ayaklanmaların, daha doğrusu Arap Baharı'nın arkasındadır, planlayıcısıdır, uygulayıcısıdır. Kulağa hoş gelen bu teorinin kastettiğine göre Amerikalıların bir parmak hareketiyle (ya da bir düğmeye basmasıyla) halklar sokaklara dökülüyor, slogan atmaya başlıyor, ve bunun sonucu olarak şanslıysa fena halde dayak yiyor, yaralanıyor, işkence görüyor. Ya da özellikle Libya, Yemen ve Suriye örneklerinde gördüğümüz gibi binlercesi vurulup, öldürülüyor.

Bilindiği üzere, Amerika ile ilgili teorilerin ardı arkası kesilmez. Her taşın altında onların, bir de Yahudilerin olduğu iddiasının dünya çapında azımsanamayacak kadar çok kabul edeni vardır. Bu iddialara göre, Amerika Birleşik Devletlerini de Yahudiler "yönettiği" için sorun hallolmuş oluyor, her ikisini de aynı kulvarda değerlendirebiliriz. Amerika'nın Afganistan'dan niye hala çık(a)madığını "oradaki değerli madenlerde de gözü var…" diye yanıtlayanlar bulunduğu gibi Irak'tan çıkmamasını da sadece oradaki petrol ile ilişkilendirerek açıklayan "uzmanlar"ın ortak bir yanı var yine de – biraz kitap okuma, araştırma yapma zahmetine katlanmıyorlar. Amerika'nın Afganistan ve Irak'ta bulunmasının maliyetini oradan çıkan petrolle karşılamasının yıllar alabileceği, kaybedilen her Amerikan askerinin hükümetleri için tehlikeli bir oy kaybı yarattığı, ölen her Afganlı ve Iraklının bölgede, ve dahi dünyada, Amerika karşıtlığını arttırdığı gibi hemen sayılabilecek bir kaç sebep dahi "sadece maden..", "sadece petrol.." tezlerini zayıflatmaya yetecektir. Dahası bu uzmanların 'ilim'leri yoktur ama müthiş 'fikir'leri vardır: CIA / Pentagon / Mossad'ın nasıl işlediğini, neler yaptığını, neler yapabileceğini bu kurumların içinde çalışanları bir kenara bırakın, başındaki insanlardan daha iyi bilir görünürler. Amerika'nın mimarlığını yaptığı BOP projesinin ne olduğunu tam tarif edemeyip kelime oyunlarıyla etrafında dönüp dursalar da bunun bölge için 'çok kötü bir şey' olduğunda hem fikirlerdir, hatta ülkemiz sayın başbakanının BOP as başkanı olduğunu iddia ve sonrasında fütursuzca ilan etmişlerdi. Neyseki, bu aralar bu söylemlerin modası geçti, veya Amerika bu uzmanların kendilerini deşifre etmelerinden rahatsız olup planı 'bir sonraki bahar'a diyerek rafa kaldırdı!

Bu anlamda, uzmanlarımız aslında biraz da 'harcanmış yetenek' kategorisinde değerlendirilebilir. Ömürlerini Amerika'nın Türkiye ve Ortadoğu üzerine kurduğu komplolarını açığa çıkarmakla geçiriyorlar ama komplo tespit alanındaki bu engin deneyimleri maalesef bugüne kadar Amerikalılara (ve Yahudilere) karşı bir kez olsun üstün gelecek gerçek bir üst teori üretememiştir.

Hal böyle olunca da Türkiye'de insanların bu konuda kafasının karışık olması son derece anlaşılabilir bir durum. ***Kaynak: Her Taraf***

VUSLAT DEMİNDE

Çift cam gölgesinde buruk sevdalar
Duyguları hapseden açık mektuplar
Gözlere lisan öğreten zalim kayıtlar
Elbet son bulacak vuslat deminde

Dikenli teller, yüksek duvarlar
Kalemim kağıdım, mahzun kitaplar
Hasretin mührü soluk fotoğraflar
Yüreğine akacak şiir deminde

Geceyi aydınlatan sessiz dualar
Şafağı söktürecek yakarışlar
Yalnızlık dostu küçük mushaflar
Umut yeşertecek hüzün deminde

Güneşin müjdesi yanık ezanlar
Bozulan sessizlik, çarpan kapılar
Geceye saklanacak yeni acılar
Rahman'a arz olacak kulluk deminde.

-3- Baba Gibi Yâr

BABA SORUN ÇÖZENDİR

Psikiyatr Dr. Mustafa Ulusoy kendi hayatından örnek vererek babaların önemli bir vazifesini daha vurguluyor: "Bisikletim bozulduğunda babam ne hâlin varsa gör demez ya da beni başından atmaya çalışmazdı. 'Sanayiye git, orada Kemal Amca'nı bul, benim selamımı söyle, ona yaptır.' derdi. Babamın rehberliği çerçevesinde gider, işimi hallederdim. Böyle böyle sorunlarımı nasıl çözeceğimi, izlemem gereken yolu öğretiyordu aslında bana. Sorunlarını yalnız çözebilmesi için çocuğunuza zaman ayırmanız, onunla ilgilenmeniz gerekir. Günümüz babaları bu konuda yeterince hassas değil."

Dr. Ulusoy, hastalarını tanımak adına genel bir kişilik testi uyguladığını, orada "Hayatımda rehberlik ederek beni sevmiş birinin açlığını çekiyorum" maddesini hemen herkesin işaretlediğini söylüyor. Yani, aslında insan, hayatının her döneminde babaya ya da baba gibi davranacak birisine ihtiyaç duyuyor. Pedagog Adem Güneş de bu vesileyle günümüz çocuklarının sorun çözme yeteneklerinin yeterince gelişmediğini anlatıyor. Buna, okullarda 'hiç' uğruna çıkan kavgaları, yaşadığı en ufak bir duygusal sarsıntı karşısında yıkılanları, hangi durumda nasıl davranacağını bilmeyen, kendini koruyamayan bireylerin yaşadığı sarsıntıları örnek gösteriyor.

Uzun süre psikolojik tedavi görmek zorunda kalan 30 yaşındaki edebiyat öğretmeni Şadiye K. babasının otoritesi yüzünden ne çocukluğunu ne de gençliğini sağlıklı bir ruh hâli içinde yaşayabildiğini anlatıyor: "4 güzel kız kardeştik. Okul çıkışında kapıda bekler, hepimizi alıp derhal eve götürürdü. Eğer bir erkekle arkadaşlık edersek bizi öldüreceğini söylerdi. Ne konuşursa konuşsun 'Bu evde benim kurallarım geçer!' diye söze başlardı."

Şadiye Hanım'ın anlattıkları geleneksel aile yapısında görülebilen ve toplumun büyük bir kesiminin de normal karşıladığı durumlar arasında. Çünkü baba olmak hâlâ otoriterlik, kural koymak, çocuğuna-eşine mesafeli durmak şeklinde algılanıyor. Yalnız bu ve buna benzer tutumlar çocukların maddi-manevi gelişiminde sorun çıkarıyor.

Pedagojik açıdan otorite; aşağıdan yukarıya tüm aile fertlerince kabul edilmiş, içeride uyandırdığı adalet hissine kişilerin tabi olma ihtiyacı hissettiği, kuralların uygulanmasında insanlara 'yol gösteren' makul bir düzen. Ailede kural koyucu, konulan kuralları takip edici ve gerektiğinde değiştirecek otorite ise muhakkak şart. O otorite de babadan başkası değil. Gerçek bir otoritenin varlığını Pedagog Güneş şöyle açıklıyor: "Baba; anne ve çocuklarla istişare ederek ailenin kurallarını koyar. Otoriterliğin en büyük şartı, demokratik davranmaktır. Demokrasi yoksa orada 'diktatörlük' vardır. Çocukta 'Babama itaat edeceğim' duygusu uyandıktan

sonra evde otorite olabilir baba. Ya da eşinizin gözündeki saygınlığınız kadardır otoriteniz. Yoksa 'Anlaşma yaptık, otorite benim' değil." Dr. Mustafa Ulusoy da çocukların isteklerine (hikmete uygun şekilde) evet ya da hayır diyebilen, otoriter bir babanın önemini "Çocuklar bundan hoşlanmaz gibi dursalar da içten içe sevinir, güven duyar ve bu otoriteye hayatlarında her zaman ihtiyaç hissederler." cümlesiyle açıklıyor.

ANNE, BABALIK VAZİFESİNE SOYUNMAMALI

Günümüz ekonomik şartları babalarla çocukları ister istemez birbirinden uzak tutuyor. Ne babalar çocuklarını iş yerine götürebiliyor ne de eve erken gelebiliyorlar. Uzun mesailer bazen gece geç saatlere kadar sürüyor. Baba eve geldiğinde anne ve çocuklar çoktan yatmış oluyor. Hatta bu durumu haftada birkaç kez yaşayan aileler yok değil. Baba evde az vakit geçirdiğinde ise ailede otorite boşluğu meydana geliyor. Anne bu sefer hem çocuğun duygusal ihtiyaçlarını karşılıyor hem de babanın vazifelerini yerine getirmeye çalışıyor. Bu olumlu bir davranış gibi gözükse de çocuklarda nevroza (sürekli huzursuzluk duygusu eşliğinde bedensel ve toplumsal işlevlerde aksamalara yol açan ruhsal bozukluk) sebep oluyor. Çünkü anne, bir taraftan çocuğun saçını okşuyor, arkasından bir kurala uymadığı için kafasına vuruyor. Adem Güneş, bu yolla çocuğun duygularını geliştiremediğine değiniyor: "Anne sevecen biri mi yoksa otoriter mi? Burada anne hem kendi fıtratına aykırı işler yapıyor hem de çocuğun psikolojisini bozuyor. Böyle bir evde yetişen çocuk da duygularını yitirip duyarsızlaşıyor. Ergenlik döneminde de ailede ciddi sıkıntılar çıkıyor. Anne ellerini yüzüne kapatıp hıçkırıklarla ağlıyor. 'Ne olur oğlum-kızım bana yardım et' diyor. Çocuk, 'Bırak ağlamayı da yemeği hazırla' şeklinde karşılık veriyor."

Tüm bu olumsuzlukların yaşanmaması için, anneler, şefkat timsali özelliğini devam ettirip çocuk izin alacaksa, misafir kabul edilecekse, ailecek bir program yapılacaksa "Babanızı arayıp soralım, izin isteyelim" demeli. Baba evde bulunmasa da otoritesini bu yolla canlı tutmalı.

HİÇ DEĞİLSE BABAMA SÜRTÜNEYİM…

6 yaşındaki Hakan bir pedagoga götürülür. Ondaki davranış bozuklukları değerlendirildiğinde uzman, "Babası nasıl biridir? Yeterince birlikte vakit geçirebiliyorlar mı?" diye sorar. Anne cevap verir: "Yoğun çalışan, variyetli biridir. Hakan'ın her istediğini yapar. Fakat birlikte pek vakit geçiremiyorlar." Uzman konuyu biraz daha deşelediğinde babanın eve geldiğinde oğluna dönüp bakmadığını, çocuğun misketlerini babasına sürtünerek oynadığını öğrenir. Hakan'ın tek isteği onu da oyununa katmaktır. Fakat babasının yaklaşımı hep aynıdır: "Çok yorgunum, oğlanı al ayağımın dibinden. Manzaraya karşı bir şeyler içeyim de biraz dinleneyim."

Benzer olaylarla meslek hayatlarında çok karşılaştıklarını söyleyen Prof. Dr. Haluk Yavuzer, kendisine başvuran 9 bin ailenin 1300'ünü rastgele seçip problemlerini inceler. Ortaya çıkan sonuç hayli düşündürücüdür: "Yüzde 65 oranında babayla çocuk arasında yetersiz ilişki vardı."

Psikiyatr Mustafa Ulusoy da babalarda 'çocuğuma yetemiyorum' gibi bir kaygı gözlemlemediğini söylüyor. Bunu da 'modern insan kişiliğine bağlıyor: "Yapılan esaslı araştırmalarda her on kişiden birinde kişilik bozukluğu var. Yine 4 kişiden birinde de belirtiler mevcut. Bu tarz insanlar önce kendi kariyerini, başarısını, kazandığı parayı düşünür. Bu tutumlar dünyevileşmekten kaynaklanıyor. Modern insan kendiyle meşgul olan insandır. Böyle birinin çocuğuna yetememenin kaygısını çekmesi, fedakârlıkta bulunması çok zordur."

Öyleyse 'maddeten var, manen yok' babalar bir çocuğun hayatında nelere mal olur? Prof. Dr. Haluk Yavuzer'e göre bu çocuklar, duygusal doyumsuzluk şemsiyesi altında çok kolay tüketen bireyler hâline geliyor. Sevemiyor. Karşı cinsle iyi ilişki kuramıyor. Alınan eşyanın kıymetini bilmiyor. İnsan ilişkilerinde yetersiz kalıyor. İşbirliğine yanaşmıyor. Doyumsuzluk her hâliyle kendini gösteriyor. Zaman zaman yetersizlik duygusu yaşıyor. Suça karışma oranı artıyor. Eşiyle maddi-manevi doyumlu, sağlıklı bir ilişki kuramıyor. Cinsel hayatında sorunlar yaşayabiliyor. Zaman zaman aşağılık duygusu ortaya

çıkıyor. Sevdiklerinden abartılı beklentiler içine giriyor, bunlar karşılanmayınca da hayal kırıklığı yaşayarak hayata küsüyor. Babasıyla iyi bir geçmişi bulunmayan kızlar, eşlerine güvenmekte zorlanıyor. Her yaşadığı olumsuzlukla babası arasında bağlantı kurup eşini de kendini de yıpratıyor.

BABA MANEN YOKSA AİDİYET DUYGUSU DA OLUŞMUYOR

Şadiye Hanım, kardeşlerini ve annesini sürekli ezen birine ait o evde hiçbir zaman yaşamak istemediğini anlatıyor: "Eğer babam biraz huzur verseydi evim ve ailem olduğu için kendimi mutlu hissedebilir, annesiz-babasız çocukların yerine geçmek istemezdim." diyor. Şadiye Hanım çocukluk döneminde tesis edilemeyen aidiyet duygusunu ilk kez evlendikten sonra yaşamış. Bunun sebebini Pedagog Adem Güneş şöyle aktarıyor: "Baba bu duyguyu oluşturan mıknatısî etkiye sahiptir. Etrafındaki herkesi kendine çeker. Babanın aile üyelerinin işlerini takip etmesi, her sorunda devreye girmesi, rehberlik etmesi, 'aileyiz' kavramına sıklıkla vurgu yapması, aidiyet duygusunun çocukta oluşması için gereklidir." Güneş, aidiyet duygusu kazanmamış kız ve erkek çocukların ileriki yaşamlarında ciddi sıkıntılar yaşayabileceğini söylüyor: "Doğuştan getirdiğimiz bir histir bu. Hepimiz bir yere ait olmak isteriz. Evde aidiyet hissi oluşmamışsa çocuk ergenlik döneminde bunu dışarıda arayacaktır. Ona ilk kucak açana sorgusuz gidecektir. Genç yaşında terör örgütlerine girip hayatını bu uğurda harcayanların, fuhuş bataklığına saplananların, madde bağımlılarının bir çoğunun bir yerlere 'ait olmak' için yola çıktığını unutmamalıyız."

Günümüz şartlarında evlilik kadar boşanmak da doğal karşılanıyor. Evliliklerini sonlandıran yetişkinler kısa bir dönem sonra hayatlarına kaldıkları yerden devam ediyor. Bu savaşta en büyük yarayı ise çocuklar alıyor. Babanın bir çocuğun hayatında neler ifade ettiğini düşünecek olursak baba eksikliğinin nasıl tamamlanabileceği üzerine düşünmek gerekiyor.

"EN KÖTÜ BABA, 'YANINDA BULUNMAYAN BABA'DAN İYİDİR"

Öncelikle anne-babası ayrılmış bir çocuğun somut ve soyut dünyası altüst oluyor. Buna küçük bir örnek, anne-babası 12 yaşındayken ayrılan Tuğba Hanım: "Annemle kalıyordum. Babam artık evde değildi ama biz yine mutsuzduk. Özlemini çektiğim huzuru, yakınlığı bana bir türlü yaşatamadılar. Okul çıkış saatleri, veli toplantıları, okul piknik ve yemekleri benim için kâbus gibiydi. Şimdi 33'ündeyim. 2,5 yaşında bir oğlum var. Çocuğumun babasız kalmasını istemediğim için birçok sıkıntıya katlanıyorum. En kötü baba, yanında bulunmayan babadan daha iyidir çünkü!" Acaba Tuğba Hanım'ın tutumu doğru mu?

Pedagoglar, boşanan çiftlerin ardından çocukların neler yaşadığını ve hissettiğini şöyle özetliyor: Çocuk önce iç muhasebe yaparak kendini suçluyor. Okul dönemi başladığında ise hayatının karardığını düşünüyor. "Veli toplantısında ne olacak? Arkadaşlarım babamı sorduğunda ne cevap vereceğim?" diye tedirginlik yaşıyor. Kendiyle alakalı bir şeyler konuşulmasını istemediği için toplum içinde silik kalmayı tercih ediyor. Zamanla her şeyden mesaj çıkarır, alınır hâle geliyor. Biraz daha büyüyüp yeni bir hayat kurma hayallerine daldığında ise 'Babam yok, sevdiğim kızı kim isteyecek, ya annemle babam kavga ederlerse, ya babamın evlendiği kadın gelmesine izin vermezse' gibi gelecek kaygısı yaşıyor. Kız çocukları ise; 'Beni kimden isteyecekler? Anne-babası ayrılmış bir kızı ailelerine almak isterler mi?" gibi sorularla kendini yıpratıyor.

Prof. Dr. Haluk Yavuzer tüm bu olumsuz duyguların ergenlikte zirve yaptığını söylüyor. Bu dönemi daha az sorunla atlatmak içinse belli kaidelere dikkat etmek gerekiyor. Mesela anne-baba çocuğa karşı dürüst olmalı. Asla onu kandırmamalı. Hiçbir zaman tekrar bir araya geleceklerini düşündürecek, hayal ettirecek eylemler, söylemler içine girmemeli. Onun anlayacağı dilden boşanmanın sebebi anlatılmalı, gelişmeler hakkında bilgi verilmeli. Karı-koca asla çocuğunu birbirine karşı tehdit unsuru şeklinde kullanmamalı. Anne de baba da çocuğa karşı tarafı kötülememeli. Boşanma gerçekleşse bile ebeveynler iki yetişkin gibi bir araya gelip evlatlarıyla ilgili ortak kararlar alabilmeli. Çocuğun yanında tartışmadan konuşabilmeli…

Tûba KABACAOĞLU
Devam Edecek

Haydi İslam'a

Ebu Sehran es-Surî

Kitap: Haydi İslam'a

Yazar: Ebu Sehran es-Surî

Yayınevi: Şehadet

Hamd ancak Allah'a mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfiret dileriz. Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet ederim O tektir ve ortağı yoktur ve şehadet ederim ki Muhammed *sallallahu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlü'dür.

''Ey iman edenler Allah'tan O'na yaraşır şekilde korkun ve ancak müslümanlar olarak can verin.'' [1]

Bu ayda yeni bir kitap tanıtma imkanı veren Allah'a subhanehu ve teâlâ hamd olsun. Bu ay tanıtacağımız eser bir davet kitabı olacak. Kitap, kişiyi cennete götüren ameller ve cehennemden sakındıran durumları son derece güzel ve anlaşılır bir üslupla almıştır. Kitap adeta okuyucuyu kendine konuk ediyor. Kişi kitabı okuyunca adeta derin hayallere dalıp, cennetin kelimelerle tarif edilemez güzelliklerini tasavvur ederken, diğer taraftan cehennemin o korkunç dehşetiyle yüzyüze geliyor. Kitabın diğer bir güzelliği de, kişi kitabı okurken derin düşüncelere dalıp kendini muhasebe etmesidir. Çünkü cennetin güzelliklerini öylesine güzel anlatıyor ki, kişi acaba 'Ben bu amellerin hangisini yapıyorum?', yine cehennem dehşetini öyle korkunç anlatıyor ki, kişi yine acaba 'Bu ameller hayatımda var mı?' diye düşünmeden edemiyor.

Yine kitabın diğer güzelliği ise ikna kabiliyetinin en üst düzeyde kullanılmasıdır. Örneğin, cennet nimetlerinin güzelliğini vurgulamak için şöyle bir üslup kullanılıyor:

'Bilirsin ki her kilitli kapı içerisinde kıymetli mücevharatların bulunduğu odaya açılır. Her kıymetli şeyde muhafaza altına alınmış üzere kilitlenmişitr. Hangi değerli hazine kilitsiz bırakılmış, ortalığa saçılmıştır ki cennetin kapıları kilitsiz kalsın. Düşünsene Allah'ın malı tüm hazinelerden kıymetli olduğu halde niçin kilitsiz bırakılsın ki? Cennet... Sence bu kıymetli mal muhafaza altına alınmaya, kilitlenmeye daha layık değil mi? Cennet herkese kapılarını açacak kadar değersiz mi?' (Haydi İslam'a Sayfa 4-5)

Evet yazar kitabı baştan sona bu şekilde güzel bir üslup ile ele almıştır. Yine kitabın bir başka güzelliini de biz belirtelim: Bu kitap sadece okunmak için değil, hediye amaçlı davet ettiğiniz kişilere verilmelidir. Özellikle de hidayetin Allah'tan olması kaydıyla muhatabını ikna sıkıntısını yaşayan kardeşlerin bir açığını giderecek bir eserdir inşaallah.

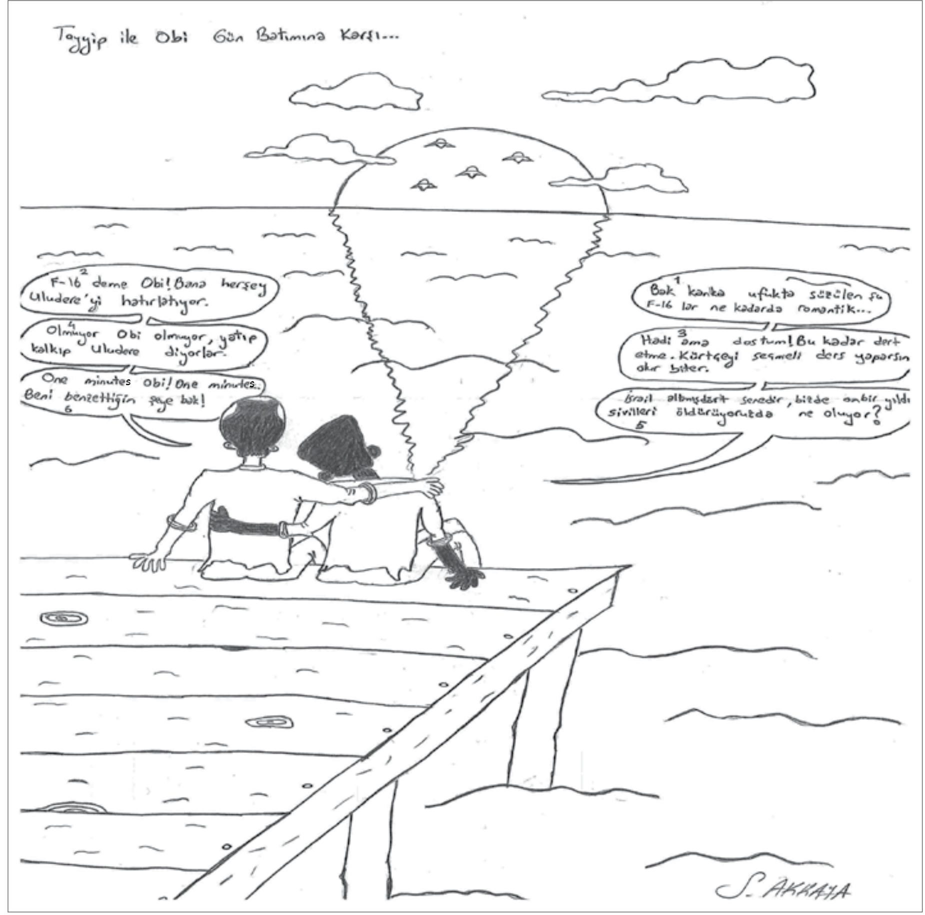
Bu kitapta yapılan nasihatleri Rabbimin önce benim kendi hayatıma geçirmesini, sonra diğer bütün Müslümanların hayatına geçirmesini nasip etsin (Amin).

Davamızın sonu, Allah'a hamd etmektir.

1. 3/Al-i İmran, 101

?!?
Allahuekber! Kâ'be'nin Rabbine andolsun ki, kazandım!

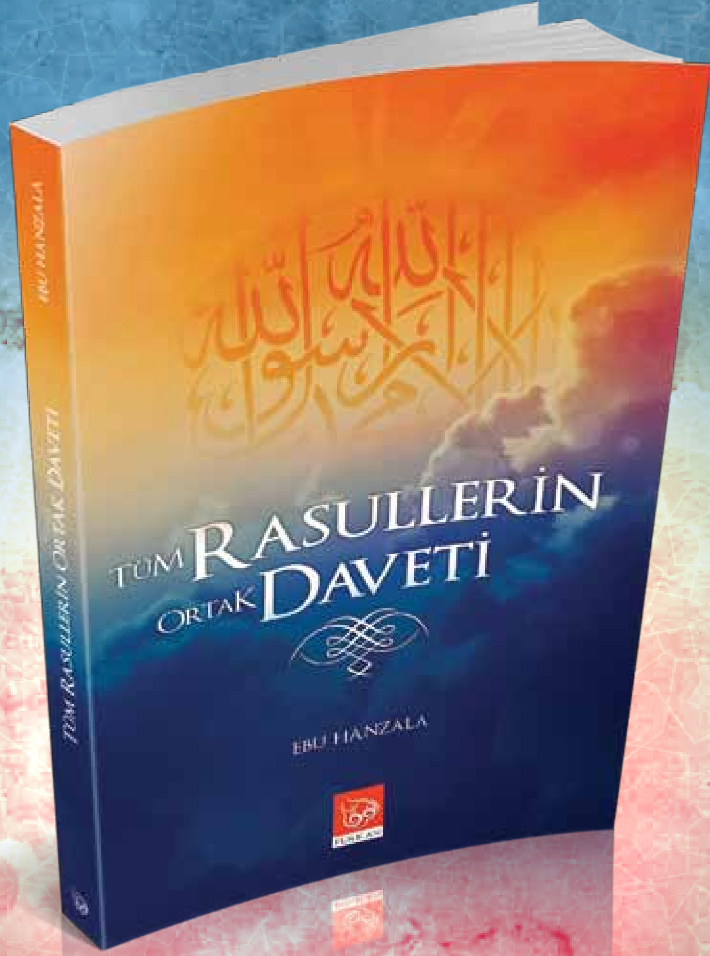
KARİKATÜR

KARE BULMACA

K	Bir duyu organımız	K	Ş	A	Dostluk Düşmanlık	V	E	B	A	Buzağıya tapan topluluk	N	A	Beşer
U	L	A	Ömrün baharı	G	E	N	L	A	B	Y	A	Y	İ
K	18. sure	I	**O**	R	U	Ç	L	İ	E	Bir cennet	H	U	N
E	H	F	Oruç ayı	C	İ	Bir peygamber	U	K	R	A	N	D	S
Kur'an'ın tercümanı	E	A	R	N	B	F	Salihlerin bahçesi	R	A	D	N	İ	A
İ	Arşı titreten sahabe	M	A	Z	R	A	İ	İ	L	Hadis rivayet eden	R	L	N
B	S	A	Z	A	N	H	Bir haram ay	Y	A	V	A	E	R
N	A	Çehre	Y	Bir Afrika ülkesi	K	İ	Z	E	Z	İ	Müslüman-ın süsü	A	H
A	D	B	Ü	T	E	M	İ	L	U	L	A	N	L
B	Namaz çağırısı	İ	Z	İ	N	(AS)	Helak olmuş bir halk	K	S	S	K	A	A
B	E	N	M	Bir yaz meyvesi	Y	A	İ	A	İ	A	Az ile yetinmek	A	K
A	Z	K	U	K	İ	E	R	D	İ	L	A	T	Y
S	A	N	A	A	R	M	D	E	H	İ	İbni Abbas'ın öğrencisi	M	Ü
(RA)	Oruçlunun sevinci	A	Z	(RA)	P	U	Cehennem bekçisi	N	D	İ	H	A	C
Bir sayı	İ	F	T	A	R	Z	M	Suriye'nin başkenti	Ş	D	I	Eski bir ölçü birimi	O
E	L	L	İ	K	İ	L	A	R	A	M	A	K	K

Bu bulmacadaki kareler önceden doldurulmuştur. Amaç; verilen tanımların cevaplarını bulup işaretlemek. Her tanımın cevabı, tanımın verildiği karenin herhangi bir kenarından başlamakta ve yatay veya dikey hareketlerle ilerlemektedir. Diyagramdaki her harf sadece bir kez kullanılmalıdır. Cevaplardan biri örnek olarak işaretlenmiştir.

TÜM RASULLERİN
ORTAK DAVETİ
EBU HANZALA
TÜM RASULLERİN ORTAK DAVETİ
EBU HANZALA